

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi

Review by Huyền chiêu nghi

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 1

Mới sáng sớm đã bị bấm chuông inh ỏi. Bực mình. Mình lật chăn vùng dậy, chạy xuống nhà với cái quần đùi không thể chöße hơn.

Tưởng nhà có thư hay điện báo hay thu tiền điện gì gì đó. Ai dè nhỏ hàng xóm. Mình mừng thầm chắc bác nhà bên nấu xôi chè gì đó bảo nhỏ đem sang cho nhà mình chút. Chưa kịp nói gì nhỏ đã đẩy cửa cổng bước vào, mặt mũi hằm hằm như thịt bằm nấu cháo, tát mình cái BÓP!

Rồi chẳng để cho mình kịp la lối gì, nhỏ hét luôn một chàng. Lúc này mình vừa xoa mồm vừa tròn mắt nhìn nhỏ. Nhỏ này hôm nay bị khùng sao ý, sáng sớm bấm chuông vô nhà tát người ta xong còn chửi. Mình thề là nhà mình có chó là mình chạy vào thả cho nó đuổi nhỏ chạy chết luôn. Mặt mình lúc này chắc kinh hãi lắm. Nhỏ thì cứ xa xả. “Anh bị điên hay sao? Anh là thằng vô duyên nhất trên đời. Anh không gỡ ngay nó xuống thì đừng trách tôi, thần kinh...” bla bla.

Mình cá cả mạng sống cùng cái quần đùi hoa mình đang mặc là mình hiểu nhỏ nói gì thì mình bị sét đánh ngay. Hay nhỏ này đánh ghen nhầm người?

Nhỏ về rồi mà mình vẫn run. Bình thường ỏ à ỏ ẻn nói không nên câu mà sao hôm nay như vừa mới uống phải đồng thuốc lắc vậy trời

Tỉnh luôn cả ngủ. Mình vừa bật máy tính, vừa vặn vẹo hàm xem có gãy cái răng nào không. Đau như trèo cau bị ngã. Vào trang cá nhân, tá hỏa, có cái ảnh của mình vừa bị báo cáo vi phạm. Mình nhớ là hôm qua mình có đăng ảnh nude hay sex gì đâu. Nhấn vào thư thông báo. Xem té ghế.

Trời ơi, sao mình quên nhanh thế. Sáng qua mắt nhắm mắt mở ra ban công vươn vai, nhìn thấy ngay em hàng xóm bắc ghế ngồi ngoài ban công nhà ẻm... nhở lông nách. Hứng lên chụp cho em một tấm. Mang vào post lên face kèm theo caption: “Mới sáng ra đã thấy em hàng xóm nhở lông nách“. Sau đó lũ bạn mình vào chém nhau toí tả, cười rũ rượi.

Thôi xong rồi.

Cái ảnh có rõ mặt đâu? Ai biết em nó là ai mà hùng hổ sang tát mình lệch mặt thế này. Đã thế, không gỡ ảnh xuống đấy. Xem làm gì được nhau. Nói năng nhẹ nhàng đây còn nghe. Đã chằm mìn thì anh phải ném.

Mình măm mồi măm lợi viết cái sờ tát tát mới: “Vừa bị ẻm hàng xóm tát. Cuộc chiến chính thức bắt đầu!”

Xong đâu đó, mình bỏ xuống bếp ăn sáng. Nghĩ mình có khôn nạn quá không ta?. Thôi kệ, thỉnh thoảng quậy cho vui. Sống cạnh nhà nhỏ mấy năm trời mà chả được lần chào hỏi bắt chuyện. Nhất là cay cú mỗi thù vừa bị tát nỏ đom đóm mắt. Không cho qua được.

Ngày mai, cái gì đến sẽ phải đến

C2.

Từ ngày hôm đó đi học, mỗi lần bước ra khỏi cổng mà mình phải ngó trước ngó sau mãi mới dám phóng ra đường. Gì chứ, con gái mà bị dìm hàng khủng lắm. Nhớ đâu em ý điên lên lựa thời cơ lao ra phang cho mình một gậy lăn quay ra trấn thương não thì mình biết ăn vạ ai? Vì mấy cái lông nách mà sống đời sống thực vật chết không cam lòng

Facebook của mình tự nhiên tăng lượt theo dõi vùn vụt, yêu cầu kết bạn đến mấy chục người. Hầu hết là bạn bè anh em nhà nhỏ. Nhỏ này định spam cho mình ăn hành đến khi mình gỡ ảnh hay sao ý. Chiều lòng nhỏ, mình cho cái ảnh thành tin nổi bật trong trang facebook, ngày nào cũng đổi thời gian về hiện tại cho nó cứ hiện lên đầu trang cá nhân.

Mới hai ngày mà cái ảnh của mình mấy trăm lượt like và hơn nghìn comment. Chẳng có lấy cáment nào của mình và nhỏ. Hầu hết là phe của mình và phe của nhỏ chửi nhau. Phe của nhỏ thì toàn mấy nhóc lít nhít, có cả mấy nhà người lớn vào chửi mình vô đạo đức vô văn hóa thậm tệ. Phe của mình thì cười sằng sặc cãi: “Mới đầu chả biết ẻm là ai, nhờ người của ẻm mà giờ ẻm ra đường ai cũng biết, chúc mừng =))”. Người ngoài cuộc cứ múa may quay cuồng còn người trong cuộc thì im ỉm đóng cửa. Người đau khổ, kẻ hả hê.

Sáng sáng ra vươn vai không thấy nhỏ hàng xóm nữa. Cửa phòng nhỏ cứ đóng im ỉm. Mình vươn vai, ngó ngó vài cái rồi đi vào.

Hôm nay ăn cũng không thấy ngon nữa. Cảm giác tội lỗi thế nào ý. Mình gặm nốt cái bánh mì, định bụng lát lên gỡ cái ảnh xuống để mai em ý ra đường còn dám ngẩng mặt lên với bạn bè. Cứ thế này, mọi chuyện quá lên, em đi kiện mình xâm phạm đời tư cá nhân thì bỏ xừ.

Mẹ bảo mình lên gác rút cho mẹ ít quần áo. Ừ thì lên rút xong xuống giải quyết hậu quả. Mở cửa ban công, giật bắn mình. Nhỏ đang rút quần áo. Mình cúi vờ đóng quần áo nhà mình vào để nhanh chạy xuống nhà. Nhỏ này tát đau lắm, suýt gãy răng, nhớ đâu điên quá bẻ cong song sắt chạy sang xử mình thì tàn đời trai.

Quay sang nhìn trộm nhỏ. Muốn khóc thét. Trên tay nhỏ là đồng quần đùi hoa của mình. Chẳng biết nhỏ thò tay rút trộm, hay là gió bay sang. Nhìn mặt nhỏ vẫn hằm hằm như hôm trước. Chắc đồng quần của mình bị xé tan nát quá. Mình đứng đờ người. Cố gắng lắm mới dám mở lời: “Đằng ấy cho tớ xin..”

“Mơ nha cu! Dám chơi chị à?”

Mình nghe xong tí ngất. Ít ra mình cũng hơn nhỏ 2 tuổi. Ăn nói hàm hồ vậy trời! Chưa kịp phản ứng, nhỏ cúi xuống nhét đồng quần đùi của mình vào lỗ ống thoát nước luôn. Mình khóc không nổi. Nay lại phải nhờ mẹ đi mua quần đùi cho. Mà đồng quần kia mới mua chứ lâu đâu.

Facebook của mình hôm nay có stt mới.

“Chỉ vì mấy cái lông nách mà mất quần đùi”

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 2

C3.

Mấy ngày nay, 2 thứ xuất hiện nhiều nhất trong những giấc mơ của mình là cái nhíp và quần đùi hoa. Cái nhíp khi gió kia thì mình chẳng quan tâm. Nhưng cứ nhắc đến quả quần đùi hoa thì ruột lại đau như cắt, nước mắt lại đầm đìa. Tất cả tài sản của mình đã ra đi vào cái ngày chẳng mưa chẳng nắng. Hôm đó mặc quần kẻ sọc của bố mà không dám bước ra cửa phòng. Mà các cụ già cũng có cái một đẹp thật. Mặc quần đùi kẻ sọc trông không khác gì tù nhân.

Sáng sớm mình lại ra cửa vươn vai. Mình thề rằng nếu được trả lại đồng quần, mình nguyện sẽ mua nhíp cho em hàng xóm dùng cả đời, bao giờ không có lông nách mà nhổ nữa thì thôi. Đang suy nghĩ miên man thì giật mình vì bên ban công nhà nhỏ có tiếng động. Quay sang vẫn thấy cửa phòng đóng im ỉm. Thấy ghê!

Hôm nay ra ngoài chẳng cần ngó nghiêng nữa. Nhỏ mà xông ra là mình chiến luôn. Bây giờ là nỗi đau ngang nhau, hận thù bằng phẳng.

Tối đi học về, mẹ đã mua cho mấy quần đùi rồng bay phượng múa. Chỉ tội chưa được mặc vì mẹ bảo phải giặt không mặc luôn sẽ bị ngứa... Mình nhăn nhó cho đồng tài sản mới vào máy giặt.

Mò mẫm lên facebook xem có gì hấp dẫn. Sao hôm nay chẳng thấy động tĩnh gì ở cái ảnh của nhỏ thế nhỉ? Hủy được vài cái quần

đùi của mình mà hả hê tới mức dừng trận chiến rồi sao? Mình lần mò sang face nhỏ, mà nhỏ có cái ava lừa tình đã man, cũng nháy mắt chu mỏ như ai.

Khóc thét. Vào trang cá nhân của nhỏ mà mình như bị sét đánh ngang tai. Chình ình nổi bật giữa trang là ảnh mình mặc quần đùi sọc đứng ngoài ban công vờn vai uốn éo. Cái caption cũng không thể đau lòng hơn.

“Sớm ra thấy anh hàng xóm uốn éo luyện hàng”

Mà cũng phải công nhận đi. Nhìn mình trong ảnh thấy kinh. Người gì gầy nhẳng toàn tay với cẳng không à. Mà trong lúc vờn vai trông cái dáng mình thật khó đỡ, uốn đúng chỗ cần uốn. Quả ảnh này mà máy đưa trong lớp nhìn thấy thì mình đến phải chuyển trường

Khỏi phải nói. Giờ mới hiểu vì sao hôm trước bị tát tí gãy răng. Chính mình đây còn không giữ được bình tĩnh, chỉ muốn vạng cho nhỏ một chày. Họ hàng anh em nhà nhỏ được bữa cười thả phanh. Mà mất dậy cái là bạn bè mình mới khốn. Chúng nó vào hùa cười rũ rượi, bình luận chém mình toi tả cùng phe địch. Tự nhiên còn mỗi mình mình một phe. Không bị ai đánh mà người mình đau ê ẩm, như vừa bị vút vào cối xay.

Hầm hầm lên tầng thượng phơi quần áo. Mình ngó sang bên sân nhà nhỏ xem có cái quần nào của nhỏ mình khều về nhét ống thoát nước nhà mình cho bố tức. Vậy mà nhỏ đã rút hết quần áo từ bao giờ rồi. Đành ngậm ngùi phơi quần. Hôm nay mình cẩn thận phơi ra phía xa sân nhà nhỏ, dùng kẹp hắt hoi cho gió không thổi bay sang. Mất đồng quần này chắc mẹ cho mình cời trường luôn mất.

Được lắm, đợi đấy hàng xóm!

Lần đầu tiên mình vừa phơi đồ vừa nghiền răng

C4. Vừa mò mẫm mở lại máy, nghĩ cách trả thù thì mất điện! *mặt ngu*. Mẹ mình gọi với lên, giọng vang khắp nhà

-Hoàng! Xuống đây ngay! Sang nhà cô Thi đòi hộ mẹ cái đèn tích điện!

Gì vậy mẹ ơi? Sang nhà nhỏ hàng xóm lấy đèn á? Không đòi nào! Mình run rẩy lết ra cầu thang thương lượng:

-Mẹ xinh đẹp ơi, mẹ lấy hộ con. Con không có quần!

-Một là mặc quần dài vào sang lấy, hai là từ mai mẹ cắt mạng!

Không đòi nào! Cắt mạng vào lúc này ngang với cắt tiết mình. Lần mò tìm quần dài mặc không khác gì người mù. Mình chỉ ước giờ có điện, mình nguyện làm thân trâu ngựa lấy em nào ế con bác thợ điện để trả công.

Bấm chuông nhà nhỏ mãi không thấy nhỏ ra. Mình lững thững về nhà. Mẹ đợi lâu quá nên cáu, gắt um lên:

-Thiếu i ốt hả Hoàng? Mất điện bấm chuông ai nghe?

Lại lững thững sang. Cô Thi đi công tác mấy ngày nay. Chỉ có nhỏ ở nhà. Mình gọi chắc gì nhỏ đã ra. Bực quá nhặt đá ném chó. Con chó becgie nhà nhỏ sủa ầm lên, sồ chân lên cổng. Nó mà thoát ra được mình chỉ còn nước vào viện nằm.

Nhỏ mở cửa đi ra. Mặt nghiêm như đi họp quốc hội. Nhỏ quát con chó im lặng, đứng trong sân hời:

-Gì đây? Định tát lại hay đòi quần!

Choáng! Nghe nhỏ nói mà ù cả tai.

-Định làm cả 2! Sao không?

Nhỏ cúi xuống tháo xích chó. Mình nhìn thấy thế bủn rủn chân tay. Đấu với nhỏ còn có cơ thắng chứ đấu với chó thì hết đường lành lặn.

-Ế... không! Mẹ đảng này bảo đảng này sang đòi đảng ấy cái đèn tích điện!

-Đây chả mượn mẹ đảng ấy!

-Đảng ấy không mượn nhưng mẹ đảng ấy mượn.

-Thế thì đảng ấy đi mà đòi mẹ đảng này.

Nói xong nhỏ quay vào nhà luôn. Quá quắt! Mình đứng như trời trồng ở cổng nhà nhỏ. Muốn lao vào bóp cổ nhỏ chết tươi mà sợ con becgie. Cú quá. Nhỏ chơi trò chó thì mình chơi trò mèo. Mình về cửa nhà rồi hét ầm lên:

-Mẹ ơi! Con đòi đèn nhưng cô Thi không trả.

Chó mấy nhà đối diện nghe thấy tiếng hét, sủa ầm ĩ. Mấy đứa trẻ hàng xóm ló đầu ra cổng nhìn. Ngượng quá, đành... đứng huýt sáo chống chế.

Có vẻ có hiệu quả. Nhỏ hàng xóm mở cửa cái XOẠCH, mở cổng cái RẦM, hằm hằm bước đến gần mình. Mình vẫn còn hãi cái tát hôm trước nên tư thế phòng thủ. Nhỏ mà tát nữa là mình không nhịn nữa đâu. Ai dè nhỏ đứng nhìn mình chăm chăm, mình cũng đứng

nhìn nhỏ chăm chăm. Chỉ cần không tát mình hay sàm sỡ mình mà cứ nhìn thế này, mình đấu đến khi nào có điện thì thôi.

Nhìn chán, chắc thấy mình đẹp trai quá, nhỏ quắc mắt nhìn chỗ khác. Mình đang mừng thầm thì nhỏ quay lại phía mình, tổng thẳng cái đèn tích điện vào ngực mình, tiện thể lúc mình đang đau đốn, nhỏ nã cái guốc vào dóng chân mình. Học võ hay sao mà đá đau điếng. Trong lúc hoảng loạn quá, lại sợ trời tối, nhỏ đập cho mình mấy phát nữa thì mình hết đường sống, mình hét ầm lên:

-Mẹ ơi con cô Thi đánh con!

Nhanh như cắt, nhỏ thụi cho mình một quả đấm nóng hổi ngay mũi rồi chạy biến vào nhà. Bỏ mặc mình ngã dúi dụi dưới gốc cây xà cừ. Ngàn lần trong giấc mơ, vạn lần trong ác mộng, cũng không có cảnh tượng nào hãi hùng đến thế này.

Mẹ hốt hoảng chạy ra đỡ mình dậy. Bật đèn lên soi. Vừa nhìn thấy mình, mẹ chửi ầm ngổ:

-Mất dậy. Mới ra đường đã gây sự với thằng nào để nó đấm cho sưng mặt thế này?

Mình mếu máo thanh minh:

-Con cô Thi đánh con!

-Thằng mất dậy, mày nói vớ vẩn cô ra tát vỡ mồm mày giờ. Đi vào nhà ngay.

Mẹ cầm đèn vô nhà luôn. Đau lòng quá. Vừa lết vào nhà thì có điện. Mẹ nhét vào tay mình lọ dầu rồi ngó xem mình có xây xát gì không. Vừa dòm xuống phía dưới, mẹ cười ầm lên:

-Ra ngoài đường mà quần chưa kéo khóa. Mất nét!

Mình tia ngay xuống, thấy cửa sổ mở tung, cái quần kẻ sọc của bố còn lòi cả ra ngoài. Nhăn nhó cầm lọ dầu đi lên gác. May mà trời tối om chứ không mình lại thành hot new trên facebook nhỏ đáng ghét kia.

Ngồi phịch xuống giường, cởi quần dài ra. Chân mình đã kịp đỡ và chuẩn bị chuyển sang thâm tím. Mũi mình đau đến mức phải thở bằng mồm. Mình nằm vật ra giường. Vội lấy điện thoại vào facebook.

Trạng thái mới: “Qua mất quần đùi, hôm nay vỡ mũi”

Giấc mơ của mình đêm nay không còn có nhíp với quần. Luẩn quẩn trong tâm thức là hình ảnh mấy cái đèn tích điện chạy tứ tung, đâm đá nhau vỡ kính vỡ quai.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 3

C5.

Sáng nay mình dậy sớm vì mũi đau nhức quá. Chân cũng đau thấu xương. Nằm nghĩ mãi về nhỏ. Tự nhiên mình muốn xin lỗi, muốn làm hòa quá. Nửa vì sợ nhỏ, nhỏ lắm chiều như thế, biết đâu còn tìm trò hại mình dài dài. Nửa thấy có lỗi vì đã đem nhỏ ra làm trò cười cho thiên hạ.

Tiếng chuông cửa làm mình giật bắn. Cảm giác y như cái hôm bị nhỏ gọi xuống tát. Mình tập tễnh xuống nhà. Vừa ló đầu ra, suýt ngã vì nhìn thấy nhỏ đứng ở cửa. Lại gì nữa đây? Mình không dám bước thêm bước nào nữa, cứ đứng trong nhà nói vọng ra:

-Gì vậy? Hôm qua đánh chưa hả à?

Nhỏ thò tay vào cổng mở then. Óe! Mẹ đi làm không khóa cổng. Chẳng hiểu sao mình run như cày sậy. Sợ quái gì nhỏ chứ, mình to gấp đôi nhỏ, cùng lắm đóng cửa đề ra hấp >"< hừ. ...

Nói thế nhưng vẫn sợ. Nhà mình không có chó. Nhỏ cứ phăm phăm đi vào, tay cầm đồng gì đó bụi nhùi. Mình lui lui vào bên trong cầu thang.

-Này nha, đánh nữa là đằng này không nhịn nữa đâu, đằng này đánh lại đấy!

Nhỏ nhìn mình cười nhăn mũi. Mình như bị điện giật, tay buông thõng không đề phòng gì nữa. hic.

-Mẹ tôi đi công tác về mua quà cho nhà đằng ấy đấy. Còn kia là xôi sáng nay mẹ tôi nấu, ăn đi còn đi học.

Người mình mềm như bún. Nhỏ đi ra đến ngoài sân rồi mà mình vẫn lơ mơ xem đang mộng du hay đang tỉnh. Lật đật chạy theo nhỏ, ăn vạ được câu:

-Mũi tôi thế này ăn sao giờ? – Mình chỉ chỉ lên cái mũi sưng như quả cà chua

-Không ăn được hả?

Nói xong nhỏ lại hằm hằm đi vào. Mình biết mình lại sai gì rồi. Lại lui lui vào nhà giữ thế thủ. Nhỏ tiến về phía bàn, ôm đống đồ vừa cho, hắt hàm với mình:

-Tôi mang về cho con Su nhà tôi ăn.

-Khôngggggggggggg!

Mình nhanh tay giật đống đồ lại luôn. Gì chứ? Vô lý, cho người ta rồi còn đòi lại mang về cho chó ăn. Cú quá mà không làm gì được. Nhỏ dí dí cái nắm đấm lên phía mũi tôi nạt:

-Đừng để tôi phải đánh nữa nha. Lúc ấy lại trách tôi không yêu thương súc vật.

Đi được đoạn nhỏ còn quay lại chọc mình:

-Hôm nay chưa vờn vai hả?

Cay cú thật. Mình đứng giữa nhà, quần đùi cởi trần, ôm đống bánh cu đơ với nắm xôi trông như thẳng rồ.

Vẹo một nắm xôi rồi lên gác rút quần áo. Mỗi lần nhai là mỗi lần mũi đau tê tái. Bị nhỏ con gái trông như con ngóe đấm có một phát mà đau như húc đầu vào cột điện. Đang trệu trạo nhai, mình sáng mắt khi nhìn thấy hai cái áo đồng phục trắng của nhỏ treo phất phơ ở ban công. Mình sung sướng ngó nghiêng xung quanh, cầm cái gậy phơi quần áo nhà mình khều khều hai cái áo ấy về. Lần này thì chết nhé nhỏ. Hôm nay anh cho nhỏ cởi trần đi học luôn.

Tót xuống phòng, mình treo hai cái áo của nhỏ vào tủ. Mùi con gái thơm dã man. Tự nhiên người mình cứng đờ à. Khỉ gió! Thay quần áo chuẩn bị đi học. Bỗng dưng chột dạ. Không biết sau vụ này cái gì sẽ xảy ra nữa. Nhưng mình cũng ngoan cố muốn chiến đấu đến cùng.

Vi vu chậm chậm trên đường vì dù gì tiết hai mới vào học. Có xe bus đi qua làm mình nhìn mãi vào tấm poster dán trên thân xe. “Là đàn ông, tôi không đánh phụ nữ”. Ý nghĩa thì có đấy nhưng sao nghe slogan củ chuối thế. Tự nhiên thấy bức bối. Lại nghĩ tới nhỏ. Mình trả thù một đứa con gái thế thì có nhỏ nhen quá không?

Ở lề đường có một bóng người quen thuộc. Là nhỏ! Không sai. Nhỏ lúi húi bên lề đường cạnh chiếc xe đạp trắng. Coi bộ hỏng xe rồi. Mình đi chậm chậm ngó rõ một lúc rồi phóng thẳng luôn. Cho nhỏ chết. Sống ác quá nên trời phạt đấy. Đi được đoạn lại thấy khó chịu. Vòng xe lại nhòm nhỏ. Nhỏ vẫn lúng túng, có vẻ bất lực lắm rồi. Mình đành tấp xe vào lề đường chỗ nhỏ.

Nhìn thấy mình nhỏ giật bắn. Mặt kiêu hãnh hùng hoảng sợ chứ không phải khuôn mặt hằm hằm lúc đánh mình đâu. Mình trống xe

rồi bước đến trước nhỏ.

-Gì? Thả lỏng đi. Đây không đánh con gái!

-Ừa! Vậy tới đây làm gì?

-Giúp đằng ấy chứ làm cái gì? Hỏi rõ có duyên.

-Hơ...

-Hơ quả mơ. Đứng dẹp ra!

-Ừ...

-Ừ quả xà cừ, có mỗi cái xe sửa mãi không xong. Ăn hại!

Mình vừa lúi cúi tháo hộp xích ra. Mà thời buổi này người ta đi xe đạp điện hết rồi, nhỏ còn đi cái xe mi ni xích hộp này làm chi? Kì quặc. Vừa sửa vừa quát một hồi. Mình đang được đà lên mặt, quay sang nhỏ. Trời ơi! Mình suýt chết đứng luôn. Nhỏ đứng khóc từ bao giờ. Mà khóc không ra tiếng gì hết. Cứ nhìn mình rồi nước mắt chảy tràn ra má. Không hiểu khóc vì giận mình mắng, hay khóc vì cảm động nữa. Run quá. Mình đâm ra lúng túng, đứng gãi đầu cật lực. Không biết nói gì cũng không biết làm gì. May mà nhỏ biết ý, cúi mặt xuống lau nước mắt rồi đạp thử xe.

Xe quay tít lừ rồi. Mình sửa mà. Ngó ngó xem nhỏ còn khóc không. Không làm gì tự nhiên khóc chi vậy mẹ? May mà khóc nhỏ chứ khóc to chắc công an phương ra bắt mình nhốt vào quá.

Nhỏ lục túi sách đưa cho mình túi khăn giấy mỏng. Ờ phải. Tay mình đen sì dầu xích rồi. Chạm vào tay nhỏ đang run run, thấy lạnh

toát. Giờ mới nhìn nhỏ, cuối thu rồi mà mặc cái áo đồng phục mùa hè mỏng dính.

-Sao trời lạnh ăn mặc thế kia? Bộ muốn ốm à?

-Ờ, qua tui phơi quên không kẹp áo nên chắc đêm gió to bay mất rồi. Phải lôi áo mùa hè ra mặc đỡ.

Hử? Mình cứ ngỡ hết nói luôn. Gió thổi vào tử quần áo mình chứ đâu. Nhìn nhỏ hiền hiền tội tội thế này mà áy náy đến mức ngửa hết người.

-Vậy mặc tạm áo tôi được không? Ngày xưa cũng học cùng trường ấy.

Chẳng chờ nhỏ trả lời, mình ra mở cốp xe, lấy cái áo đồng phục để phòng ra đưa cho nhỏ.

-Chịu khó một chút nha. Nó hơi to với không được thơm.

Nhỏ cứ chần chừ mãi, ngó ngó cái mũi mình. Chẳng đợi nhỏ đồng ý, mình khoác áo lên người nhỏ luôn rồi đi ra phía xe.

-Đi học đi, muốn bảo vệ không cho vào trường hả?

Nhỏ tỉnh người, cúi đầu đạp chân trống xe rồi trèo lên phóng trước tôi. Nhìn dáng nhỏ đạp xe vội vàng mà mình đơ đơ. Trong lòng mình trống trống kiểu gì ấy, như là nhỏ đi rồi hút hết gió với không khí chỗ mình theo.

C6.

Tối đang ngồi nhai bánh cu đơ nhỏ cho, online lượn lờ facebook. Thấy nhỏ post cái stt mới: “Cảm ơn cứu tinh quần đùi hoa”. Mình

sương râm rạn. Thầm cảm ơn cái xe đạp đã giúp mình làm hòa. Ngồi rung đùi thích chí mãi. Nhỏ tên Vi, nhìn cũng dễ thương, xinh xắn ghê. Ngồi lẩn mò xem hết đồng ảnh của nhỏ, đọc note nhỏ viết, càng thấy có cảm tình. Mình liều pm hòm tin nhắn của nhỏ.

-Này hàng xóm, đang làm gì đấy?

-Nhỏ lông nách!

Bó tay! Đùa kiểu gì vậy trời? Mà chắc nhỏ nói thật đó. Nhỏ này là mê nhỏ lông lắm. Hồi trước có lần mình còn thấy nhỏ cạo lông chân cơ. Nhỏ pm tiếp:

-Thế còn đằng ấy?

-À... ờ... Đang uốn éo luyện hàng =))

Nhỏ im đi một lúc, mình cũng không biết nói gì. Lúc sau nhỏ lại pm

-Này ấy ơi! Ấy sợ gì nhất?

-Tớ á? – Suy nghĩ 1 lúc – Hừ, sợ rạn!

-Rạn cá, rạn đậu á?

-Không, dở à? Gián, con Gián ý. Con gián bò lồm ngồm ý. Nhìn ghê chết

-Ờ vậy hả?

-Hỏi chi?

-Thích thì hỏi.

Rồi nhỏ lại im đi. Lúc sau mình thấy tiếng nhỏ gọi ở ngoài ban công. Mình mở cửa đi ra ban công. Nhỏ nhìn thấy mình cười tươi rói. Mình cười lại. Nhỏ định làm gì vậy trời? Mình ngồi ghé lên lan can. Mình với nhỏ hỏi han nhau vài thứ, chuyện trường lớp học hành. Thỉnh thoảng nhỏ lại cười tít mắt, nhăn mũi. Nhìn dễ thương khiếp cả người. Ngồi một lúc ngoài gió lạnh, vì mặc mỗi cái áo ba lỗ nên mình hắt xì liên vài cái. Nhỏ liền chạy vô phòng, lúc ra cầm cái áo đồng phục mình cho nhỏ mượn hồi sáng, đã được gấp gọn gàng, đưa cho mình. Còn nhẹ nhàng dặn dò:

-Ấy mặc đi, lạnh đó!

Mình hớn hờ đón áo từ tay nhỏ, khoác lên người luôn. Nhỏ nhìn mình cười cười. Ủa sao nhìn không giống nụ cười hiền hiền vậy?

Mình đang đứng nghĩ xem nên nói gì với nhỏ bây giờ. Tim mình đang đập thành thịch à. Bỗng thấy trong người nhột nhột ngứa ngứa. Hình như trong người bình đang có cái gì đó lúc nhúc. Rợn dựng tóc gáy. Ngại không dám manh động gì trước mặt nhỏ, mình cố đứng im, nhưng càng ngày càng cảm thấy rõ ràng có gì đó trong áo mình. Nhỏ Vi đứng chống tay vào lan can chăm chú nhìn mình làm mình càng thấy nóng bức.

Mẹ ời... Rõ ràng là có cái gì trong áo mình thật. Người mình gai hết cả lên. Vội lột áo ra vứt trước mặt. Âu mai gót.

Con chó.. Thôi chết chửi bậy... > "< Con nhỏ hàng xóm trời đánh. Dám nhét gián vào áo rồi đưa mình mặc. Khởi phải nói, mình nhảy nhón hét ầm lên. Mình không sợ gì trên đời, ngoài gián. Hồi bé tu siêu nước bị con gián chui trong vòi siêu chảy tọt vào mồm mà mình kinh hãi ám ảnh tới tận giờ.

Sao trời đất quỷ thần nặn ra được con nhỏ hàng xóm ác như con tê giác kia vậy? Nhỏ nhìn mình cười ngật nghẻo, trong khi mặt mình xanh như đất nhái. Mẹ mình dưới nhà nghe thấy tiếng hét với tiếng chân mình dậm cồm cồm xuống nền nhà, gọi với lên:

-Lại lên cơn điên hả Hoàng?

-Mẹ ời!!!! Gián!!!!

-Tao lên bỏ gián vô mồm mày giờ. Im đi!

Mình chỉ thiếu nước khóc thôi. Chưa bao giờ thấy thằng con trai nào khốn như mình lúc này.

-Ê nhỏ kia? Mày chơi gì ác vậy?

Nhỏ vẫn ôm bụng cười. Mình không thể nghĩ chỉ vài phút trước tim mình còn đập tung tung vì nhỏ. Mặt giả nai dễ sợ. Nhìn nhỏ cười nhe hết cả hàm răng nanh ra, ghê gai người.

-Thích vậy! Được không?

-

-Thế thì đừng mơ đăng này trả áo nha.

-

-Đây mua hai cái mới rồi. Cứ giữ làm của tin trong nhà đi nha.

Mình đơ! Thua tập thứ mấy rồi mình cũng không biết nữa. Vuốt vuốt vai với lưng xem còn con gián nào không. Hậm hực bực bội. Chỉ muốn xé xác nhỏ cho bõ ghét.

-Này nha. Mới sáng đăng này sửa xe cho đăng ấy nha. Vô ơn vậy đó hả?

-Tưởng chị hồng thật đó hả? Chị lừa đó ku.

Nói chuyện với nhỏ này lúc nữa chắc đầu mình phòi óc ra mất. Mình vào phòng đóng cửa cái RẦM. Nằm vật ra giường mà vẫn nghe thấy điệu cười của nhỏ vang vang ngoài cửa sổ.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 4

C7.

Nãy giờ mẹ gọi mình ầm ỹ cả lên. Mình vừa ló mặt ra khỏi nhà tắm mẹ đã quát một chàng hỏi mình làm gì trong nhà tắm lâu vậy. Mình mếu máo, mặt nhăn như quả táo tàu ngâm rượu.

-Dạ con tắm!

-Cả năm có thấy mày tắm đâu? Hôm nay dờ quẻ

-Con bị gián chui vào người.

-Thế thì từ nay ngày nào tao cũng bắt gián nhét vô người mày

Trên đời này có hai người đàn bà ác nhất thế gian. Là nhỏ hàng xóm và mẹ mình. Vào giường trùm chăn kín đầu. Chân vẫn đau buốt, mũi vẫn sưng tím. Hôm nay lại được lũ gián làm mất đồ hết người. Mình phải nói là thân tàn ma dại. Con nhỏ này được nha. Mình không trả thù thiên hạ khinh mình. Đời thừa nhà ai một thằng con trai lấm trò như mình bị một con nhỏ kém 2 tuổi troll đủ kiểu.

Cả ngày đi học không nghe được gì lọt tai. Chỉ mãi kiếm cách trả thù nhỏ. Cứ nghĩ đến cảm giác lũ gián bò quanh mình là óc mình lại sôi lục bục. Nhưng trả thù kiểu gì đây hả trời. Nóng trong người.

Chiều rong xe về. Về hơi sớm nên đường không tắc. Tới gần nhà, đang lẩm nhẩm hát lảnh mạn tí thì nghe tiếng nhỏ gọi tru tréo đằng sau.

-Hoàng ơi, đợi Vi với!

Lại trò gì đây trời? Lại còn xưng Hoàng với Vi? Nghe rợn tận chân lông.

-Cho Vi đi cùng nha. 1 đoạn thôi.

-Không cho. Đâu thiếu đường. Tránh xa tao ra

-Tui đang bị 2 tên dở hơi bám theo. Chìa ta ra giúp người ta đi mà!

Ngoảnh lại thấy hai tên đầu trâu mặt ngựa ga rè rè ngay gần một đoạn. Nhìn cũng không nguy hiểm lắm, chắc thấy nhỏ dễ thương bám theo làm quen xin số. Chớ đường này không vắng người bọn này không dám cướp của hay hấp diêm giữa ban ngày đâu. Quay ra nhỏ, nhỏ nhe răng ra cười. Trông phát ghét. Mình rồ ga đi trước. Bỏ mặc nhỏ tròn mắt đằng sau. Lần này thì chết với anh nha nhóc.

Về đến nhà, vút cặp xuống bàn, ngồi thườn ra ghế. Cũng thấy lo lo. Để mặc nhỏ cho hai thằng mặt lợn, nghĩ cũng ghê. Nhỡ đâu nhỏ có mệnh hệ gì mình cũng ăn năn cả đời. Nhưng nhỏ này cũng lắm trò, không biết có thoát thân được không nữa. *Văng tục*. Vì gái mà mấy ngày nay đau hết đầu. Còn đâu những tháng ngày yên ả hưởng thụ của mình ngày xưa. Cuộc sống của mình vốn dĩ êm như một cuộn len. Tự nhiên nhỏ xuất hiện như con mèo điên, vò rối tung cuộn len ấy lên. Giờ làm sao ngồi cuộn lại từ đâu bây giờ?

Ra cổng hóng, vẫn chưa thấy nhỏ về. Chẳng nhẽ lại phóng xe ra xem? Dở người! Như thế nhỏ chửi điên. Mà hôm nay lại làm nhỏ lên cơn rồi. Không biết tối về có bị nhỏ hành không. Đi tới đi lui vẫn chưa thấy nhỏ hiện hình. Máu trong người mình chuẩn bị sôi lên rồi đấy.

Kia rồi. Nhỏ lững thững đằng xa. Ủa sao xe có không đi mà dất bộ kia? Mình nấu ở cổng nhìn nhỏ. Thấy có lỗi quá. Chợt nhớ đến sáng qua nhìn thấy nhỏ khóc lúc mình sửa xe. Là khóc thật chứ không phải giả bộ gì. Một phút duy nhất trong ngày thấy nhỏ bé bỏng yếu ớt. Giờ một phút ấy lại quay lại. Nhỏ bé như một con mèo, con mèo này tạm thời không điên. Nhìn nhỏ đi chậm chậm dưới bao nhiêu là lá rụng, tim mình cũng rụng từng mảng rồi. Mong nhỏ nhanh về tới cổng chứ tim mình rụng hết lấy gì mà thờ.

Nhỏ mở cổng đi vào. Coi bộ bị hai thằng mặt lợn kia chèn ngã xe rồi. Tay áo bẩn toàn đất. Đang nghĩa nhỏ, tự nhiên nhỏ quay ra lườm mình. Mình giật người đứng thẳng lên, đầu cứng vô thành tường đau nứt óc. Nhỏ lườm mình lâu lắm. Mình lúc đầu không biết làm gì, đứng xoa đầu nhìn nhỏ. Gì chứ? Hại mình từng ấy vụ, giờ mình đập lại một lần mà nhìn nhau thù hận thế? Vô lý! Nhỏ dựng xe đi vào nhà. Bỏ mặc mình ngoài sân, đứng dưới bao nhiêu là lá rụng.

Ơ....

C8.

Tối nay ăn cơm chẳng ngon gì hết. Trệu trạo nhai cơm như nhai vãi. Mẹ quay sang kể chuyện

-Qua Hoàng ngủ say thế? Không nghe tiếng gì à?

-Tiếng gì mẹ?

-Chồng cô Thi về gây sự. Say khướt. Đánh đập hai mẹ con nó đến khổ.

-Dạ...

-Dụ thẳng mắt dậy nó kí đơn li hôn mãi không được. Ủm... Cứ như bố mày.. chính ra lại hay...

Mình ứ ở cổ không nuốt được thêm gì luôn. Uống xong hớp nước canh, chào mẹ đi lên phòng. Ngồi online chẳng thấy nhở đâu. Mình hỏi hận về chuyện hôm qua quá. Mình đúng là thằng đàn bà. Đi chấp đũa con gái, không biết ngược.

Ngó ngó ra ban công cũng không thấy phòng nhỏ bật điện. Mình lang thang lên sân thượng hít thở.

Nhỏ đang ngồi trên đó. Ngồi thu lu một góc, tay bó gối, gục mặt xuống. Chắc đang khóc rồi. Mình đứng đờ người ở cửa sân thượng. Đứng không được mà ngồi cũng không xong. Thành ra mình vừa đứng vừa ngồi, cứ khum khum như đi đánh rậm.

Mình chẳng biết làm gì. Mọi bức tức, kế hoạch trả thù tự nhiên vớ hết. Con mèo điên không vò cuộn len nữa. Nhưng nó... tự rồi! Mình muốn làm gì đó, nhưng lại không biết làm gì.

Bỏ xuống phòng nằm 1 lúc. Thấy ngoài ban công có tiếng động. Mình bật dậy dò dẫm ra xem. Mở cửa ra đã thấy nhỏ ngồi đung đưa chân, vắt vẻo trên lan can. Khóc xong rồi á? Thay đổi nhanh vậy trời?

-Ê, ngồi đó ngã lộn cổ chết thì sao?

Nhỏ quay sang nhìn mình. Mắt đỏ hoe. Nhưng miệng thì cười cười.

-Đêm qua sợ quá không dám lấy áo vào hả?

-Không thèm! Vứt luôn!

-Đây giặt cho rồi. Cầm vào cất đi.

Nhìn thấy cái áo gấp gọn mà mình muốn khóc thét. Nhỏ này lại định quậy gì nữa đây.

-Ê này, đây không đùa đâu nha. Chơi ác vừa thôi. Trong áo lại có thần lằn rắn rết chứ gì?

Nhỏ cứ cười mình hoài. Rũ áo ra phẩy phẩy cho mình xem.

-Có cần đây mặc thử cho luôn không?

-Thôi khỏi, tặng luôn đây! Thấy nó là kí ức hãi hùng lại ủa về đục óc. Ai dám mặc.

-Cho đây luôn ấy hả?

-Ừ

-May quá, tự nhiên được cái giẻ lau!

Nhỏ cười. Tiếng cười vang vang trong gió. Mình vẫn cảnh giác đứng xa xa nhỏ. Nhỏ này nguy hiểm lắm. Đứng gần thế nào cũng bị quậy như chơi. Nhỏ hôm nay cũng không nói chuyện nhiều. Giọng còn ngạt ngạt do khóc. Muốn hỏi xem hôm qua bị ngã xe có làm sao không mà lưỡi cứng đờ. Muốn xin lỗi một câu mà tắc cổ. Không nói nổi.

Nhỏ không nhìn mình nữa. Cứ ngồi đung đưa chân, nhìn ra xa. Mình tự nhiên thành ra thừa thãi. Đứng đây hơi vô duyên, vào phòng cũng không tiện. Đành ghé mông ngồi lan can nhà mình, tay dút mấy ngọn tường vi phát phơ trước mặt.

-Tường Vi sắp nở rồi!

-Hả? Ừ.. Ờ... Mà từ sau định nói gì thì ho một cái. Giật mình tí ngã

-Ha ha. Nhát chết!

Lại im một lúc. Nhỏ này hài. Nói thì nói một chàng đi xem nào. Thi thoảng thốt ra câu rồi im bặt.

-Đằng ấy có sách học tốt Toán không?

-Không! Đây chỉ có sách học tốt môn Chào cờ thôi.

Nhỏ lại cười. Mình cũng cười. Lần này không im theo nhỏ nữa. Mình tự động bắt chuyện tiếp

-Sao? Hỏi sách làm gì?

-Mai nhiều bài tập. Nay không hứng làm

Ở phải rồi! Tâm trạng không tốt lấy đâu hứng học.

-Thế đưa đây làm cho!

-Làm được không?

-Này! 2 năm trước đây cũng học lớp 11 đó.

-Bày đặt!

Nhỏ đi vào phòng, ôm ra tập vở đưa cho mình. Mình cầm tập vở, đang định đi vào phòng thì nhớ ra, vội đặt tập vở lên thành lan can, hốt hoảng hỏi:

-Này, trong đó mà có nhét gián là tui xé nát vở luôn nha!

Nhỏ lại cười rồi. Ôm bụng cười ngặt nghẽo. Tôi như thằng khùng đứng giữa ban công nhìn nhỏ. Quê dã man!

Ôm đóng vở vào phòng mà lòng mát như có gió. Chữ nhỏ đẹp ghê. Lê Hoàng Vi. Ế! Tên đệm của nhỏ là tên mình. Hoàng Vi! Nghe hay quá!

***

Bố mình về thăm nhà vào sáng sớm. Vừa vặn lúc mẹ mình mới rời khỏi nhà. Bố vẫn thế. Vẫn ít nói và nhẹ nhàng như hồi còn ở với hai mẹ con.

-Hoàng dạo này học hành thế nào?

-Dạ được ạ!

-Lê Hoàng Vi! Của ai đây con?

Bố nhìn tập vở trên bàn uống nước rồi hỏi mình. Mình vừa nhai bánh mì vừa trả lời lấy lệ.

-Bạn con đó bố, nhờ con giảng bài giúp.

Bố vừa xếp đồ vào tủ lạnh, vừa hỏi

-Con có bạn gái rồi hả?

-Bố hỏi kì vậy, không đúng đâu!

Bố cười!

-Không sao! Con vui là được.

Bố cho tiền nhưng mình không cầm. Bố chào mình. Mình cũng không tiễn. Từ ngày bố mẹ ly hôn, mình đã mong bố đừng về đây nữa. Cứ thỉnh thoảng về, mua cho nhà một vài thứ, dặn dò mình một vài câu rồi đi. Hụt khó tả.

Nhỏ đứng đợi mình ở cổng. Mình đưa tập vở cho nhỏ. Tâm trạng khó chịu từ khi bố về, mình cũng chẳng muốn nói gì luôn. Dắt xe ra cổng vẫn thấy nhỏ đứng đợi. Mình hơi gắt:

-Còn chi nữa? Bộ muốn làm cho cả bài ngày mai hả?

-Không! Cho đi nhờ nha! – Nhỏ nhìn mình cười nhăn mũi.

-Không cho! Xe đâu?

-Bữa trước bị ngã hỏng rồi!

Nói xong nhỏ trèo lên xe mình luôn. Choáng! Mà ghê nha! Còn chuẩn bị mũ bảo hiểm nữa. Rõ ràng nhỏ lập kế hoạch chặn mình từ trước rồi.

Đèo nhỏ nên chạy chậm chậm. Nãy nhìn thấy mắt nhỏ vẫn còn đỏ. Chắc đêm qua vẫn khóc. Nhỏ ngồi im re đằng sau xe. Có lúc lặng tới mức mình phải ngoảnh lại xem nhỏ còn ngồi đó không.

-Nhìn gì đó? Tập trung lái xe đi

-Ờ, thỉnh thoảng ngó xem đã rơi chưa. Cứ im ỉm thấy sợ.

Nhỏ lại cười. Nụ cười nhàn nhạt. Mình không bắt chuyện nữa. Để mặc mình và nhỏ quần quanh với những suy nghĩ của riêng mỗi người. Ai ngờ đâu phía trước kia, sẽ có những cơn bão ập tới đè nặng lên vai của mình và nhỏ.

Nhà nàng ở cạnh nhà tôi

Cách nhau một giậu mồng tơi xanh rờn

Hai người sống giữa cô đơn

Hình như nàng có nỗi buồn giống tôi

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 5

C9.

Chiều tan học, theo lời nhỏ dặn hồi sáng, mình lượn qua trường đón nhỏ. Trông dáng nhỏ lữn cữn áo váy đồng phục đi ra cổng trường xinh quá. Vậy mà cứ tươi cười với mấy thằng bạn nhìn thấy ghét. Nhỏ trở mặt khi thấy mình đứng đó.

-Đến đây chi vậy?

Ô! Thái độ gì thế không biết?

-Đến thăm trường cũ! Sao không?

-Không sao! Thăm đi, tui về trước đây!

Nhỏ này bị khùng sao vậy? Hay mất trí nhớ ngắn hạn? Mới sáng đi nhờ mình, bảo mình chiều đến đón. Mà mình chột dạ, găm nghĩa kị nhỏ. Sao lúc sáng nhìn yếu ớt nai nai, chiều gặp lại hiện nguyên hình con quỷ hay bày trò. Mình nên đến nài nhỏ lên xe hay bỏ mặc nhỏ phóng về trước? Rõ dở hơi. Đụng vô con khùng rắc rối không tả được. Bực cả mình.

Đang rề rề ga đến phía nhỏ thì nhỏ quay phát lại. Mình đạp phanh tí ngã. Trông nhỏ lúc dữ như mèo điên sắp cắn người.

-Thôi mỗi chân lăm. Đèo tui về!

Nói xong nhỏ trèo lên luôn. Lần này thì mình hơi rợn rợn. Nhìn nhỏ nguy hiểm không ngôn từ nào tả xiết. Mình vừa đi vừa ghê. Nhỏ ngồi đằng sau ngó nghiêng, thỉnh thoảng lại còn hát. Nhỏ mà cứ tiếp diễn những trạng thái tâm lý bất thường thế này. Mình sẽ ý kiến với cô Thi đưa nhỏ sang Trâu Quỳ điều trị luôn.

Vừa dừng trước cổng, nhỏ nhảy huých xuống xe, đi thẳng vô nhà, không thềm một lời cảm ơn. Mình đang ngó người, nhỏ quay lại, mặt lại nai:

-À, nay lại làm bài cho tui nha!

-Nghỉ! Tui không rảnh!

Nhỏ nhăn trán đứng nhìn mình. Mình cũng hơi bực bực cái thái độ rồi. Nhưng lại nhớ lúc nhỏ ôm gối ngồi khóc đành thôi. Nhìn nhỏ ôm khư khư cái hộp bìa các tông từ lúc ở trường về, thấy tò mò nên hất hàm hỏi:

-Cái hộp gì kia?

-Hộp này người như đằng ấy không xem được đâu!

Xong nhỏ bỏ vào nhà luôn. Cú quá! Chả nhẽ lại rò ga đâm đổ cổng nhà nhỏ? Thôi, như thế con béc giê xơi tái mình mất. Hậm hực dắt xe về nhà. Từ hồi dính tới nhỏ đến bây giờ, ngày nào mình cũng lâm vào tình trạng bực bội. Mình thề từ nay nhỏ có làm gì, có khóc lóc hay buồn bã gì thì mình mặc kệ. Thứ con gái gì đâu, khủng không thuốc chữa.

Tối ăn cơm xong, mò lên phòng. Đạo này vụ nhỏ lông và luyện hàng của mình trên facebook đã chìm xuống từ bao giờ. Chẳng có chủ đề gì để chém gió cả. Chán quá lại mò ra ngoài ban công.

Cửa sổ phòng nhỏ mở, đèn bàn hắt ra sáng một góc. Chắc đang làm bài tập rồi. Mình dựa vào lan can, dứt dứt mấy lá tường vi nghịch chơi. Chợt thấy cái hộp hời chiều nhỏ ôm khư khư để bên bờ lan can nhà nhỏ. Dám dẫu không cho mình xem à.

Mình với tay cầm cái hộp bìa mang về. Xem bên trong có ngọc ngà châu báu hay bí mật gì mà nhỏ nói người như mình không xem được. Tách được miếng băng dính, mình mở hộp ra.

Mẹ ời, huhuhu. Ngã té ghê. Gián trong hộp bò lổm ngổm khắp phòng. Phải đến gần chục con. Mình mà không thở kịp chắc ngất mẹ nó ra sàn. Con quỷ kia bị điên sao mà bắt gián nhét vào hộp làm gì? Lại còn đem về nhà đặt trên lan can. Troll mình à? Con chó.

Mình hú hét một hồi rồi chạy ra ban công, thấy nhỏ đã đứng đó từ bao giờ, mình ức quá quát âm lên:

-Con nhỏ kia, có trò cũ rích sao mà chơi hoài vậy?

-Trò gì? Hộp đó tui để đây, đằng ấy mang về làm gì còn trách tui.

Cứng họng luôn! Tự nhiên ngu ôm hộp gián về mở ra. Thiệt là rồ hết biết. Mình hận con nhỏ thấu trời. Đang kiểm chổi, quay sang đã thấy nhỏ trèo sang ban công nhà mình.

-Gì nữa? Hại tui thể này còn chưa đủ à?

-Im mồm đi, tui bắt chúng nó.

-Đằng ấy đi chữa điên trước đi. Có khùng mới đi nuôi gián.

-Tui nuôi hời nào? Tui làm thí nghiệm đó.

Đồ điên. Thí nghiệm con khỉ. Tội! Đẹp nhưng mà điên. Chơi với nhỏ chỉ tổ hại người. Mình lột áo vứt đi rồi chạy vô ngay nhà tắm. Mẹ mình từ nãy giờ nghe tiếng hét với cái cọ giờ mới chạy lên.

-Cái gì đấy Hoàng? Làm gì trong đấy đấy?

-Con tắm!

-Nay lại dở quẻ

-Mẹ hỏi nhỏ Vi nhà cô Thi ấy. Nó vứt chục con gián vào phòng con đó.

Mẹ mình cười hô hố với nhỏ Vi:

-Từ mai cứ chiều chiều mày vứt gián vào người nó cho bác. Thằng này cả năm nó không tắm. Phải thế mới trị được.

Mình xả nước thật mạnh vào người. Không chờ bình nóng lạnh chạy nữa. Chó thật! Lần này không trả thù nhỏ mình không làm người luôn.

C10.

Lục tủ mãi mới tìm thấy cái màn trắng mẹ giữ từ hồi bố mẹ cưới nhau. Nhưng lấy đồ kỉ vật của mẹ đi phá thế này liệu có mất dậy quá không? Thôi khỏi nghĩ. Nghĩ nhiều mệt đầu lắm, mà giờ mình chỉ muốn trả thù nhỏ hàng xóm dạng người tâm quỷ kia thôi.

-Mẹ ơi cho con mượn cây son đỏ với bộ tóc giả

-Làm gì?

-Con mượn đóng kịch. Lớp con tập văn nghệ.

-Trong ngăn kéo bàn trang điểm. Tập xong nhớ mang về không tao giết

Lúi cúi đem đồng đồ lên gác. Thỏi son này mà bôi choét mỗ cũng phải hết nửa, rồi còn bẻ ra pha nước để làm giả máu nữa, hồng là cái chắc. Chuyền này mình mệt với mẹ rồi. Bộ tóc giả đội xong còn giữ được chứ son chắc nhờ đứa bạn mua thỏi mới.

Vừa ngồi cắt màn ra làm áo khoác trắng, vừa tưởng tượng ra mặt con nhỏ lúc đêm đêm bị mình dọa ma, sướt rung đùi. Sau lần này thì hết troll mình. Mà còn dám troll nữa, mình dọa trò ác hơn.

Trang điểm thử rồi đứng ngắm trước gương. Thấy ghê. Mình trông còn phát khiếp. Không biết có nên trét trét thêm tí nước son vào ngực làm máu cho khiếp thêm tí nữa không. Mớ tóc giả của mẹ mượn quá, muốn làm xù trông cho dữ tợn mà sợ không chải lại được thì mẹ cạo đầu mình.

Lò dò xuống cầu thang, tính bụng dọa thử mẹ xem hiệu ứng, tìm mãi chẳng thấy mẹ đâu. Lại lò dò đi lên. Vừa mở cửa phòng đi vào thì thấy mẹ. Mẹ thét lên chóa tai rồi vả cho mình một phát đập mặt vào cánh cửa. Khởi nói chứ trên đầu toàn sao là sao.

-Mẹ ơi, con, con Hoàng mà!

-Tiên sư cha mày, mày nghịch trò gì mất dạy thế?

-Con hóa trang thử

-Lớp mày định đóng vở Nghĩa địa nổi dậy à? Tiên sư bố mày. Đi rửa mặt đi hộ tao cái. Làm tao tí chết.

Mình để giờ xui ngày xẻo tháng đen năm đui hay sao ấy. Làm gì cũng phải bị đâm chém vài nhát mới được. Rửa mặt xong thấy má phải sưng vù lên. Mẹ mình vũ thê thế này, bố bỏ là phải.hic. Nhắc đến là buồn thối cả ruột.

Ôm má ra giường, chắc ngủ một giấc đợi đến đêm dậy dọa nhỏ. Mà chỉ lo đêm nay nhỏ không mở cửa sổ thì mình biết dọa sao giờ? Đợi đến đêm mai thì ức chết. Cái cục tức của mình phải nuốt ngay không nghẹt thở mất. Thôi nằm xuống đã, từ lúc bị mẹ vả đập mặt vào tường, đầu óc mình đã choáng váng, ong ong lên rồi.

Không ngủ được, với điện thoại vào facebook. Lượn lờ lúc thấy nhỏ Vi up stt mới. “Quần đùi hoa à, xin lỗi nha!”. Ủa xin lỗi gì vậy? Xin lỗi vì tát mình, vì lấy quần đùi mình, vì thả gián vào áo mình, hay vì gì? Mà lại định giở trò gì đây? Đây không mắc bấy lần nữa đâu. Mình thề không tin nhỏ, không nương tay với nhỏ bao giờ nữa. Đang suy nghĩ miên man, nhỏ Vi gọi mình ra ban công. Mình lục tủ lấy áo khoác ra mặc, hôm nay phải để phòng kĩ càng. Ló đầu ra, thấy nhỏ ngồi đó, nhìn mình cười cười. Mình biết điệu cười gian gian này không chứa đựng cái gì hay ho, nhưng cứ tiến đến. Tới gần mới thấy mắt nhỏ đỏ. Ủa, lại có chuyện gì mà khóc nhè nữa trời? Nhỏ đưa mình vài hạt ô mai, mình lịch sự cũng cầm hai biên bỏ mồm ngậm.

-Ra đây làm gì?

-Buồn, ra chơi

-Gọi người ta ra đây chi?

-Không thích 1 mình thì gọi.

Xong rồi nhỏ nín luôn, không nói thêm gì nữa, mình vốn cũng nhát chuyện, thấy nhỏ im cũng im re. Lúc sau ăn hết ô mai thấy thèm, bầm bụng khen:

-Ô mai ngon thế!

-Ờ, mới tập làm!

-Ô mai gì đó? Vị lạ lạ!

-Gián, làm bằng lũ gián hôm qua bắt bỏ hộp đó. Trộn gừng rang lên, nặn tròn tròn lại. Ngon ghê ha.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Tỉnh dậy! Mồ hôi ướt mặt. Ủa nãy giờ mình mơ. Hu hu. May quá là mơ chứ nếu thật mình thề từ nay uống nước sống qua ngày chứ không ăn. Ngó qua đồng hồ. Mình đã ngủ gần 2 tiếng rồi. Hơn 11h chút xíu. Chuẩn bị kế hoạch thôi.

Chạy tốt ra ban công ngó sang nhà nhỏ. Hê hê. Hôm nay cửa sổ mở. Kế hoạch của mình bước đầu thuận lợi rồi. Mới bước vô nhà, bỗng nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm, rồi đồ đạc rơi loảng xoảng. Tiếng động này nghe quen thế? Làm mình nhớ hồi bố vẫn còn ở cùng hai mẹ con, mỗi khi cãi nhau mẹ đều hát đồ hết đồ đạc, rơi loảng xoảng, cốc chén vỡ bắn cả những mảnh thủy tinh vào gầm bàn chỗ mình hay ngồi bó gối núp bố mẹ. Sao lại có những tiếng động làm mình thấy tê tái thế này?

-Hoàng!!! Hoàng ời!!!

Mẹ gọi mình. Mà lạ, tiếng gọi nghe thảm thiết thế? Ở dưới ngõ còn có tiếng đám đông gọi nhau nữa. Mấy âm thanh quỷ quái cứ

diễn ra lần lượt làm mình thấy nóng bức trong lòng quá. Vội chạy xuống nhà. Mẹ hốt hải túm lấy vai mình.

-Mày xem làm thế nào sang đập cửa giúp cô Thi cứu con Vi ra với. Thằng Tùng say rượu về nhốt con bé trong phòng rồi đánh nó một hồi. Không cứu nó ra thì nó chết mất.

Cái gì vậy trời? Mình như bị ai chặt cụt chân tay luôn. Mình ghét nhỏ lắm. Nhưng sao nghe thấy nhỏ bị bố đánh mà lòng mình đau vậy trời. Chân tay luống cuống chạy qua chạy lại cật lực mà không biết làm gì.

-Mẹ ơi làm nào giờ? Sức con ẻo lả này sao phá được cửa?

-Mày sang hộ cô Thi phá đi, tao đi lên công an phường gọi các bác xuống xử lý.

Trước khi đi mẹ còn hắt lại cho mình câu: - Nhanh lên, lòi con bé ra không nó bị đánh chết!

Hu hu, nhỏ sắp chết rồi. Mình muốn kéo mẹ lại, bắt mẹ ở nhà lo chuyện với mình quá. Mình nhát từ bé, lại chưa đập phá đánh nhau bao giờ. Giờ đập cửa ra cũng không làm nào lòi ông Tùng ra, nhất là ông ý còn đang say rượu. Ông điên lên ông còn đập nhỏ Vi một phát chết tươi thì sao?

Ước gì bố ở nhà thì hay biết mấy. Bố vừa to vừa khỏe. Bố sẽ giải quyết xong chuyện từ lâu rồi. Chuyện của nhỏ Vi làm mình nhớ lại bao nhiêu mảnh kí ức mình cố gắng đập vỡ vụn từ lâu, giờ đột nhiên bay về chấp nối lại một cách lạch lạch. Ngày bố bỏ đi mình mới là thằng bé con, chỉ biết đứng cửa khóc nhìn bóng bố khuất dần. Rồi hàng ngày cứ lằm lũi ăn với học. Suốt mấy năm trời chỉ biết đến

trường rồi về nhà rúc đầu vào sách vở với game. Có lẽ không có bố, con đường của mình bé lại còn 1 nửa. Vừa đi vừa lò cò, thỉnh thoảng không giữ được thăng bằng bị ngã dúm dụi, lại đứng dậy chùi mũi rồi đi tiếp. Mỗi khi xước xước, chỉ có mẹ lau chân cho, khi nóng đầu có mẹ vánh áo áp trán mình vào bụng mẹ. Rồi dần dần mình quên mất bố. Rồi dần dần mình quên cách yêu bố. Nghĩ kĩ mới thấy bố mình con tốt hơn bố nhỏ Vi gấp vạn lần.

Nhắc đến nhỏ Vi lại thấy hốt hoảng. Chạy lên phòng ra ban công, nhảy sang ban công nhà nhỏ nhìn vào. Trong khung cửa sổ có một cảnh tượng mà mình ước mình không bao giờ nhìn thấy lần thứ hai. Nhỏ Vi bị dồn một góc, mặt đầm đìa máu mũi và nước mắt. Chú Tùng có lão đảo nhưng khỏe như một con trâu điên, chú cầm thất lưng da quật vào người nhỏ từng hồi. Trời ơi, nhỏ làm gì chú mà chú lại đánh nhỏ thế kia? Tiếng cô Thi với mấy người đập và hó hét ngoài cửa. Cái cửa gỗ dày và cứng thế kia có đập đến sáng mai cũng không long ra được.

Nhảy về nhà, tim mình lúc này sắp vỡ mất rồi. Chợt thấy đồng màn trắng với tóc giả để trên giường. Mình tính phải dùng cách này thôi. Bố mình bảo những thằng say rượu yếu bóng vía lắm. Đội mớ tóc giả lên đầu, khoác màn bùng bùng vào người. Lấy cốc nước son đã pha, chỉ kịp trét trét qua mặt với đổ vào cổ, không còn kịp soi gương nữa. Mình phi ra ban công, lại nhảy sang nhà nhỏ.

Hít một hơi dài lấy đủ dũng cảm, mình đứng ở cửa sổ, dang tay ra, cổ trợn mắt nhe răng, hét hét cỡ lên

-Gaoooooooooooooooooo!!!!!!

Đầu tiên là nhỏ Vi nhìn thấy mình, vì nhỏ ngồi góc hướng ra cửa sổ. Nhỏ hét lên kinh hãi. Chú Tùng nhìn ra rồi ngã ngửa ở chỗ nhỏ

Vi, mặt thất kinh, cắt không còn một giọt máu. Những vệt nước đỏ mình hắt lên mặt cứ chảy chảy vô cổ mình ngứa ngứa mà không dám gãi.

Chú Tùng hốt hoảng mở ngay cửa chạy tháo thân. Mọi người ngoài cửa đuổi theo hết. Chỉ còn nhỏ Vi ngồi đó. Nhỏ vẫn khóc, nhìn mình sợ lắm, nhưng không chạy được, chắc là vì đau quá không đứng nổi. Mình bỏ bộ tóc giả xuống, vuốt vuốt mặt rồi gọi

-Vi ơi, tui Hoàng nè. Đóng cửa vào đi không bố Vi quay lại đánh tiếp giờ.

Nhỏ trở mắt nhìn mình, đứng dậy chốt cửa, rồi chạy ra mở cửa ban công cho mình. Mình lao vào nắn nắn vai với tay nhỏ xem bị gãy chỗ nào chưa. Thấy mọi thứ vẫn cứng cứng mà mình cũng... cứng theo.hic

-Sao Vi ngu vậy? Không biết chống cự, không biết đánh lại à? Bình thường tát tui đánh tui kinh khủng lắm mà. Hôm nay ăn phải thuốc liệt hả?

BỐP! Nhỏ tát mình một cái như trời giáng. Mình lão đảo dựa vào cửa, không hiểu tại sao lại bị ăn tát vô cớ.

-Đồ điên? Sao tát tui? Tui vừa cứu đảng ấy đó, không được cảm ơn còn tát? Đảng ấy đúng là bị khùng.

BỐP! Một cái tát nữa. Nhỏ quá quắt lắm. Mình đau vô cùng, nhưng không đau ở mặt đâu. Mình thấy nhức ở tim, ở khắp mọi nơi trên cơ thể. Ngày hôm nay mọi thứ đối với mình quá nặng nề rồi. Mình ghét nhỏ, mình căm thù nhỏ. Chưa kịp nói gì. Nhỏ đẩy mình bắn ra ban công rồi đóng cửa lại. Mình chạy ra cửa sổ. Định khuyên

nhỏ vài câu cho bình tâm lại chứ không phải chửi nhỏ, thế mà nhỏ cũng sập cửa sổ nốt. Nhỏ tắt đèn tối um. Còn mình đứng bên ngoài, cạnh mấy khóm tường vi đang giục nhau nở.

Về phòng, đóng cửa, tắt điện, nằm vật ra giường. Mình có thể tưởng tượng như in cảnh nhỏ ngồi gục mặt khóc. Thôi thì cứ khóc cũng được. Miễn là đừng có làm gì dại dột, đừng tự tử nha nhỏ. Dù gì nhỏ cũng đáng thương. Mình chưa bao giờ bị đánh đau như nhỏ. Mà nhìn mặt nhỏ lúc hoảng sợ, đầm đìa máu với nước mắt mà tim mình lại thất lại.

Phòng tối đen! Bình thường mình hay để đèn ngủ vì nhát từ bé. Nhưng hôm nay mình muốn cùng nhỏ trải qua cái đêm đen tối này. Còn chút sức lực cuối cùng trong ngày, mình lần mò điện thoại vào facebook, inbox cho nhỏ vài tin nhắn.

“Thôi, khóc rồi ngủ đi nha. Ngày mai trời lại tươi sáng. Tui biết nhỏ lại cười nhăn mũi, kiểm tra quạu tui thui mà! Khóc nhiều vào nha, khóc cho hết đau đớn tủi hổ đi nha. Mai còn gặp được nhau, tui nguyện cho nhỏ đánh đập tui cả ngày!”

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 6

C11.

Sáng tỉnh dậy đã thấy đồng hồ chỉ 8h, cuống cuống lao ra nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi còn đi học. Muộn học chắc rồi. Nhưng tới còn hơn không, mình chúa ghét ở nhà một mình.

Nhìn vào gương muốn khóc thét. Mặt mình như bị quai bị, hai má sưng và viền hàm còn hơi tím. Vết thương cũ chưa khỏi, vết thương mới đã tới, dữ dội, ác liệt hơn. Mũi mình hôm trước bị nhỏ máu đã khỏi đâu, giờ thêm hai má sưng u hai cục thể này chắc mấy ngày phải hút cháo bằng ống hút sữa vinamilk mất.

Đi xuống bếp lục đồ ăn thì thấy mẹ đang lúi húi làm bếp. Mình hét ầm lên

- Ủa sao nay mẹ không đi làm? Mẹ bị sắp đuổi việc à?

Mẹ nhìn mình không nói câu nào. Chắc mẹ bị đuổi thật rồi. Chắc lại cãi nhau hay đánh đập gì với mấy bà ở cơ quan rồi. Tính mẹ động chân động tay thích bao bọc, mình biết mà. Đến gần mẹ mò đồ ăn, thấy mẹ nấu món gì thơm quá. Hôm nay đi học muộn sao kịp ăn thức ăn nấu thế này hả trời.

- Mẹ ơi có gì ăn nhanh rồi con đi học.

- Hoàng ơi. Tao tính phải đi cắt thuốc cho mày

- Thuốc gì hả mẹ? Con béo lên rồi mà

- Khỏi, cho mày uống thuốc bổ phí lắm. Càng uống càng thấy ngu. Tao tính đi cắt thuốc điên cho mày đấy.

- Hả? Sao lại cắt thuốc điên cho con?

- Một ngày mày lên cơn mấy lần liền. Nay mới ngủ dậy đã lên cơn. Nay chủ nhật mẹ đi làm với ma à? Còn mày nữa. Đi học gì?

- Ủa hôm nay chủ nhật hả mẹ?

- Lên cơn mà còn không nhận thức được. Điên này khó chữa con ạ.

Mình ngồi thừ ra. Tốt quá, hê hê, ở nhà ăn cơm mẹ nấu. Cả tuần mới được có một ngày mẹ vào bếp.

- Mặt mày làm sao thế kia hả Hoàng?

Nhớ đến cái mặt, mình tự nhiên lại thấy ức

- Mẹ coi đi, tối qua mẹ tát con đó!

- Tao tát có một phát mà sao mặt mày sưng đều cả hai bên?

- Con không biết, mẹ làm thế nào thì làm chứ thế này con làm sao dám đi học?

- Không đi học thì ở nhà! Liệu hồn mà dán salapas vào.

Mẹ ác quá đi. Mẹ chẳng thương con trai gì hết. Định ăn vạ đòi tiền mà mẹ không mắc mưu. Bữa nay mình thay đồ đi học rồi. Nhìn quần jean áo phong style thế này mà vương phải cái mặt sưng tròn

như quả bóng, hic. Đang đau khổ ngồi đợi cơm thì nghe thấy một giọng nói quen đến mức mỗi lần nghe thấy là mình giật thót.

- Con chào bác ạ!

Trời ơi, nhỏ Vi. Nhỏ đang đứng trước cửa nhà mình. Mình nhảy số ra chỗ mẹ hét:

- Mẹ ơi! Sao nhỏ Vi lại ở nhà mình?

Lúc ấy mình hành động theo cảm tính nên hơi buồn cười. Cái nỗi sợ nhỏ nó ngấm vào máu rồi. Nhìn nhỏ lên nhìn mình rồi cúi gằm mặt xuống cũng thấy tội tội. Mẹ mình chạy ra cửa đón nhỏ vào. Rõ giả nai. Có mặt mẹ mình trông nhỏ nhón nhén nhẹ nhàng như một con mèo ngoan. Mà không hiểu nhỏ sang đây làm gì? Sang ăn cơm à? Hèn chi hôm nay mẹ cất công đi chợ vào bếp. Hóa ra không phải nấu cho mình mà là cho khách. Ghét!

Mặt mũi nhỏ cũng sưng u bầm tím không khác gì mình. Bên mắt phải xước dài một vết. Chân tay không biết có sao không nữa vì nhỏ mặc quần áo dài kín mít. Nhưng mà nhỏ bị bố đánh, còn mình bị nhỏ đánh, trong khi mình không có lỗi gì. Vô lý quá. Thương thì thương chứ bức thì vẫn bức.

Nhỏ ngồi đối diện mình, mặt vẫn cúi gằm không dám ngước lên nhìn mình lấy một lần. Mình thì cứ ngồi nhìn nhỏ chằm chằm. Mà nhỏ này có nhiều mặt nạ, khó đoán thiệt đấy. Ai biết được lúc sau nếu không có mẹ, nhỏ giờ trò gì với mình thì sao.

Mẹ đang dọn đồ ăn ra bàn thì bố về. Trời ơi sao hôm nay bố lại về lúc mẹ có nhà. Lại còn có nhỏ Vi ở đây nữa. Mình luống cuống đứng lên, định chào bố thì bố đã đi vào đến bếp, chào mẹ mình một

câu lấy lệ rồi lấy mấy thứ đồ đưa cho mình. Bố hay đi công tác xa, mỗi lần về là lại đem quà đến. Bình thường có mỗi mình ở nhà không sao. Hôm nay có mẹ, mỗi khi bố gặp mẹ là thế nào lại có chuyện. Ngó qua thấy mẹ vẫn bình thản, không có ý kiến gì phản đối hay đuổi bố ra khỏi nhà như mọi lần, thấy yên tâm hơn. Cầu mong mẹ đừng làm gì khiến mình bế mặt với nhỏ Vi.

- Bác ngồi đây đi ạ!

Nhỏ Vi đứng lên nhường ghế cho bố. Từ nãy giờ mình vô tâm quá. Để bố đứng đó mãi. Tiện thể theo nhỏ, mình nài bố luôn

- Hôm nay bố ở lại ăn cơm với mẹ con đi.

Nói thế thôi chứ mình sợ mẹ gắt àm lên, đuổi bố đi như mọi lần thì nhục mặt mình lắm. Ai ngờ mẹ lẳng lặng lấy thêm bát đĩa đặt xuống bàn. Bố cũng lẳng lặng ngồi xuống. Mính cũng ngồi xuống theo. Nhà hôm nay có tới bốn người ăn, đông mà chẳng thấy vui. Ai cũng ôm trong lòng một nỗi niềm riêng. Mình không dám nhìn bố mẹ, thỉnh thoảng liếc liếc nhỏ Vi. Thấy nhỏ tự nhiên như trẻ con, mẹ mình gấp cho gì thì ăn nấy.

- Bạn con tên gì vậy Hoàng?

- Dạ Vi bố ạ!

- Lê Hoàng Vi ấy hả?

- Vâng ạ! ... Ê! Bố không được nghĩ linh tinh con đâu nha. Không phải như bố nghĩ đâu!

Bố cười. Mình thì đỏ bừng mặt. Nhỏ Vi hơi ngạc nhiên rồi lại cắn cúí ăn. Mà cô Thi đâu không nấu cơm cho con mà lại để con gái đi

ăn rình nhà hàng xóm vậy?

Xong xuôi, nhỏ Vi giúp mẹ mình rửa bát. Bố với mẹ mình chẳng thèm nói với nhau câu nào, bên nào cũng coi bên ấy như người vô hình. Lúc bố chào cả nhà đi về, mình vội chạy theo đến cửa, gắng gạt hết ngại ngùng tủi hổ mới dám thốt với bố một câu:

- Bố hay về chơi với nhà mình nha!

Bố cười! Bố lúc nào cũng cười. Đứng nhìn theo xe bố đi ra đường lớn mà thấy trống trải như ông bán kem đi qua mà chẳng nhỏ hết tiền mua.

Vào nhà, thấy mẹ đã thay đồ chuẩn bị ra ngoài. Mình lúi húi đi lục tủ lạnh tìm táo ăn. Mà mẹ ra ngoài thì nhỏ Vi ở đâu?

- Mẹ! Mẹ đi với nhỏ Vi à?

- Không, mày ở nhà trông em cho cô Thi. Cô Thi gửi Vi bên nhà mình mấy ngày. Sợ chú Tùng về bất ngờ mà con bé ở nhà một mình thì không ổn.

- Cái gì????????????

Khóc thét! Không đội trời chung với con nhỏ trời đánh này đâu. Lại còn ở nhờ mấy ngày nữa. Sao không về nhà đóng chặt cửa cổng cửa chính vào? Sang ở nhà mình làm chi?

Mẹ chẳng thèm đoái hoài đến cảm xúc của mình gì cả. Thế này gọi là không tôn trọng ý kiến con trẻ, cố ý xâm phạm đời tư cá nhân. Mà nhỏ đâu rồi? Đâu rồi?

- Nhỏ Vi đâu rồi mẹ?

- Trên phòng mây. Mẹ vừa nhờ nó lên dọn cái ổ lợn cho mây đấy
- Cái gì???

Không đợi khóa cổng, mình phi như bay lên phòng. Không đòi nào cho một đứa con gái vào dọn vương quốc nhỏ lắm điều bí ẩn tủn mủn của mình được. Mở cửa ra đã thấy nhỏ lúi húi cầm chổi khua gầm giường.

- Không!!!!!!!!!!!!!!!

Nhỏ đã kịp lôi ra một đồng tất với quần sịp cả tuần vừa rồi nhét dưới góc giường, mình định sáng nay bỏ vô máy giặt. Nhỏ còn cầm lên rồi nhăn mũi nữa. Nhục thấu trời thấu đất.

- Nhỏ kia! Đi ra ngay! Ai cho phép vô phòng tui?
- Đẳng ấy cắt ra thì có, biến đi cho tui làm việc?

Mình biết ngay là trước mặt mình, nhỏ sẽ trở về nguyên dạng bản chất thật của nhỏ mà.

- Việc gì? Ai khiến?
- Dọn phòng cho đẳng ấy, mẹ đẳng ấy khiến.
- Nhưng tui không cần, đi ra! – Vừa nói mình vừa vào giặt chổi, cố đẩy nhỏ ra ngoài

- Nín! Liệu hồn thì đi ra ngoài, không thì đừng trách tui nha. - Nhỏ tiện tay cầm chổi vạng cho mình mấy nhát đau điếng. Rồi cúi xuống nhặt đồng sịp vứt thẳng vào mặt mình. – Ôm đồng của nợ bốc mùi này lên máy giặt giúp tui, tui sắp ngộ độc khí chết tươi rồi đây.

Bực quá! Chẳng nhẽ lại nhét đồng này vào mũi nhỏ cho nhỏ tử trận luôn chứ. Hậm hực đi lên gác, vừa bấm xong máy giặt thì nhỏ lại gọi văng bên dưới. Mình biết là nếu nhỏ ở nhà mình, bầu trời bình yên của mình sẽ trở nên xám xịt cho coi.

- Gì nữa? Đừng bắt tui dọn nhà cùng. Tui chúa ghét việc nhà
- Không thêm! Chạy ra ngõ mua giúp chai lau nhà
- Lau nước không đi còn bày đặt!
- Có đi mua ngay không? Hay muốn tui lột hết đồng quần đùi rỗng trong tủ ra vứt?

Mình chạy tốt đi ngay. Cả gia sản có mấy cái quần đùi, nhỏ mà hủy nữa mai lấy gì mặc. Ưc nhỏ sôi máu. Biết thế qua không cứu cho bị đánh tàn tật luôn, đỡ quậy mình.

Cầm chai lau nhà, lững thững đi về. Mấy ngày nữa mình sống kiểu gì? Lúc nào cũng có nhỏ nhòm ngó. Nhỏ lại hợp mẹ mình, thế nào cũng sấm soi rồi mách lẻo đủ thứ cho xem.

Qua bãi rác, mình giặt mình khi đá phải thùng các tông to để bên vệ đường. Thùng này nhìn còn mới tinh, lúc đi chưa nhìn thấy giờ về đã nằm chình ình ở đây. Chắc ai mới vứt. Nghe thoáng thấy có tiếng í ẹ, lại xạo bên trong. Hoảng quá! Chẳng lẽ ai đem thùng gián ra đây vứt? Mà bắt gián sao nhốt vô thùng to dùng vậy?

Nghe ngóng một lát thấy không giống tiếng gián lắm, rõ là trong đó có gì rồi. Mình tò mò không đứng lên về được. Lúi húi mở hộp ra xem trong đó có gì.

Trời ơi. Một đàn mèo con. Ai bỏ mà ác vậy trời? Một, hai, ba, bốn, năm. Con nào con nấy cũng xinh hết. Con lông trắng con lông hơi pha vàng. Mũi màu hồng nữa. Mình là con trai nhìn còn yêu, sao ai nỡ bỏ thế này? Giờ làm sao giờ? Mẹ mình chúa ghét chó mèo, mình mang về thế nào mẹ cũng đuổi mình ra ngoài dựng lều dưới gốc cây xà cừ ôm mèo mà sống qua ngày.

Ngu quá Hoàng ơi, tự nhiên tò mò mở hộp ra làm chi rồi rước áy náy dần vật vào thân thế này? Đóng nắp hộp lại, đứng lên định về thì nghe tiếng quát:

- Thằng kia. Mày vừa bỏ cái gì ở đấy?

Ông tổ trưởng phường bên, hic, gặp phải ông này là lường trước được đen đủi rồi. Ông đến chỗ thùng mèo, mở ra xem rồi ngược nhìn mình chăm chú.

- Dạ, có thùng mèo ai đó vứt đó bác. Không phải của cháu đâu!

- Mày đừng tưởng bác không nhìn thấy. Mang về nhà ngay. Sống bất nhân thế? Mèo này đem bỏ ra đây, nó nhảy ra ngoài xe chèn chết hết thì sao?

- Nhưng không phải của cháu bác ơi!

- Lôi thôi. Mang về hay lên công an phường?

Mình lút cút chạy lại ôm thùng mèo mang về. Dự là tối nay mẹ sẽ treo ngược mình lên trần nhà rồi xé xác mình từng mảnh mà xem.

- Ê! Quên chai nước rửa nhà này cu!

Đó, chỉ tại đi mua chai nước rửa nhà cho nhỏ Vi mà mình rước vạ vào người. Nhỏ này như phù thủy, đụng đến cái là đen. Nghĩ đến viễn cảnh tương lai gần ngay trước mắt mà mình chỉ muốn đập đầu vô mấy gốc cây bên đường chết luôn.

Lại còn mấy con mèo nhỏ trong thùng. Kêu gì hoài vậy? huhuhu

Từ ngày em đến

Đời anh thêm sến

Anh như con hến

Bị nướng bằng nến

hic hic

C12.

Vừa mở cửa là thấy ngay nhỏ đang lúi húi lau dọn bếp. Lại còn bày đặt lòi tạp dề mẹ mình ra mặc vô nhìn ngứa cả mắt.

- Ê, bảo có có một chai mà sao vác cả thùng nước lau nhà về vậy?

- Nước lau nhà của đảng ấy đây, thùng này là thùng đồ của tui. Cắm đụng vào.

- Đưa đây tui xem ngay không! Lại mang gì về nhà bày chứ gì.

- Tui đã nói đừng đụng vào. Tui không nhin đâu đấy.

Nhỏ cầm chổi lau nhà hằm hằm tiến đến. Mình biết thế nào cũng không xong với nhỏ rồi. Đặt cái hộp lên bàn ăn, mặc kệ nhỏ mở ra

xem. Nấp hộp vừa mở, nhỏ tròn mắt nhìn rồi reo ầm lên. Biết ngay mà. Nhỏ thích mèo.

- Ở đâu ra đây?
- Lượm ở bãi rác. Chắc bị vút.
- Tội thế. Thế làm gì với chúng nó bây giờ?
- Tối lên facebook đăng tin cho mèo chứ sao

Nhỏ vút chổi lau nhà, quần quýt với lũ mèo luôn. Thấy nhỏ bê thùng mèo lên tầng trong khi nhà vẫn đang bừa bộn, mình hỏi

- Ê! Thế còn nhà cửa thì sao?
- Hỏi gì nữa. Lau đi. Nhà ấy chứ nhà tui đâu?
- Kì vậy? Thế tự nhiên bà bày bừa bộn ra đây làm gì?
- Dọn đi, hỏi nhiều vả cho phát giờ.

Ờ, nhỏ này sinh ra để vả người khác sao ấy. Mà mắt dậy. Đã nhờ còn vả? Cầm chổi lau nốt nhà bếp, cất hết nồi niêu xoong chảo nhỏ lôi ra vào tủ. Người đâu kì cục. Nhà người ta thì kệ mẹ người ta, tự nhiên lôi ra rồi bắt mình dọn dẹp. Rõ rảnh. Nhỏ này chắc chắn bị điên rồi. Hành động không có tí trật tự nào hết. Tội thật. Đẹp nhưng mà điên.

Lên đến phòng, thấy nhỏ lôi hết mèo ra để giường mình, con thì cuộn trên chăn, con cắn màn, con cào gối. Nhỏ thì ngồi bàn học mở máy tính mình online. Trời ơi!!! Người gì vậy?

- Này nhỏ kia? Lôi chúng nó ra làm cái quái gì không trông để chúng nó cắn rách hết đồ tui?

- Bé tí thể lấy đâu ra móng với răng mà làm rách được?

- Bị khùng hả? Lúc mới đẻ đã có răng với móng hết rồi. Đâu như nhỏ.

- Tui làm sao?

Nhỏ tiến đến gần mình. Gai cả người. Định chửi nhỏ vài câu nhưng sợ nhỏ đập nên thôi. Nhà có mỗi mình mình, nhỏ đập mình biết kêu ai. Lôi lũ mèo vào thùng, chẳng biết phải làm gì với chúng nó trước khi mẹ về bây giờ

.

- Mà này, nhỏ thích mèo thì nuôi đi.

- Không, nhà tui có con Ki, nó cắn chết chúng.

- Thế phải làm sao giờ?

- Ai biết! Mang về tự chịu đi.

Nhỏ được nha. Dám vênh mặt giả bộ. Cúi xuống ôm thùng mèo, mình vờ làm mặt ngầu ra ban công phía sau nhà. Nhỏ gọi giật lại ngay, biết mà!

- Ê ê. Tính làm gì thế?

- Làm gì kệ bố tui. Đi vứt lũ này chứ sao.

- Đồ điên kia. Để chúng nó cho tui.

Mắc bẫy chưa. Hón hờ ôm thùng mèo quay lại.

- Nhận thì nuôi đi nha.

- Tui sẽ nuôi, nhưng để ở phòng đằng ấy.

- Cái gì? Để ở phòng tui mà nói là đằng ấy nuôi?

- Đến bữa tui khác trèo sang chăm. Được chưa?

- Chưa? Tôi đểch chịu.

- Im mồm, muốn gãy răng không? Tui nói thì dựa cột mà nghe đi.

Mình muốn quỳ xuống, cắn rơm rấn cỏ lạy nhỏ. Nhỏ không phải là người. Mà là quỷ. Quỷ lại còn không được bình thường. Mà là quỷ điên. Mình chỉ ước bây giờ cô Thi sợ chú Tùng đến nỗi chuyển nhà, đưa luôn nhỏ Vi đi chỗ khác sống, trả lại cuộc sống yên ổn cho mình. Chứ nhỏ cứ quậy thế này mình phát điên mất. Lần đầu tiên mình thấy hối hận vì một hành động ngu ngốc trong cuộc đời, đó là tung cái ảnh nhỏ nhỏ lông nách lên facebook, để bây giờ nhỏ ám mình suốt ngày. Mắc nợ nhỏ có một tí mà cái giá phải trả sao lớn như quả núi thế này.

Quay ra, thấy nhỏ ngồi chăm chú đọc gì đó. Lại gần nhìn thấy mà phát hoảng.

- Nhỏ kia! Vô duyên vừa thôi. Nhật ký của tôi.

Nhỏ nhìn mình cười nhe răng, cầm cuốn sổ chạy vọt ra ban công nhảy sang nhà nhỏ trốn luôn. Mình hoảng hốt chạy theo. Quyển sổ đó con gái không đọc được đâu, huhuhu. Mình toàn ghi những lần trộm tiền mẹ tiêu vặt, đánh dấu lịch “thăm du”, những lần ngồi trong

lớp cùng mấy thằng bạn ngấm gái, những đêm nhớ bố hay giận mẹ đến phát khóc cũng ghi hết vào đó. Nhỏ đọc được thì mình làm sao còn mặt mũi nhìn nhỏ. Thêm nữa, nhỏ mà chụp ảnh mấy trang mình ghi lịch “thăm du” thì mình còn mặt mũi đâu tới lớp.

Nhỏ nhanh tay thật, đã chốt chặt cửa ban công. Mình đành phải chạy xuống ngõ để vào nhà nhỏ bằng cửa chính. Đùa chứ, mình mà bắt được là mình bóp chết tươi luôn, hết quậy.

Mở cổng ra lao vào sân. Hình như giận quá, hoảng quá nên mắt khôn, quên hết cả các thứ. Nhìn con Ki nhà nhỏ lao vút đến phía mình mà mình hoa hết mắt. Những gì xảy ra tiếp theo khiến mình có chết cũng không thể quên.

(Gián không đáng sợ nhất đâu các thym’ ạ. Chó béc giê nhà người khác mới gọi là đáng sợ)

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 7

Ngã ra sân rồi mà con Ki vẫn không chịu tha mình. Mình yếu quá không chống lại được nó. Việc duy nhất mình còn có thể cố gắng khi sắp lịm đi vì đau quá là gọi tên nhỏ Vi. Bỗng nhận thấy một cảm xúc mới lạ len lỏi chảy trong tim mình. Mình cần nhỏ biết bao, không chỉ đơn giản là cần nhỏ ra cứu mình thoát khỏi con chó. Mà là cần một bờ vai hay một điểm tựa những lúc vấp ngã, chênh vênh, hay đau đớn như thế này

Nhỏ chạy ra sân đỡ mình với khuôn mặt hốt hoảng và sợ hãi. Tay nhỏ vẫn cầm quyển sổ Nhật ký. Thực sự mình không muốn nhỏ đọc nó. Mình đã viết vào đó quá nhiều kí ức buồn khi bố bỏ mẹ con mình mà đi. Mình không muốn nhỏ thấy mình là một thằng con trai yếu đuối và bệnh hoạn.

Trán nhỏ mướt mồ hôi, nhỏ quát con Ki rồi cúi xuống nâng mình dậy, mắng mình một hồi, nhưng mình chẳng còn nghe được gì nữa. Chân mình bị con Ki nghiền nát một mảng, đau tê tái, máu chảy đỏ hết ống quần. Mình với tay tóm quyển sổ Nhật ký trên tay nhỏ. Mình biết nhỏ Vi không ưa nặng lời, phải có cách đối phó với nhỏ, nên xuống nước.

- Vi ơi, đừng đọc của Hoàng, nhật ký là thế giới riêng tư, Vi đừng bước vào khi Hoàng không cho phép.

Nói là đối phó, nhưng những lời ấy mình thốt ra với nhỏ, thật lòng chưa từng có. Nhỏ Vi hơi sững người, rồi nhỏ cũng buông cuốn Nhật ký ra cho mình. Mình chẳng còn biết trời đất gì nữa, ôm khư khư cuốn Nhật ký, mắt mình hiện lên toàn hoa với sao. Mình lịm đi trong khi nhỏ Vi vẫn ôm mình trong lòng.

...

Tỉnh dậy trên chiếc giường quen thuộc. Người mình chỗ nào cũng đau. Chân tay mặt mũi, vết thương này chèn lên vết thương kia, nhức buốt. Chợt thấy buồn buồn phía tay, quay sang thấy hai con mèo đang rúc vào người mình ngủ. Ngồi hẳn dậy ngó nghiêng thì thấy nhỏ Vi đang nằm dưới sàn với ba con mèo còn lại. Nhỏ mắt dậy, mình đau thế mà chẳng đắp gì cho mình, còn lấy chăn mình trải xuống nền nhà rồi nằm ôm mèo ngủ. Tính đứng dậy mới nhớ ra cái chân bị chó cắn đau quá. Ai đã băng bó cẩn thận giúp mình. Không đứng dậy được, đành ngồi dựa vào tường ngắm nhỏ Vi.

Nhỏ nằm khum người, trong lòng ôm trọn ba con mèo con. Nhìn dễ thương kinh khủng. Lúc này nhìn nhỏ hiền lành cực kì. Nhỏ Vi không xinh nhưng ưa nhìn, da trắng nữa – nhưng không trắng bằng mình. Nhìn mặt nhỏ lúc ngủ chỉ muốn xuống cắn cho phát. Chỉ ước một ngày nhỏ ngủ khoảng 20 tiếng, 4 tiếng dậy ăn uống rồi lại đi ngủ thì bầu trời này bình yên biết bao.

Mới ước tí thôi mà nhỏ đã tỉnh dậy. Nhìn thấy mình ngồi đó, nhỏ đứng dậy dụi mắt, trèo lên giường ngó mình. Mình chợt nhớ ra, vội cầm vai nhỏ lắc lắc.

- Nhật ký của tui đâu?

Nhỏ Vi nhăn mũi lườm mình

- Có cuốn Nhật ký đòi hoài, ở đầu giường kia!

Mình lết ra đầu giường cầm cuốn sổ rồi nhét dưới chiếu. Mình ngủ phải đến mấy tiếng rồi, liệu nhỏ Vi đọc chưa nhỉ? Thấy thái độ nhỏ cũng không khác gì lúc trước mấy. Yên tâm!

- Tui đọc hết rồi, khỏi giấu!

Khóc thét! Con quỷ dạ soa, đã nói là đừng xâm phạm vào đời tư người ta còn cố. Sao lại có con nhỏ đáng ghét và quá quắt vậy trời. Đang tính chửi um lên thì nhỏ đã biến xuống nhà.

Lết xuống bếp, nhỏ đang chuẩn bị nấu cơm. Ưc quá, nhưng chẳng thèm chấp con gái. Thôi đọc rồi thì kệ mẹ nhỏ. Nhỏ muốn làm gì thì làm, troll mình nữa thì mình chịu, cho troll chán thì thôi. Mà sao nhìn nhỏ vừa huýt sáo vừa nấu cơm ghét thế không biết.

- Thích ăn gì tui nấu

- Khỏi, ăn đồ nhỏ nấu tui ngộ độc chết mất

- Thế tối nay không ăn nữa nhá

- Mà nhỏ kia, về nhà nhỏ mà nấu, có sao nấu nhà tui?

- Thích thế! Được không?

Thích cái phích. Chỉ muốn vả cho phát. Lết vào nhà vệ sinh, nhòm cái mặt vẫn thấy hơi sưng, lại bực. Ra chỗ nhỏ Vi, mình đứng chặn bếp nhìn thẳng vô cái bản mặt đáng ghét của nhỏ.

- Tính sao đi, tui bị chó nhà đằng ấy cắn què chân, đằng ấy đền đi chứ!

- Đền gì? Tôi đá cho què nốt chân kia bây giờ.

Nhỏ này vô lý quá trời. Muốn mình ức đến chết luôn thì phải. Mình giật cái nồi cơm, nhỏ lại giật lại, giờ lên tính phang mình thì mình lùi ra đằng sau. Nhỏ nạt:

- Đàng ấy liệu hồn đi nha, không tui mách mẹ đàng ấy nhặt mèo ở bãi rác về nuôi.

Trời ơi, nhắc đến lũ mèo mới nhớ đến bao nhiêu rắc rối. Tối về mẹ nhà mình thấy mèo thì sao? Lại còn cái chân chó cắn của mình thế này. Mình vội nhắc nhỏ Vi

- Nè, đừng bảo mẹ tui bị chó cắn nha

- Không bảo lấy đâu ra tiền? Con Ki không bị đại nhưng vẫn phải đi tiêm. Mà sao lại không cho mẹ biết

- Tui có tiền, tui khắc tự đi. Mẹ tui hay sát muối vào vết thương lắm. Cho mẹ biết không được ích gì đâu.

- Tiền trộm của mẹ chứ gì!

Nhỏ lè lưỡi trêu người mình, phát ghét.

- Thế thì tối nay chở tui tới trường nha

- Làm gì?

- Tui phải diễn văn nghệ.

Quỷ sứ! Nhỏ thì văn nghệ văn gừng gì chứ? Múa võ chắc? Mà đi một mình đi còn lòi thằng què như mình theo làm gì không biết. Nhỏ này lòi mình vào đủ thứ rắc rối, gỡ mãi không hết, càng ngày càng

rối thêm. Mình sợ nhất là chỗ đông người. Nhỏ đưa mình đến trường, có quen ai đâu mà nói chuyện. Lại thêm đi cùng nhỏ, nhờ đâu thằng nào thích nhỏ ghen rồi tự lại oánh mình như chơi. Sợ nhất mấy trò đánh ghen. Kinh bỏ xừ. Mình đã nhỏ con sẵn, lại gầy như nghiện, chỉ cần du một phát là gục.

Bữa tối mình cứ làm lì ăm, trong khi nhỏ với mẹ nói đủ thứ truyện. Đàn bà có khác. Không biết cô Thi đi công tác ở đâu mà bỏ của nợ này ở nhà mình. Giờ chỉ ước mẹ sai mình việc gì đó để ăn xong được ở nhà không phải đưa nhỏ Vi đi diễn. Đang tính cách chuồn thì mẹ hạ lệnh:

- Thằng kia ăn nhanh lên còn đưa em tới trường!

Thôi xong, đời mình xuống dốc không phanh rồi. Phụng phịu đi thay quần áo rồi tập tễnh xuống nhà. Ngồi hiên đợi nhỏ Vi mà thấy uất ức thần chường. Mình như ô sin cao cấp. Sáng sang nhà mình ăn cơm rồi bắt mình đi giặt sịp với tất, bắt đi mua nước rửa nhà rồi về bắt lau bếp luôn. Giờ lại phải đưa nhỏ đến trường diễn văn nghệ. Thật không gì rắc rối bằng.

- Làm cái quái gì lâu thế? Có đi không thì bảo tui còn biết.

- Im mồm đi, tui đi giấu mèo. Để mẹ biết thì chết à?

Lũn cũn bước theo nhỏ, nhỏ về nhà dắt xe đạp ra ngõ.

- Hả? Đi xe đạp hả?

- Tui đâu có biết đi xe máy. Lên đi tui đèo

- Thôi, ba đánh không đau bằng ngồi sau con gái

- Lên đi, què chân còn sĩ diện.

Ngồi sau xe nhỏ, nhỏ vừa đèo mình vừa hát, hát cái bài tiếng anh khỉ gió gì. Mình dốt nên chẳng nghe được câu nào. Thỉnh thoảng nhỏ lại nhắc

- Đừng có ôm tui đó nha

- Ai thèm! Tập trung đi đi. Bày đặt!

Nhỏ lại cười. Tiếng cười như chuông gió. Vang vang khắp đoạn đường.

Đến trường, lo chỗ ngồi cho mình xong là nhỏ tốt đi luôn. Thôi biến đi cho rảnh cũng được. Mình lôi điện thoại ra chơi game giết thời gian. Đang chơi có thằng đập bộp vai mình rú lên

- Hoàng! Mà tới làm gì đó?

Ngoảnh ra mới thấy thằng Hưng lớp mình. Thằng lẻo mép hay hóng hớt, phát ngán khi thấy nó.

- Đi chơi, không được hả? Mà thì sao?

- Ghê nha, tao đưa gấu đi diễn văn nghệ. Mà đưa em Nhíp đi đúng không? Tao vừa nhìn thấy nhỏ xong.

Mình ừ hử cho qua chuyện. Nói chuyện với thằng này chỉ tổ mỗi mồm với đau tai. Muốn về nhà quá đi. Đám đông ồn ào đông đúc thấy mệt.

Nhỏ hát thứ năm. Mình chỉ hóng mỗi tiết mục của nhỏ thôi, còn lại chẳng quan tâm ai hết. Nhỏ mặc váy ren đen, nhìn khác bình thường thế, tóc lại tết lệch sang một lên và chải vài lọn tóc nhỏ xoắn

xoăn hai bên tai. Nhỏ mà thế này, đi với nhỏ cũng tự hào ghê. Có gấu xinh xắn, được dịp vênh mặt.

Nhỏ hát bài tiếng anh gì đó. Mình ngu tiếng anh nên chẳng hiểu lời. Chỉ nghe giai điệu, cũng thấy hay hay. Thỉnh thoảng nhỏ lại nhìn về phía mình và hát. Mỗi lần như thế mình lại nóng ran và đỏ bừng mặt. Phản ứng gì mà lạ!

Xong buổi văn nghệ, mình đứng ngoài sân trường chờ nhỏ. Nhỏ này làm gì cũng lâu. Đợi mãi không thấy ra, trong khi mọi người về hết rồi. Trường sắp tắt đèn sân rồi, nhỏ không ra thì thấy gì mà đi? Thấy hơi lo, mình đi vào phía nhà vệ sinh, vừa đi vừa gọi nhỏ. Chẳng thấy ai cả. Sân trường thì rộng với tùm lum bụi cây tre cây trúc, trông phát khiếp. Nhỏ mà không ra là mình về trước nha. Hay lại định troll mình nữa đây!

- Vi ơi! Vi...

- Hoàng ơi, tui nè...

Nhỏ đang trong nhà vệ sinh nữ, chẳng hiểu làm gì mà không ra. Không có ai ở đó nữa nên mình đi vào, thấy nhỏ thập thò trong cửa phòng vệ sinh.

- Làm gì trong đó mà không về? Tính làm ma nhà xí hả?

- Không biết lúc thay đồ tui đi vệ sinh ai cầm nhầm quần tui rồi. Giờ còn mỗi áo thôi à. Váy thì chị cho thuê tới lấy rồi.

- Thế giờ sao? Không có quần mặc à?

- Hoàng có mặc quần đùi không? Cởi cho tui mượn quần jean đi.

Lại còn thể nữa ? Thật không còn trò nào nhỏ không nghĩ ra nữa rồi. Giờ bắt mình mặc quần đùi hoa đi từ trường về, nhớ gặp ai thì biết dấu mặt vào đâu ?

- Hay thôi, Hoàng vào phòng bên cởi cho tui mượn quần đùi, còn Hoàng mặc quần dài đi. Vết thương chưa lành, không nên phơi ra gió bụi.

Đứng nghĩ một hồi. Đành phải thế chứ biết làm sao ? Thiệt là chỉ muốn ném nhỏ sang châu Phi, ném đi đâu đó thật xa mình thôi. Phiền phức !

- Này ! Mặc vào rồi đi về nhanh hộ tui cái. Bảo vệ tắt hết đèn giờ.

Nhỏ Vi bước ra, mình tí ngã ngửa vì cười. Nhìn ngộ khiếp. Cũng may mà người mình nhỏ nên quần đùi nhỏ, chứ không nhỏ Vi bơi trong quần. Nhỏ cứ khúm núm ngượng ngịu thấy tội. Ra lấy xe bị bác bảo vệ quát :

- Hai đứa làm gì trong ấy bây giờ mới về ? Hả ? Hay là .. ?

Bác này nghĩ bậy bạ !

- Không ạ ! Con thay đồ bị lạc mất quần, nên bạn con phải cởi quần đùi cho mượn giờ mới ra được.

Bác bảo vệ nhìn mình cười ằm lên. Bác này bị sao vậy. Nhỏ bị mất quần thì cười nhỏ chứ sao cười mình ? Bực mình !

Nhỏ lại đeo mình và hát. Cái quần đùi phấp phới trước mặt làm mình thỉnh thoảng lại phì cười. Trông nhỏ ngộ ngộ.

- Lạnh không ?

- Ờ cũng hơi hơi, tại quần đùi ấy rộng quá nên gió tạt vào tận trong.

Nhỏ này thiệt chẳng biết ngại gì.

- Mà mặc quần đùi con trai thế này có bầu không nhỉ ?

- Thôi đề, đừng giả ngu troll tui nha.

- Ha ha...

Nhỏ cứ cười mãi thôi. Người đâu cười khỏe dữ. Nhỏ đèo tui đi dưới bao nhiêu là lá rụng. Sắp đông rồi !

C14.

Đang đi êm ru, về đến đầu ngõ tự nhiên nhỏ Vi phanh kít lại, làm mặt mình đập vào lưng nhỏ, răng cắn vào lưỡi đau điếng. Nhỏ hoảng hốt nhảy xuống xe, chạy sang núp vào ngách ngay cạnh mình. Nhìn về phía nhà thấy chú Tùng đang đứng bấm chuông. Nhìn bộ dạng lão đảo chắc lại say rồi. Cô Thi mới thay chìa khóa cổng nên chú không vào được. Không biết có bức quá trèo cổng vào không nữa.

Nhỏ Vi lúc này nhìn tội quá. Nhỏ khúm núm đứng trong ngách, thỉnh thoảng thò đầu ra ngóng về phía cổng nhà. Cứ thế này đợi đến hết đêm. Ông Tùng say rượu ông ngủ ngoài cổng luôn mất. Mình kéo kéo nhỏ Vi về phía mình, lúc này chỉ muốn mình cao thêm cái đầu, để nhỏ đứng đến ngực mình, mình che chở cho nhỏ, mình sẽ đánh ông Tùng bầm rập cho ông ý sợ không bao giờ về làm khổ nhỏ nữa.

- Mặc áo khoác rồi vén tóc lên, đội mũ tui vào nữa. Nhìn nhỏ thế này không nhận ra đâu.

- Thui đừng, tui sợ lắm, bố Tùng nhìn thấy tôi là lao ra đánh chết đó.

- Bậy, con chú sao chú đánh chết được.

- Thôi Hoàng về mình đi, để tui đến nhà bạn ngủ nhờ

- Không ! Lên xe ngay, đêm lạnh mặc quần đùi đi lạnh thang sao được.

- Tui nói thật đó, bố Tùng đánh chết tui đó

- Tui bảo không là không, hổ dữ không ăn thịt con mà

- Nhưng... tui không phải con của bố Tùng...

Nhỏ Vi khóc. Mình thì choáng váng muốn ngã, không phải con của chú Tùng thì con của ai ? Chẳng dám hỏi nhỏ tiếp, vì nhỏ khóc quá trời. Mà khổ quá, một thằng đứng đường, bên cạnh có con nhỏ ngồi ôm mặt khóc. Ai đi qua nhìn thấy tưởng mình vừa hấp nhỏ mất. Dựng xe rồi ngồi xuống với nhỏ. Nhỏ không chịu thì mình tự làm. Cởi áo khoác trùm cho nhỏ, vén tóc nhỏ lên rồi đội mũ lên đầu. Đợi nhỏ nín khóc hơn chút, mình dỗ

- Thui lên xe tui đèo. Tui gọi điện bảo mẹ mở cổng sẵn rồi mình lao vút về nha. Nhìn nhỏ lúc này giống thằng bạn tui, không nhận ra đâu.

Nhỏ vẫn lừng khừng vì sợ. Nhìn tội dã man.

- Tui hứa với Vi đó, tui sẽ bảo vệ Vi mà. Về nha !

Hứa thì hứa thế, chứ mình còn sợ hơn nhỏ. Một đằng là chú Tùng vốn đã bạo lực, lại say khướt. Thêm nữa là cái tin nhỏ vừa nói với mình làm mình càng thêm hãi. Cảm giác như chú Tùng suốt ngày chỉ biết đi tìm đứa con hoang này để đập chết. Phi chưa về nhà chú đứng chặn lại, rồi lời nhỏ Vi đi thì mình biết bảo vệ kiểu gì ? Biết thế này ngày xưa lúc mới dậy thì mình chịu khó ăn uống với tập thể thao có phải bây giờ to con, giải quyết êm thấm vụ này không.

Hít sâu một cái, nhìn thấy mẹ ra mở cổng, mình bảo nhỏ Vi ngồi lên. Cứ chiến thôi. Cùng lắm nếu bị bắt thì mình tri hô cả ngõ ra trời ông Tùng lại. Xe chạy, mình cứ từ từ đi thôi. Nhỏ Vi núp mặt vào lưng mình, tay bám chặt áo mình, như bé con bám vào lưng bố. Cảm giác thích thích. Giá cứ đi một đoạn dài mãi thế này cũng được. Hi Hi

Phi được vào đến sân, hú hồn. Mẹ mình đóng ngay cửa lại. Nhỏ Vi chạy tót vào nhà từ bao giờ. Khiếp ! Sợ bố như sợ cọp. Đang cất xe thì nhỏ dò dẫm đi ra, đưa cho mình chùm chìa khóa.

- Hoàng ra đưa giúp bố tui nha, để bố vào nhà ngủ không nằm ngoài cổng bị cảm mất

.

- Cái gì ? Tui ra đó để bố Vi đập phát chết queo à ?

- Không, bố tui chỉ đánh tui thôi, không đánh Hoàng đâu, tui thề.

- Thề gì mà thề ? Tui chết ai đền tui cho mẹ tui ?

Cãi nhỏ thế, nhưng mình vẫn hậm hực cầm chìa khóa đi sang nhà nhỏ. Mình biết nhỏ sẽ tìm mọi cách đưa chìa khóa cho bố vào nhà. Mình không giúp thì còn ai giúp nữa. Mở cổng nhà nhỏ ra, chú

Tùng vừa nằm vật ở đường vừa lảm nhảm thứ gì không nghe rõ. Lôi chú lên sân mà mệt thở không kịp.

- Chú Tùng, vào nhà ngủ đi. Con không mang chú vào nhà được đâu. Chiều nay con mới bị chó nhà chú cắn rách chân xong.

Ông này coi bộ vẫn tỉnh tỉnh, nghe mình gọi cũng dậy lão đảo vào nhà. Khổ. Đàn ông trai tráng, chẳng hiểu dính vào rượu là gì rồi khổ mình khổ cả vợ con.

Đóng cổng vào nhà, mẹ mình tự nhiên hằm hằm đến, cầm cái ví đập vào vai mình mấy phát. Chẳng hiểu mẹ sinh giờ chém giết hay sao, mà ngày nào về đến nhà cũng thấy mẹ kiếm cớ đánh mình một trận. Hay là mẹ phát hiện ra lũ mèo ?

- Mà đem bộ tóc giả với thỏi son của mẹ đi đâu rồi ?

Thôi tiêu đời mình, hic. Biết nói với mẹ thế nào bây giờ ? Thỏi son mình bẻ ra pha nước làm máu giả để dọa ma nhỏ Vi, tóc giả hôm qua sau khi bị nhỏ tát xong mình vứt bên nhà nhỏ luôn. Sáng dậy đi tìm thì không thấy nữa. Nhìn tướng mẹ mình biết mình sẽ bị đánh tuốt xác mà. Hu hu. Biết làm thế nào giờ.

- Bác Ngọc ơi ! Tóc của bác đây !

Ôi, cứu tinh của đời tôi ! Hóa ra nhỏ Vi cất đi cho mình. Đỡ hơn rồi. Có thỏi son thì mai sẽ đi mua đèn cho mẹ.

- Hôm qua anh Hoàng giả ma nhát bố cháu để cứu cháu nên...

- Không sao đâu con, đưa đây cho bác. Thành Hoàng nhà này chỉ giỏi phá thôi. Con không phải bệnh nó.

Đang nhẹ nhàng tình cảm, mẹ quay ngoắt sang bên mình

- Mày liệu hồn mai mang trả mẹ thối son không thì đừng trách.

Lạ thật. Có thối son mà mẹ đòi hoài. Mẹ thiếu gì son chứ có phải chỉ có nó đâu. Quay ra nhỏ Vi. Tự nhiên tâm trạng khó tả. Chẳng biết phải nói gì với nhỏ. Lúc này nhìn thương nhỏ thật đấy, giờ lại thấy bình thường, chẳng muốn quan tâm. Dù gì nhỏ trong nhà mình cũng là an toàn rồi. Cũng không có gì để nói với nhau. Mình lách nhỏ đi lên phòng. Ừa, nhỏ đi theo. Không vào ngủ với mẹ mình đi còn theo mình chi ? Lên ngủ với mình hả ?

- Muốn thăm mèo không ?

Ừ, quên xù mắt lũ mèo. Nhỏ dẫn mình lên tầng thượng, hai đứa chui vào góc nhà kho. Nhỏ để thùng mèo trong góc ấy, bên cạnh có đĩa thức ăn khô, nước uống và chậu sỉ cho lũ mèo đi ị. Bọn mèo cuộn vào nhau ngủ ngon lành. Nhỏ Vi chọc chọc lũ mèo còn rồi cười khúc khích. Mình cảm giác như cái góc nhà kho đầy bụi bặm này là nơi ấm áp và bình yên nhất trên đời.

Xuống phòng, nhỏ Vi leo lên giường ngồi bó gối. Nhỏ này tính không đi ngủ à ? Để mình nghỉ ngơi mai còn đi học chứ.

- Lại đây tui thay băng cho.

- Khỏi, đây tự thay được

- Lại đây ngay không, tui tát cho phát giờ

Thì lại, đời thừa gì chỉ biết vả với tát. Nhỏ cắt lớp băng cũ, tra thuốc rồi băng mới cho mình. Nhỏ vừa làm vừa thối phù phù. Nhìn ngộ ngộ

- Xong chưa? Xuống ngủ với mẹ đi. Muộn rồi

- Tui không ngủ với bác đâu

- Cái gì? Thế ngủ với ai? Với tui chắc

Nhỏ cười, lúc nào cũng cười.

- Tui bảo bác là tui trèo về nhà ngủ rồi. Đóng chắc cửa là bố không vào được đâu.

- Thôi, đừng có dại, hôm nay tui không có tóc giả với áo khoác mà dọa chú nữa đâu.

- Mà tui cũng không muốn ngủ.

- Không ngủ thì làm gì?

- Thì thức, đằng ấy thức nói chuyện với tui đi

- Không, muốn thức thì cút về đi, tui ngủ mai còn đi học.

- Không đánh răng, thay sọt à?

- Mặc kệ tui, tui có hôn hay... nói chung là mặc kệ tui.

Nhỏ ngồi im, ngồi chếch sang cho mình nằm. Nhỏ này kì cục, ngồi ở phòng con trai không biết ngượng à. Mà hơn nữa, không biết sợ à? Mình quay mặt vào tường, mặc kệ nhỏ. Thấy im im một lúc, không biết sau lưng mình nhỏ đang làm gì nữa.

- Khi bố Hoàng bỏ đi, Hoàng buồn lắm à?

Mình ngồi phất dậy.

- Này nhỏ kia. Tui không muốn tính sổ vụ nhỏ đọc Nhật ký của tui nha. Đừng có hỏi lăng nhăng. Tui cáu!

- Tui mới đọc một đoạn thôi, rồi Hoàng bị chó cắn là tui trả Hoàng luôn mà

Mặc kệ nhỏ, không quan tâm. Muốn làm nhảm gì thì làm nhảm. Mình nằm một lúc, giả vờ ngủ say, ngáy khò khò. Được một hồi, nhỏ rướn người vào xem mình ngủ chưa. Thừa biết. Mình nằm im xem nhỏ làm gì.

- Mẹ tui cũng sắp bỏ tui mà đi rồi...

Nhỏ nói cái gì vậy trời?

- Mẹ tui đã có người mới. Bố Tùng thì chẳng phải bố tui. Tui cũng chẳng biết bố tui là ai nữa... Sẽ chẳng còn ai bên tui nữa Hoàng ạ...

Nhỏ nín thinh. Mình nghe thấy tiếng nhỏ khóc. Mình biết nhỏ sẽ lại gục mặt vô gối. Mình nằm cứng đờ mà không biết làm gì. Hay là ngồi dậy ôm nhỏ? Thôi, nhỏ này dễ bị kích động, cứ im re thế này còn không sao. Đụng vào nhỏ là ăn tát như chơi. Nhưng mình muốn nói gì đó với nhỏ quá. Sao nhỏ lại tội quá trời. Giờ mới nhớ mẹ mình hay nhắc mình về gia đình hàng xóm. Cô Thi thì đi công tác suốt ngày, chẳng thêm lo con gái ăn ở học hành thế nào. Ông Tùng thì lần nào về là đánh đập nhỏ lần đấy. Sắp tới thì mỗi người một ngả, nhỏ đứng giữa, chơi với chẳng biết đi về đâu.

Mình nhắm mắt lại cố ngủ. Thôi thì đêm nay cho nhỏ ở đây vậy. Ít ra vẫn có mình nằm bên cạnh, dù mình có ngủ say như một con lợn. Nhưng chắc cũng giúp nhỏ bớt cô đơn hơn. Sao có cái cảm xúc gì đó len lỏi trong mình, từng phút một nó lại nhích lên một ít. Tự nhiên

mình muốn đưa nhỏ đến một nơi thật xa, chỉ có mình và nhỏ cùng với lũ mèo. Cả ngày chúng mình đánh nhau loạn xạ, đánh nhau chán rồi quay ra chăm mèo. Chăm mèo chán rồi lại lăn ra giường, có khóc lóc kể khổ lúc thì lại lăn ra ngủ. Nghe hơi điên nhưng mình cảm thấy như thế là hạnh phúc.

Thôi ngủ đi nhỏ. Ngày mai sẽ tươi sáng hơn. Ít ra là nhỏ còn có tui, và lũ mèo.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng tỉnh dậy, chẳng thấy nhỏ Vi đâu. Lật chăn chạy lên sân thượng, chui vào nhà kho thì thấy lũ mèo đã được cho ăn và đang cào cấu đùa nghịch nhau. Chắc nhỏ về nhà tắm táp chuẩn bị đi học. Ngáp ngán ngáp dài xuống bếp, mẹ mình đã đi từ bao giờ, dán mảnh giấy nhớ lên tủ lạnh dặn dò mẹ đi công tác mấy ngày, ở nhà trông coi nhà và nhỏ Vi cẩn thận. Gì mà coi nhỏ Vi chứ? Nhỏ lớn tòng ngồng từng đấy rồi, có phải đưa bé con phải bón cơm ngồi bô đâu.

Ăn sáng rồi lên phòng, nhận được tin nhắn của nhỏ từ sáng sớm. Nhỏ dặn mình chờ trước cổng chờ nhỏ đi học. Rắc rối quá đi. Tự đi được sao cứ bám mình hoài vậy? Thay quần áo rồi xuống cổng đợi. Lần đầu tiên trong đời đứng đợi con gái. Mà nhỏ Vi đàn ông bỏ xừ, chẳng một chút nữ tính nào hết. Chợt nhớ đến những điều nhỏ nói đêm qua, thấy mình cay nghiệt với nhỏ quá. Cái gì mình cũng chấp vặt rồi để bụng nhỏ từng tí một. Mình cũng chẳng có chút nam tính nào hết. Như thằng đàn bà. Cơ mà cũng tại nhỏ quá quắt với hay bắt nạt mình quá cơ.

Đợi một hồi lâu chẳng thấy nhỏ đâu. Sốt ruột quá. Đang đứng huýt sáo thì thấy chú Tùng chạy ra. Nhìn thấy mình chú hoảng hốt rồi chạy ra phía đường lớn. Mình lạnh sống lưng, dự là có chuyện chẳng lành. Rồi thấy con Ki nhà nhỏ sữa văng lên trong nhà. Sợ quá, vội vút xe ở cửa chạy vào. Con Ki cũng khôn, thấy bóng mình cũng không cản cản gì hết, chạy đến chân cầu thang rên ư ử.

Trời ơi, nhỏ Vi nằm bẹp dưới góc cầu thang, đầu bê bết máu. Không biết chú Tùng làm gì nhỏ mà ra nông nổi này nữa. Lật đật chạy tới, nâng nhỏ lên, vuốt vuốt tóc xem vết thương ở đâu để cầm máu. Người nhỏ còn ấm, mắt nhỏ hấp háy mở.

- Vi ngốc vậy? Sao ở nhà tôi đang yên lại chạy về nhà làm gì? Làm gì hả?

Nhỏ chẳng nói được, nằm mềm nhũn trong tay mình, thở từng hồi. Hu hu. Mình chưa gặp cảnh này bao giờ. Chẳng lẽ đi tìm mẹ? Mà biết mẹ đi công tác ở đâu mà tìm. Cũng không biết số điện thoại cô Thi luôn. Phải làm gì? Ngồi đợi lâu quá nhỏ chết thì sao? Tay nhỏ Vi cố nâng lên bám vào áo mình, nắm chặt. Nhỏ đang cầu cứu mình. Nhỏ cầu cứu mình. À, phải đưa nhỏ đi bệnh viện cấp cứu.

Vừa ôm nhỏ, mình vừa móc túi lấy điện thoại ra gọi taxi. Mình gần như hét ầm lên trong điện thoại. Gọi xong xuôi, mình lấy tay áo lau bớt máu cho nhỏ, lần trên trán theo vết máu chảy xem vết thương ở đâu để rịt kín vào, không cứ mất máu thế này lát nữa là chết. Tay nhỏ vẫn nắm chặt áo mình không chịu buông. Mình nâng nhỏ vào lòng mình hơn, áp đầu nhỏ vào ngực mình, dỗ nhỏ không cho nhỏ ngủ lịm đi.

- Vi đừng chết nha, Vi mà chết mẹ Vi bắt đền tui, rồi tui phải vào tù đó. Tui còn trẻ lắm, còn nhiều việc phải làm lắm, tui còn phải nuôi mẹ nữa, không vào tù được đâu!

Miệng nhỏ Vi hơi nhoẻn cười. Nhỏ Vi xinh nhất những khi hiền lành tội tội thế này. Nhỏ bé bỏng và yếu ớt. Nhìn nhỏ thế này trong lòng mình trỗi dậy một cảm xúc lạ lắm, chỉ muốn mình to lớn hơn, già hơn nhỏ chục tuổi, nhỏ gọi mình là chú cũng được. Rồi mình sẽ

chăm sóc nhỏ, bảo vệ nhỏ khỏi những đau đớn, sợ hãi trong cuộc đời.

Tay nhỏ Vi nắm chặt áo mình không buông lỏng một chút nào, ngồi trên taxi nhỏ cũng bám vào mình, như sợ chỉ buông ra một vài giây là mình sẽ biến mất vậy. Bé nhỏ chạy vào viện, mà mình như đang nâng niu một thứ gì đó mong manh dễ vỡ, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi là vụn thành từng mảnh. Chưa bao giờ trong cuộc đời, mình thấy sợ hãi nhiều đến thế này.

Ngồi phịch xuống ghế chờ bác sĩ băng bó cho Vi, mình nhắn tin nhờ thằng Hưng xin phép cho mình nghỉ một tuần học. Mình sẽ đợi Vi tỉnh dậy, chờ Vi đỡ choáng và khỏe lại, rồi đưa Vi đi đâu đó. Chỉ có mình và Vi thôi. Gạt bỏ hết tất cả phiền muộn xảy ra những ngày qua. Những cảm xúc sợ hãi, lo lắng cứ trôi thụt trong tim mình, khiến mình hiểu ra nhỏ Vi không biết từ bao giờ đã là một phần rất quan trọng không thể thiếu trong cuộc đời mình. Cuộc sống trước kia của mình vốn như một cuộn len, bình thường và yên ổn, rồi nhỏ Vi như một con mèo, luôn cào cấu và làm cuộn len rối tung rối mù lên. Nhưng nếu chẳng có nhỏ, thì mình mãi chỉ là cuộn len thôi. Cả ngày chỉ biết ru rú ở góc tủ mà không bao giờ hiểu được những điều thú vị bên ngoài kia. Nếu không có nhỏ, mình sẽ chẳng có những bức tức, chẳng có những giận hờn, căm ghét, sợ hãi, lo lắng... Mình chẳng có gì cả ngoài cái thời gian biểu ngày này qua ngày khác lặp đi lặp lại như đóng gạch.

Lấy hết dũng cảm, mình nhấn số điện thoại của bố.

- Alo

- Bố ơ, con Hoàng đây

- Bố nghe!
- Bố cho con mượn một khoản tiền được không?
- Bao nhiêu?
- À... 50 triệu được không bố?
- Có chuyện gì xảy ra với con thế Hoàng.

Lúc này mình chẳng nín được nữa, tay cầm điện thoại mà người run bắn lên.

- Bố ơi, bạn con bị nạn, đang nằm trong viện. Mẹ cho con có vài trăm. Con không có tiền trả viện phí.
- Cho bố địa chỉ.

Nhắn tin cho bố xong, chạy lại phòng cấp cứu. Nhỏ Vi đã được băng bó và chuẩn bị chuyển qua phòng hồi sức. May quá nhỏ không chết. Nhỏ mà chết không hiểu mình sẽ thế nào nữa. Đối mặt với bao nhiêu câu hỏi chất vấn, rồi lên đồn công an, rồi hăm bà nhằng cả. Nhất là cả cuộc đời sống trong ám ảnh mà không thoát ra được.

Bố đến bệnh viện sau cuộc điện thoại của mình khoảng 20 phút cùng với số tiền mình hỏi mượn. Nhìn thấy bố mà mình thấy nhẹ nhõm và yên tâm quá.

- Số tiền này quá lớn, bệnh viện đòi viện phí cao thế à?
- Không ạ, con muốn đưa Vi đi chơi vài hôm
- Con thích bạn ấy à?

Mình im lặng, chẳng biết trả lời thế nào. Hỏi bố cái khác:

- Bố có biết nơi nào có thể khiến người ta chạy trốn nỗi buồn không?

- Con đưa Vi vào Đà Nẵng ngắm cầu sông Hàn xoay đi, bác Hải nhà mình làm ở trạm bảo vệ bên cầu đấy. Để bố gọi cho bác trước cho!

- Dạ...

- Và nhớ thuê hai phòng nghỉ nhé.

Bố lại cười. Cười gian nữa chứ. Bố cứ vậy hoài à. Nhiều lúc ghét thật đấy.

...

Đưa nhỏ Vi về nhà, mình không dám để nhỏ bước vào nhà của nhỏ một lần nữa. Đóng chặt cổng, dắt nhỏ lên phòng mình. Nhỏ cũng ngoan ngoãn, lủn củn theo mình không cãi một câu, không ương bướng phản đối gì hết.

Ấn nhỏ ngồi xuống giường, ngồi cạnh nhỏ, mình xoay người nhỏ ra phía mình, nhìn nhỏ nghiêm túc nói chuyện.

- Hoàng bảo Vi cái này

- Ờ... Bảo đi. Nghe đây

- .... Ờ, bỏ học vào Đà Nẵng chơi với Hoàng đê. Hê hê

- Khiếp, nhìn mặt khả ố dã man. Vào làm gì?

- Vào ngắm cầu xoay, nha nha! Cả đời chưa được nhìn cầu sông Hàn xoay bao giờ. Đi nha.

Nhỏ suy nghĩ một lúc, rồi thở thê:

- Thế Hoàng ôm theo thùng mèo đi nha. Để nó ở nhà ai chăm?

- Cái gì? Đã đi chơi còn đem theo mèo?

- Không thì thôi!

- Ờ được. Đồ khủng. Nhìn nhỏ tui thấy ghét

- Hê hê

Không biết nhỏ còn đau không. Ngoài vết thương ở đầu, còn chân tay cũng bị bầm tím xước xước khắp nơi. Mà mình có khác nhỏ đâu. Thương tật khắp người, dài đều từ đầu đến chân. Chẳng hiểu nỗi hai đứa mình nữa. Mai phải nhờ mẹ đi xem bói xem mình và nhỏ có phải khắc tinh không, mà từ hồi chạm nhau, hết đứa này đến đứa kia gặp chuyện. Mình mở tủ lấy quần áo ra đi tắm. Nếu mang mèo theo thì không đi máy bay được, mai phải ra đi tàu. Nhỏ Vi này lúc nào cũng rắc rối hết. Lại thấy ghét rồi đấy. Ông lại không đưa đi chơi, cho ở nhà gặm nhấm nỗi buồn giờ.

Nói thì nói vậy, nhưng ngày hôm sau tại ga tàu, có một con bé quán băng ở đầu, đi cùng một thằng nhỏ tập tễnh ôm theo thùng mèo con. Vừa đi vừa nói chuyện, cãi nhau loạn xạ ngay.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 9

Gọi điện xin bác Hải đêm nay cho trốn lên cầu ngắm sông xong, mình dắt nhỏ Vi đi dạo. Nếu có điều kiện chuyển vào đây sống thì hay. Đường phố không có tí bụi bẩn rác rưởi với ăn xin. Cuộc sống yên bình đến khó tin nếu cứ sống ở Hà Nội. Xưa nhà mình sống trong Hồ Chí Minh, cũng nhộn nhạo lắm. Chẳng ở đâu như ở Đà Nẵng. Nhỏ Vi dẫn mình đến Lu cafe, mình cùng nhỏ ngồi ngắm đường phố. Có lúc nhỏ Vi chẳng nói gì, cứ im lặng hồi lâu. Mình cũng ít chuyện, nên để mặc nhỏ chạy theo những cảm xúc không đầu không cuối.

12h đêm, mình và nhỏ Vi đi bộ ra cầu. Vào mùa lạnh nên cũng ít người hừng ra xem cầu xoay ban đêm. Bác Hải đứng đợi mình từ bao giờ. Nhìn thấy bác, mình đi nhanh hơn. Bác Hải quý mình từ hồi nhỏ, nên nhìn thấy mình là bác cuống quýt hỏi chuyện. Bác nắm tay nắm chân chê mình còi cọc, không lớn lên được mấy. Khổ quá, nỗi đau của cháu bác cứ đọng vào làm chi. Bác Hải hỏi han nhỏ Vi một vài câu rồi chỉ cho bọn mình chỗ ngồi phía giữa cầu.

- Đừng có ngồi lung tung rồi cầu xoay lại rơi xuống sông, bác không vớt được đâu.

Bác dặn dò mình cẩn thận một hồi rồi để mình dắt nhỏ Vi ra cầu. Nhỏ Vi có vẻ thích. Tay nhỏ nắm chặt tay mình, ướm nhòen mồ hôi, mà cứ đứng đưa mãi. Tìm chỗ ngồi xong, mình và nhỏ ngồi dựa vào thành cầu, nhìn lên trời. Bầu trời tối đen, như cái màu tối tăm đang

hiện hữu trong lòng mình. Chỉ khoảng nửa tiếng nữa là đến 1h sáng, phần giữa của cây cầu này, chỗ mình đang ngồi, sẽ quay 90 độ quanh trục và nằm dọc theo dòng chảy của dòng sông, mở đường cho tàu lớn đi qua. Mình dẫn nhỏ Vi tới đây, không chỉ để ngắm cầu, không chỉ để nhìn sông. Mình muốn ngồi bên nhỏ vào thời khắc cầu chuyển động, để trải nghiệm cái cảm giác dù thế giới có chuyển động, xoay chuyển, đổi thay, thì mình và nhỏ vẫn ở bên nhau, trái tim mình vẫn vậy, vẫn chỉ dành riêng, cho một người thôi... Nghĩ cũng thấy hơi sến!

Thấy khát khát, mình bảo nhỏ Vi ngồi lại rồi chạy đi mua gì uống. Ngồi suốt một tiếng mà không có gì uống thì mệt. Nhỏ Vi hơi nín mình rồi cũng cho đi. Đi một lúc rồi quay lại mà. Lo thừa.

Chạy đến hàng tạp hóa cũng mất hơn 1 cây. Chọn hai cái bánh ngọt và hai chai nước khoáng, kết 22k. Lọc tiền trả thì hoảng hồn. Ví tiền để trong túi sách nhỏ Vi, lần mò sang túi bên thì nhận ra điện thoại cũng gửi nhỏ hết. Ngược ngội gửi lại đồ, bước ra đường tính khoảng cách từ đây về khách sạn, gần hơn chạy ra cầu. Đành chạy về khách sạn lấy tiền. Mình chạy cố hết sức, chỉ sợ không quay lại kịp lúc cầu xoay. Lên phòng thì không có chìa khóa, mình phải gọi là đại ngu. Gọi nhân viên lên mở cửa lấy tiền cũng mất mười phút rồi lao như tên bắn ra cầu. Lúc này giá có cái mô tơ lắp vào móng thì tốt.

Hai chai nước khoáng và hai cái bánh ngọt khiến mình hồi hận suốt đời mất. Mình quay trở lại cầu khi cầu đã xoay được gần một nửa. Có lẽ nhỏ Vi sẽ hoảng sợ và gọi cho mình. Đi theo hướng xoay của cầu, mình tìm chỗ gần với nhỏ nhất.

Nhỏ Vi đứng phía xa, bình thản nhìn mình. Có lẽ nhỏ đang cười. Không trách móc. Mình và nhỏ chỉ cách nhau một dòng nước. Mình

và nhỏ, cứ đứng nhìn nhau, mãi như thế

Ở phía trước, ánh đèn chiếu xuống khiến cho bóng nhỏ Vi trái dài. Gió thổi nhẹ làm tóc nhỏ chờn vờn trên má. Mình không khóc. Mình là con trai. Mình không dễ khóc. Nhưng có cái gì đó đang ướt, trong mắt mình. Kế hoạch của mình thất bại một cách thảm hại. Cuối cùng thì khi trái đất xoay chuyển, mình bỏ mặc nhỏ Vi một mình, ở cái nơi lạnh lẽo và cô đơn kia. Chán thật!

...

- Bác Hải ơi!

- Trời đất, thằng quý, sao giờ còn ở đây? Bạn gái đâu?

Mình im chẳng thiết nói gì nữa. Muốn nịnh hót bác để bác xoay cầu về nhưng chắc không được. Đành quay ra bờ sông chỗ nhìn thấy nhỏ đứng, Nhỏ xua tay mãi, ý bảo mình là không sao đâu. Nhưng mình áy náy và chán nản đã man. Thôi thì ngồi đây đợi một tiếng nữa cầu trở lại vị trí cũ, mình sẽ ra đón nhỏ về.

Nhìn dòng nước ngăn cách mình và nhỏ Vi mà thấy buồn buồn. Như những báo hiệu xấu về tình cảm của mình với nhỏ. Nghĩ miên man mãi về những ngày tương lai sắp tới mà mình không khỏi phiền lòng. Mỗi lần ngược nhìn nhỏ lại thấy tội. Không biết nhỏ đang cười hay đang khóc nữa. Chỉ biết nhỏ luôn nhìn về phía mình, cùng mình chờ đợi từng giây phút một.

Gần 3h sáng, mình đứng dậy nắn chân cho đỡ tê, rồi chạy về bên đầu cầu đón nhỏ. Nhỏ Vi đợi cho cầu dừng chuyển động hẳn mới chạy về phía mình. Nhỏ chạy rất nhanh, dường như nhỏ đang chạy trốn nỗi sợ hãi đang đuổi theo đằng sau. Mình chỉ chậm chậm

bước tới phía trước. Mình muốn đón lấy nhỏ một cách nhẹ nhàng, dịu dàng như cái cách mà nhỏ luôn quan tâm, yêu thương lũ mèo. Dang rộng tay để nhỏ Vi ùa vào lòng. Nức nở. Chắc nhỏ giận mình lắm. Nhỏ òa khóc như một đứa trẻ. Còn mình chỉ biết im lặng, giữ chặt nhỏ trong vòng tay. Tim mình lúc này đập loạn nhịp và không thể kiểm soát được. Cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc nhỏ. Chỉ im lặng thôi. Bởi mình không thể làm gì hơn được nữa.

Nhỏ nắm chặt tay mình, vừa đi vừa ngủ gật, nhìn tội quá. Mình muốn cõng nhỏ về khách sạn mà không được vì chân còn đau. Mà mình có khác gì nhỏ đâu, cũng vừa đi vừa gật gù. Cả 2 đứa lê lét về được đến nơi đúng là cả một kì tích. Mở cửa phòng, nhỏ lao vào giường nằm vật ra luôn, bỏ mặc mình ngồi lúi húi vạch chân ra thay băng. Người đâu mà vô tâm dữ. Xong xuôi, trèo lên giường, đặt mình xuống cái đã bị nhỏ đạp một phát đau điếng

- Cái gì vậy trời?

- Hoàng dậy rửa mặt thay sịp ngay rồi tui mới cho ngủ

- Cái gì? Lại còn vậy nữa?

- Nhanh lên!

- Tối nay Vi cũng có tắm đâu?

- Chiều Hoàng ngủ tui tắm rồi. Không thấy tui mặc đồ mới hả?

- Tui không thay đâu, lạnh lắm!

- Tui đếm từ 1 đến 10 không làm là tui dậy lôi hết quần đùi vứt ra cửa sổ.

Bật dậy đi lấy sọt thay. Kì cục. Thật hết cách với nhỏ. Thay đổi như chong chóng luôn. Mà cái khoản bắt mình thay sọt không khác gì mẹ mình, chỉ thiếu nước lột quần mình ra rồi túm tóc mình lẳng vào nhà tắm thôi. Nhỏ cao tay hơn mẹ là biết được điểm yếu mình yếu đồng quần đùi hoa hơn cả mạng sống. Vừa hậm hực xả nước vừa lảm nhảm mấy cái linh tinh. Mai này lấy nhỏ này về làm vợ thì chết chắc. Không khác gì cai ngục. Đùa! Nhỏ làm cảm xúc của mình cứ lên lên xuống xuống như đồ thị hình sin.

Tắm xong ra giường, nhỏ đã ngủ say rồi. Kiểu ngủ chun mũi mở hơi chu chu ra nhìn mà phì cười. Nằm xuống, đắp chăn kín cổ cho nhỏ, mình nằm ngắm nhỏ một lát. Tự nhiên bắt người ta đi tắm làm tỉnh cả ngủ. Không ngủ được nên nằm suy nghĩ vẩn vơ, về nhỏ và mọi thứ. Ở đây mới có một ngày mà thấy thân thuộc quá. Cứ nghĩ đến ngày về là mình lại chán nản. Chỉ muốn cùng nhỏ ở chung trong căn phòng này, ngày quây tứ tung rồi đêm về ôm nhau ngủ, bỏ mặc tất cả mọi thứ buồn phiền hại não đằng sau lưng mà sống một cuộc sống an nhàn sung sướng. Giá được như thế thì vui biết mấy.

...

Sớm tỉnh dậy, lại thấy nhỏ đang nằm chống tay ngắm mình. Ghét quá đi. Lúc ngủ người ta xấu xí nhất mà cứ nhìn. Lờm nhỏ rồi quay lưng lại, nhỏ cù mình gần chết, bắt mình dậy.

- Đi đi đi đi. Đi với tui nhanh lên!
- Dở à? Còn chưa đánh răng rửa mặt.
- Không cần, mặt sạch răng trắng lăm. Khoác áo vào đi với tui!

May quá, nhỏ cho bản một lần nên mình tận dụng ngay. Nhỏ lại dẫn mình ra Lu café vì ở đó có món bánh mì gì đó ngon lắm. Lại ngồi ngắm đường phố buổi sáng, hít thở không khí, mùi vị của biển, thích thật. Từ sáng đến giờ thấy nhỏ Vi cười nhiều thế không biết, chẳng biết có chuyện gì vui nhưng may cho mình là nhỏ không trách mình vì hôm qua bỏ rơi nhỏ một mình trên cầu.

Nhân viên nhà hàng mang bánh và café ra cho mình. Thấy hẳn cứ nhìn mình cười cười, mặt gian gian đều đều, mình thấy kì kì. Quay ra lại thấy mọi người thì thoảng lại ngó mình rồi khúc khích. Quay lại thấy mặt nhỏ Vi nguy hiểm dễ sợ. Nóng trong người quá, chạy vội vào nhà vệ sinh soi gương. Trời ạ. Biết ngay nhỏ Vi giờ trò. Trên mặt mình có hình mặt mèo với 6 cái râu, chia đều mỗi bên 3 nét, hai bên má là hai hình tròn đen sì được vẽ bằng bút dạ. Cầm quá! Nhỏ này không bày trò nhỏ không sống được hay sao ấy. Cúi xuống rửa mặt rồi hằm hằm đi ra. Máy người khách lúc nãy vẫn nhìn mình cười. Mình thề nếu chỉ có mình với nhỏ Vi chắc mình đập nhỏ ngay mất.

- Này nhỏ kia. Không nghịch không chịu được hả?

- Dễ thương hông?

- Nhỏ mà còn quậy thế là tui không nhịn đâu nha. Tui bỏ nhỏ ở đây về Hà Nội ngay đấy.

- Hi hi... Ăn bánh đi.

Nhỏ đưa bánh cho mình, cười nhăn răng. Thấy ghét. Dù sao cũng được nhỏ dạy cho bài học, sáng thức dậy nên soi gương rửa mặt rồi hãy ra đường. Hic hic.

Nhỏ Vi kéo mình lên tàu ra Cù Lao Chàm chơi. Nói thật mình chỉ thích đi ăn uống rồi về khách sạn ôm nhỏ ngủ, chứ say tàu xe chẳng muốn đi đâu cho mệt xác. Nhưng thôi, chiều nhỏ nên cố lết đi. Đêm về còn có lí do mà nũng nịu. Kể mà không ra Cù Lao Chàm cũng tiếc. Cảnh đẹp mê li, trời xanh ngắt, nước trong vắt. Nhìn nhỏ đùa nghịch té nước với lũ trẻ con đi cùng tàu cũng thấy vui.

- Này! Cởi quần dài ra rồi xuống bơi đi

- Ngại lắm!

- Ngại gì, cởi ra đưa đây tui cất cho.

Thấy nước biển trong quá nên mình cũng xuôi xuôi, cởi quần nhờ nhỏ gửi trên tàu rồi xuống tắm. Cứ mơn man gần bờ cho biết cảm giác tắm biển thôi chứ chẳng dám ra xa sợ chết đuối.

- Ủa. Hoàng không biết bơi hả?

- Không cần Vi quan tâm, cút đi!

Mình phải đuối nhỏ ngay, không nhỏ quậy lắm, dìm chết mình như chơi.

- Ra đây tui dạy bơi. Con trai gì mà kì

- Kì kệ tui, nhỏ mà ra đây là tui hấp đó nha. Đi chỗ khác!

Nhỏ cười phá lên một hồi rồi chạy ra chơi với lũ trẻ. Mình chán quá, bỏ lên bờ ngồi. Công nhận mình chuối thiệt. Con trai đã ẻo lả lại còn cái quái gì cũng không biết. Bắt đầu thấy hận mẹ dần đều rồi đấy, suốt ngày nhốt mình trong nhà làm giờ mình như cục bột, phải có ai nặn mới thành được hình.

Mình và nhỏ quay về đất liền vào buổi chiều. Trèo lên tàu tìm nhỏ để lấy quần mà nhỏ cứ tung tăng đuổi bắt mãi.

- Này Vi, đưa quần cho tui, nắng rụng lông rồi này!

- Ủa, Hoàng vẫn chưa mặc quần hả?

- Này, đừng có đùa nha. Quần tui đưa cho nhỏ còn đâu.

Nhỏ Vi mặt hơi hoảng chạy về phía đuôi tàu tìm đồ

- Tui nhớ là tui vắt ở đây mà. Giờ đâu rồi?

- Đùa, nhỏ bị điên à? Vắt ở đây thì nó bay cmn rồi còn đâu!

- Ờ nhỉ! Thế thì bay rồi!

- Ờ...

Trời ơi. Tức sôi máu. Chẳng nhẽ lại treo cổ lủng liểng. Nhỏ khiến mình ghen ứ hết lần này đến lần khác. Không thể nhịn được nữa. Muốn chửi cho nhỏ một trận rồi mai về Hà Nội ngay lập tức.

- Tui xin lỗi Hoàng nha, hix...

Xin lỗi con khỉ. Xin lỗi giờ có móc được quần cho tui mặc không? Nhỏ mặc váy chứ không mình đã bắt nhỏ đèn quần cho mình. Giờ mặc cái quần bơi ngắn củn này về đất liền, dểu suốt đoạn đường rồi về khách sạn à? Mình thành thằng rồ. Tức quá đi. Mình để giờ gì mà xui từ lúc lọt lòng cho đến khi lớn thế này.

Nhỏ Vi lững thững ra đầu tàu ngồi. Gió làm tóc nhỏ bay ra phía sau. Nắng chiều chiếu bóng nhỏ đổ dài trên boong. Mình có quá đáng quá không nhỉ? Quần mất rồi thì thôi, lại gắt nhỏ ghê thế. Nhìn

nhỏ bây giờ lại thấy tội, khác hẳn lúc cười đùa tươi tắn lúc chơi với lũ nhỏ.

- Thôi, mất rồi thì thôi. Tui cố chịu xấu hổ về khách sạn vậy.
- Tui thấy người Hoàng đẹp mà. Có ghê lở gì đâu mà ngại.
- Cho xin, Vi thử mặc bikini rồi đi tung tăng trên đường xem. Người ta hót ngay vào trại điên.

Nhỏ này cũng dễ cười thật. Dĩ vài câu là lại cười, lại tíu tít pha trò. Thôi nhỏ cứ cười nhiều vào, nhỏ mà xị mặt ra cái là lòng mình lại đau thắt. Thương nhỏ lắm.

Đoán không sai. Người đi đường nhìn mình như vật thể lạ. Nếu mặc áo che đi bóng cái quần bơi trông mình không khác gì cởi truồng. Thế nên cởi áo ra bắt nhỏ Vi cầm, mình diện mỗi cái quần như quần xà lỏn. Chưa bao giờ thấy nóng mặt lên thế này. Đã thế mỗi khi gặp bé nào xinh là phía dưới mình lại biểu tình. Bực quá!

- Ê, nhỏ đưa tui cái khăn tắm nhanh!
- Làm gì?
- Đưa đây không tui cáo giờ.

Quần cái khăn tắm của nhỏ ngang người để che đi một số chi tiết. Nhục quá! Mà mẹ ơi! Con gái lớn tòng ngồng rồi, còn dùng cái khăn tắm in hình Hê lô kít ti hồng chóa. Hết nói luôn. Nản với nhỏ quá! Mình không khác gì thẳng gay chính hiệu. Chụp hình mình rồi post lên các diễn đàn trai gọi, thế nào cũng ăn khách.

Về đến khách sạn, việc đầu tiên mình làm sẽ là mở điện thoại vô mạng tra ngày sinh của mình và ngày sinh của nhỏ có hợp nhau không. Từ khi quen nhỏ, không ngày nào mình được yên. Cứ thế này thì Hoàng đến chết yếu mất Vi ơi. Kiếp trước nợ Vi cái gì mà kiếp này Hoàng khổ thế này. Hu Hu

C18'.

Hình như biết lỗi làm của mình cũng khá to, nên trong lúc mình tắm, nhỏ Vi đã đi mua đồ ăn và chuẩn bị bữa tối. Thấy thế nên mình cứ vờ làm mặt cau có với nhỏ. Tắm xong phi ra thẳng giường, cầm điện thoại nghịch nghịch chứ không thèm ăn. Nhỏ chăm mèo xong cũng lên giường ngồi với mình. Không thấy nhỏ nói gì nên mình cũng im. Được một lúc lâu, bụng kêu ọc ọc không chịu được nữa, mình đành gắt nhỏ

- Nhìn gì?

- Đi ăn đi! – Nhỏ nhe răng cười

- Không!

- May quá, thế tui ăn hết nha

- Ơ...

Chịu thua nhỏ luôn. Vội đứng dậy túm nhỏ vút lên giường

- Tui bảo nhỏ không được ăn. Để tui ăn.

- Không, tội gì tui phải nhịn

Nhỏ mua 3 suất gà rán, mà mình và nhỏ tranh nhau ăn gần hết. Thi thoảng nhỏ lại nhìn mình cười. Người gì lạ. Cứ làm thế làm

người ta ngược. Tối nay chưa có kế hoạch đi chơi đâu. Mà mình cũng mệt như người rồi. Nhỏ mà lòi đi đâu nữa thì mình bắt nhỏ cống.

Dọn phòng xong, nhỏ lòi ra bộ bài và cái bút dạ. Cái bút sáng nay vẽ mình đây mà. Nhỏ rủ mình chơi bài vẽ mặt. May quá, trùng ý mình không phải đi đâu. Nhận lời luôn. Ngoài trời lại mưa phùn. Mặc kệ. Mình với nhỏ vừa chơi vừa la hét ầm phòng. Nhỏ thua nhiều hơn, bị mình vẽ chi chít lên mặt.

Đó là buổi tối vui nhất trong cuộc đời mình, mình cười nhiều đến nỗi đau hết hai bên hàm. Nhỏ Vi cũng không kém. Tạm quên đi tất cả mà ngồi bên nhau vui đùa như thế này thật hiếm đối với mình và nhỏ, nên mình trân trọng lắm. Từng giây phút một nhìn nhỏ cười nói, là từng phút tim mình đập loạn nhịp. Mình không tin được rằng mình đang yêu. Lắm khi chống chọi muốn chối bỏ tình cảm này mà không được.

Trời càng về đêm càng lạnh. Kéo chăn cho nhỏ rồi nằm quay lưng về phía nhỏ. Hôm nay nhỏ không ngủ say nên chẳng được ôm. Chán thế. Đang nằm nghĩ mông lung thì thấy tay nhỏ vòng qua ôm lấy mình. Lần đầu tiên Vi ôm mình, mà mình cảm giác như người mình đang chảy ra vậy. Nhỏ tiến sát vào mình, ôm mình chặt lắm, gục đầu vào lưng mình dụi dụi. Giá có thể đánh đổi vài năm tuổi thọ để đêm nay dài thật dài mình cũng cam lòng.

- Mai mình đi chợ chơi nha.

- Ừ...

- Mua thiệt nhiều đồ kỉ niệm về để bàn học.

- Ủ...

- Mình đi ăn kem nữa

- Ủ...

- Vi muốn mua một cái mũ rộng vành để đội

- Ủ...

- Chắc xinh lắm nhỉ!

- Ủ...

- Nếu được thì quay lại ngắm cầu xoay một lần nữa nhé!

- Ủ...

Cổ họng mình tắc rồi. Chỉ nói được mỗi từ. Những gì Vi muốn, mình sẽ làm hết. Bởi cái ôm của nhỏ đã chứng tỏ và đánh dấu một ranh giới chắc chắn đối với mình. Một mối quan hệ ràng buộc với nhau bởi những nhịp đập trái tim và dòng cảm xúc run rẩy.

Chi tiếc rằng, cuộc gọi của mẹ mình vào sáng hôm sau, đã kéo hai đứa quay trở về thực tại. Những dự định vỡ vụn nhanh đến nỗi mình không kịp đưa tay ra giữ lấy.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 10

- Mà đang ở đâu thế Hoàng?

- Dạ... con đi thăm bố ạ!

- Thế mà bố mày bảo mày đang ở Đà Nẵng

- Ở mẹ gọi cho bố á?

- Mày đưa Vi về nhà ngay. Cô Thi đang tìm nó về để tòa giải quyết cho bố mẹ nó li hôn. Cô mà biết mày lòi con bé đi mấy ngày nay thì cô giết

- Dạ...

- Dạ vâng gì nữa. Tiện thể trên đường mua luôn cho tao con dao.

Hic, mẹ nói thế bố ai dám về? Nghe giọng mẹ, muốn đái ra quần.
=. =

Vi vẫn cuộn tròn như con mèo, ngủ ngon lành bên cạnh mình. Nghĩ đến lúc phải gọi em dậy thông báo cái tin chẳng có gì vui vẻ này là lại thất ruột. Vội cùng dậy rửa qua mặt, khoác áo chạy ra chợ. Loay hoay một hồi mình mới tìm được hàng mũ và chọn cho Vi một cái mũ nan rộng vành. Em đội mũ này chắc chắn sẽ rất xinh.

Vừa mở cửa phòng, chạy vào giường định hù em thì chẳng thấy em đâu. Ngoài ban công, nhà vệ sinh, hành lang cũng không có.

Hoảng quá! Vội vớt mũ xuống sàn nhà chạy đi tìm. Em đi đâu được chứ? Chẳng lẽ đi tìm người quen hay hàng xóm ngày xưa? Hay là em đã biết ở nhà có chuyện gì xảy ra nên chạy trốn? Trời ạ! Phải hiểu cho mình một chút chứ. Em đã từng sống ở đây nên nhiều thứ quen thuộc. Còn mình lần đầu tiên bước đến thành phố này với bao điều lạ lẫm. Đến một con đường đi qua cũng chẳng thể nhớ nổi tên. Làm sao mình tìm được em bây giờ?

Nghĩ lại những lời đêm qua em nói. Lại chạy vòng ra chợ, lượn qua những hàng kem mà mình hỏi được đường đến, loanh quanh khắp các hàng đồ lưu niệm mà vẫn chẳng thấy bóng em đâu. Một như chân. Lững thững đi về khách sạn thì thấy em ngồi ở mấy bậc thềm trước cửa. Trông em như đứa trẻ vừa bị lũ bạn xông vào đánh.

- Vi làm gì vậy. Biết người ta đi tìm suốt này giờ không?

- Vi tưởng qua làm mất quần nên nay Hoàng bỏ về Hà Nội rồi.
Hic

Mặt em buồn so, nửa sợ mình nửa vui vì tìm thấy mình. Dắt em lên phòng. Định khoe em cái mũ mới mua thì ngoảnh đi ngoảnh lại đã thấy lũ mèo cùng nhau cào rách mẹ mất một nửa. Hic. Bực quá suýt lẳng mấy con ra cửa sổ. Em mà không cười ôm lấy mình giữ lại thì hậu quả khó lường. Em nhặt mũ lên rū rū cho hết lông mèo rồi cẩn thận gấp lại cất vào vali. Giờ mới để ý thấy em đã cất hết đồ đạc rồi.

- Sao Vi cất đồ đi thế?

- Chúng mình phải về mà. Vi biết rồi...

Không muốn nói gì nữa. Đưa em đi ăn nốt món bánh mì ở Lu cafe rồi hai đứa lại ôm vali và thùng mèo ra ga. Lần này mình tỉnh táo hơn lúc đi. Ngồi chống tay lên thành cửa sổ ngắm cảnh. Em thì gục vào vai mình. Thấy nhắm mắt nhưng không biết có ngủ hay không. Muốn nắm tay em mà ngại ngại. Đành để em yên tĩnh với những suy nghĩ của riêng em. Cảnh vật bên đường cứ trượt đi theo từng tích tắc. Ước gì đường về cứ dài mãi. Để mình được bên em nhiều hơn.

Xuống ga Hà Nội, mình về nhà trước để tránh cô Thi nhìn thấy mình đi cùng em. Mà sao lại lảm. Đi mới có 3 ngày mà cảm giác như xa nhà 3 năm? May mà mẹ không có nhà. Cứ tưởng tượng ra cảnh mẹ lao vào đập mình là nổi da gà. Trèo lên gác chui vào kho cát lũ mèo. Xuống phòng là chạy ngay ra ban công ngắm em về. Ngồi mãi mới thấy bóng em xách vali đi từ đầu ngõ. Nhẹ nhõm hẳn. Em đi chậm lắm, dò từng bước mệt mỏi. Nhìn em mà xót xa quá. Xách có cái vali nhỏ thôi mà như ôm thùng sắt nặng mấy tấn.

Em qua nhà bác Tâm đón Ki rồi mới về. Vừa mở cổng em đã ngược lên nhìn mình, nhoẻn miệng cười. Mình hạnh phúc tí ngã lộn cổ chết. Nhắn tin bảo em nghỉ ngơi rồi chiều còn đi với mẹ xong, vào mở máy online. Mới đăng nhập cái là thằng Hưng nhảy vào buzz ngay. Thằng khùng, cứ nhìn thấy mặt là ghét.

- Này, tao hỏi! Mà yêu em Nhíp hả?
- Không, biến đi cho tao làm việc.
- Không trả lời tao không biến. Mà yêu em Nhíp không?
- Không, chơi bời thôi.

Mình thừa biết nếu trả lời có thì thằng này lại tuôn ra một đống câu hỏi kèm theo. Thế nên cắt đuôi nó luôn cho nhanh. Đỡ lằng nhằng.

Lượn lờ trên mạng chán, mình xuống bếp tìm đồ ăn. Vừa xuống cầu thang thì giật bắn mình. Vi đã sang từ bao giờ. Em lấy thức ăn trong tủ ra nấu. Sao biết mình đói mà nấu cơm thế này! Lại gần ghé sát mặt vào vai em, em giật mình rồi quay ra tát nhẹ mình 1 cái. Hi hi, thích thích!

- Đưa làm cho!

- Không cần!

- Đã bảo đưa đây mà lại.

Vừa nói vừa nắm cái tay em đang cầm dao thái rau làm luôn. Em cũng đứng yên cho mình giờ trò. Hình như em vừa tắm xong. Mùi thơm đã man. Hít vài cái mà người cứng đờ. Em thấy mình ngơ ngơ thì đẩy ra nấu tiếp. Ngại quá, đành ra ghế ngồi nhìn em nấu. Chẳng hiểu sao nhìn một người con gái nấu ăn là mình lại mơ về ngôi nhà và một đứa trẻ. =.=

- Vi có mệt không?

- Mệt chứ sao không

- Thế ăn xong đi ngủ đi

- Xin người, về nhà rồi chứ có phải Đà Nẵng nữa đâu!

Mình vừa ăn vừa phụng phịu. Nghĩ đến đêm nay nằm ngủ một mình mà đã thấy lạnh rồi. Đang ăn thì mẹ về. Mình giật thót. Miếng

thịt nghẹn ứ trong cổ, chào mẹ mãi mà không phát ra được tiếng. May quá có Vi nên mẹ không làm gì mình. Vi lấy bát cho mẹ ngồi ăn luôn. Mẹ đang vội nên chỉ hỏi qua loa 2 đứa vài câu rồi ăn nhanh để đi.

Ngồi trên ban công, mình và Vi áp úng mãi chẳng biết nói gì. Mẹ mình bảo mai Vi đi cùng bố mẹ đến tòa án để tòa xét ai nuôi Vi. Mà cô Thi nuôi chắc rồi còn phải xét làm gì nữa. Để ông Tùng nuôi chắc em chỉ thọ được 17 tuổi mất. Thương em quá mà chẳng biết làm gì. Muốn ôm nhưng sợ người đi đường nhìn thấy. Muốn lôi em vào phòng thì sợ bị em tát vì tội chưa được cho phép mà dám sàm sỡ. đành im re, thỉnh thoảng nhìn em lại thấy em thờ dài.

Lúc sau Vi lôi điện thoại ra onl. Mình thì nhìn em mãi chẳng thấy chán, nên cứ đứng đấy, kệ em muốn làm gì thì làm. Tự nhiên mặt em tối sầm lại. Em quay ra nhìn mình ngỡ ngàng một lúc rồi chuyển sang tức giận. Lại có chuyện gì nữa? Chưa kịp hỏi em thì em đã bỏ về, đóng cửa RẦM một cái. Ờ... Thỉnh thoảng lại quay ngoắt một cái làm mình không hiểu gì luôn.

Vội vào phòng bật máy tính. Máy cứ rề rề, khởi động chậm thấy mồ. Bực muốn đập màn hình. Gọi điện cho em thì em tắt máy. Hic. Vừa onl vào facebook, ngó qua trang chủ mà mình phát hoảng. Thằng chó Hưng nó chụp màn hình khung chat của mình và nó trưa nay rồi post lên trang cá nhân kèm theo caption: “Sốc: Quân Đùi Hoa và em Nhíp chỉ là chơi bời”.

Cái Đình Công Mạnh! Mẹ thằng đàn bà hóng hớt khốn nạn. Mình chỉ thiếu nước đập vụn màn hình máy tính cho hả giận thôi. Nó làm thế này thì cả đời này em không nhìn mặt mình mất. Chình ỉnh bằng chứng to như con bò đây thì giải thích với thanh minh làm sao?

Máu trong người mình sôi lên 1000 độ cmn rồi. Mìnhment chửi thằng Hưng thì ngay lập tức nó xóa cái ảnh mà không thèm trả lời một câu. Xóa ảnh thì dễ, nhưng làm sao xóa được sự giận dữ của em bây giờ? Cầm điện thoại nhấn số “dog Hưng”. Nó bấm không nghe rồi tắt máy luôn. Thằng khốn nạn này rõ ràng định chơi mình. Hầm hầm mặc quần áo dài rồi dắt xe ra cổng, phen này gọi nó ra cổng đấm hầy hết cả hàm răng luôn.

Vừa đề xe thì mẹ mình về. Mình đơ luôn. Cứ nhìn thấy mẹ là bủn rủn như máy hết xăng. Mẹ gườm gườm một cái là mình biết ý dắt xe vào rồi chạy tót lên phòng đóng cửa. Vội nhấn cho mẹ cái tin “Con tắm mới thay sịp rồi”, xong tắt điện trèo lên giường nằm in thìn thít luôn. Mình khổ quá, huhu, bị kìm kẹp dưới một ách đồ hộ suốt 20 năm mà chắc chắn không bao giờ có cuộc cách mạng nào mạnh đến mức đủ lật đổ được bạo chúa mẹ. Hic!

Nằm yên nghĩ về em. Chỉ mong em đừng khóc. Nhấn cho em mấy cái tin mà hiện lỗi chưa gửi được. Chắc chắn em cắt đứt liên lạc với mọi thứ bên ngoài, thu mình vào góc nhỏ để gặm nhấm nỗi buồn rồi. Mình chán hết sức luôn. Vừa đập đầu vào gối vừa thề rằng ngày mai sẽ bóp cổ thằng chó Hưng chết tươi.

Vừa vào tới lớp, mình phi đến chỗ thằng Hưng tặng nó một quả đấm nóng hổi ngay vào mặt. Hôm nay may cho nó là mình bớt giận và bình tĩnh hơn hôm qua chứ không nó đi nguyên hàm răng. Thằng chó, lại còn định đứng dậy chọi lại mình. Khốn nạn.

- Dkm mày vì đưa con gái mà phũ với tao thế à?

- Mày câm mồm lại ngay đi thằng chó. Bố không đùa với mày đâu

Hôm nay bỏ học luôn. Chả thiết gì mà học với hành nữa. Sáng ngày gặp em mà em nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng và bất cần khứng khiếp. Mình biết mình lâm vào cái thế oan ức mà không cách nào giải thích được. Nhưng dù gì em cũng phải tin mình và nghe mình nói một vài câu chứ? Mình vì ai mà chạy ngược chạy xuôi suốt những ngày vừa qua? Từ trước tới giờ mình chưa bao giờ quan tâm đến người con gái nào nhiều như lo lắng cho em cả. >"<

Dừng xe ở cổng trường em. Nay mình đứng chờ em ở đây luôn. Em không chịu nói chuyện mình sẽ bế em tống lên xe rồi phóng về nhà. Sau đó tính sau. Đứng một hồi thì thấy chú Tùng đến. Giật mình tránh vào một chỗ xem xem chú định làm gì. Hình như chiều nay tòa xử cho chú và cô Thi li dị thì phải. Về mà lo việc đi còn đến đây làm chi?

Nhìn điệu bộ hơi khật khưỡng mà thấy hốt. Mình đoán chắc là ông này chẳng có ý định gì tử tế đâu. Mẹ mình bảo ông chẳng chịu kí đơn li dị nhưng vì cô Thi quyết quá nên tòa mới xử cho. Mà lạ cái là ông này cứ tìm Vi làm gì không biết. Vi không phải con gái ông, tìm cũng chẳng giải quyết được gì chuyện tình cảm bố con. Chẳng lẽ tìm để đánh tiếp à? Lâu lâu lại thấy ông rút điện thoại ra gọi điện. Tò mò quá, mình túm lấy thằng bé đánh giày đi ngang.

- Này nhóc, anh cho 20 nghìn, lượn loanh quanh hóng hớt xem ông kia nói gì anh với!

Thằng bé lượn lờ một lúc rồi quay lại tường thuật tình hình. Tại mình ù đi khi nghe thấy lộn nhộn nào là "Bỏ tao thì hối hận cả đời, đm", "chuyện này tao xử ngon con nó luôn"... Chân tay rụng rời. Mình biết sức mình không chống được ông. Mà có tri hô lên thì cũng hơi vô lý vì thầy cô bạn bè đều biết ông Tùng là bố của Vi. Thêm nữa là bọn bạn của em cũng không có cảm tình gì với mình mấy từ

vụ cái ảnh nhỏ lông nách. Trong đầu mình lúc này chỉ loanh quanh mấy cái suy nghĩ đi tìm mua dao với kiếm để bảo vệ em. Nhưng mình đâu có ngu đến mức mất bình tĩnh thế.

Bí quá, đành nhắn số gọi cho thằng Hưng. Dù gì thì ở lớp cũng đéch có thằng nào mà nhờ vả ngoài nó.

- Đm gì nữa thế?
- Mà bỏ học đến trường cấp 3 tao với
- Mà đánh chưa hả à mà còn hẹn bố đánh nhau tiếp?
- Tao gặp chuyện rồi. Gọi mấy thằng còm bạn mà đến giúp tao với.
- Cái quái gì đấy?
- Ông Tùng hôm tao kể ý. Ông ý hôm nay đến trường định bắt cóc Vi

Gập máy. Chỉ mong thằng Hưng đến trước lúc em tan học. Đi loanh quanh thấy ông Tùng có vẻ nóng ruột. Vừa mới đứng thêm vài phút, thấy lão đi thẳng vào trường, nói chuyện với bảo vệ rồi lên dãy nhà em học. Vội gọi cho thằng Hưng giục nó tới nhanh. Mình nóng ruột lắm. Cảm giác sôi sùng sục và hẫng khó tả. Rút điện thoại gọi một chiếc taxi đến phòng trường hợp cần. Xong xuôi đã thấy em lững thững đeo cặp đi theo ông Tùng ra cổng trường.

Mình lao ra chụp lấy tay em khi em vừa lấp ló ra khỏi cổng trong khi ông Tùng ra vỉa hè vẫy taxi.

- Vi ơi, đi về với Hoàng!

- Hoàng làm gì thế? Bỏ ra!

- Vi không được đi với chú Tùng! Vi biết chú đưa Vi đi đâu mà đi?

- Tui đến tòa án. Hoàng tránh ra đi

- Không, lão ấy đưa Vi đi giết đấy. Vi hiểu không?

Khuôn mặt em bàng hoàng hốt hoảng trước những điều mình vừa nói. Dường như em chưa tin. Mình nắm chặt vai em năn nỉ, chỉ mong lần này em đừng ương bướng và nghe lời mình.

- Hoàng xin Vi đấy. Vi đi với Hoàng, Hoàng đưa Vi đi, không cần chú Tùng đưa.

- Nhưng...

- Hoàng yêu Vi lắm. Hoàng không thể để Vi bị như lần trước được. Vi nghe Hoàng đi. Hoàng...

Nói chưa dứt lời, ông Tùng đã đẩy mình gần như bắn vào bờ tường bao quanh trường. Lúc này mình hơi run, nhưng vẫn cố bình tĩnh xử lý.

- Ơ chú Tùng, chú làm sao thế? Con đang nói chuyện với Vi

- Lúc khác. Tao đang vội.

Nói xong lão kéo em đi luôn. Đm lão! Mình vội lời em lại. Vừa làm dữ vừa mong thằng Hưng đến nhanh không mình và em chết chắc. Trong cái taxi đợi lão có hai thằng mặt ngựa đang ngồi đợi. Không biết mấy thằng chó định giờ trò gì. Mình bị ám ám mấy vụ giết người trả thù trên mạng nên lúc này hãi vô cùng. Cứ tưởng tượng lúc em bị lão Tùng cầm dao chém vô số nhát lên người là lại muốn hét lên.

Chưa bao giờ thấy em tội nghiệp đến thế này. Em mềm oặt trong tay mình và tay lão Tùng. Bị giằng đi giằng lại đến khổ. Tình hình càng xấu hơn khi hai thằng mặt ngựa từ taxi đi ra. Quả này cả bọn tổng luôn mình vào taxi rồi đem đi xử luôn quá.

Thằng Hưng đến đúng lúc như phim Hàn Quốc. Lũ bạn nó phanh xòe một phát chắn ngang trước mặt hai thằng mặt ngựa rồi ra chỗ mình. Được thằng chó Hưng, lúc này vẫn còn nhăn nhó giờ trò

- A bạn Vi. Lâu không gặp nhìn bạn dạo này xinh quá!

Nhìn chỉ muốn vả cho phát. Nhưng đang chịu ơn nó nên không muốn nói. Nó dẫn theo gần chục thằng đến giúp mình. Mình kéo Vi vào lòng rồi nhờ thằng Hưng đem xe máy về nhà giúp. Dắt Vi chạy ra đường bắt taxi trong ánh mắt cay cú của ông Tùng. Qua lần này có lẽ mình lúc nào cũng theo em không rời mắt. Chỉ cần hờ một tí là em có thể bị hại ngay. Càng nghĩ càng thấy khó hiểu về gia đình em. Bố thì giang hồ, mẹ thì cả năm chỉ thấy một vài lần, bỏ mặc còn ở nhà cho một lão không phải bố nó. Khó hiểu. Không hiểu em đã lớn lên kiểu gì trong cái hoàn cảnh như thế này. Nhưng càng nghĩ càng thương em nhiều hơn.

Đóng chặt cửa taxi, dặn lái xe đi đến địa chỉ của bố mình xong quay ra em. Em mệt và hoảng loạn nên người cứ lịm đi. Ôm em trong lòng, nhìn những cảnh vật trượt qua cửa kính xe mà lòng lẫn lộn. Trong lúc này mình chỉ biết cầu cứu bố. Lục túi nhấn tin báo cho mẹ để mẹ nói với cô Thi. Mẹ gọi lại mình cũng chẳng thém nghe nữa. Lúc này mình mệt mỏi quá rồi. Điều duy nhất muốn làm là ôm em thật chặt, đi tìm một chốn bình yên nào đó để nương náu cho qua cơn bão.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 11

Bố phi ngay từ công ty về sau khi nghe điện thoại của mình. Lần đầu tiên sau khi bố bỏ nhà ra đi, mình mới tự nguyện tìm đến nơi bố ở. Một căn hộ nhỏ trên đường An Dương Vương. Hình như bố còn ở với một ai đó. Và ai đó là... phụ nữ. Hic. Mình thấy đồ đạc treo trong nhà quần áo đàn bà, tầm 35 tuổi. Biết là bố cũng có cuộc sống riêng nhưng vẫn thấy buồn buồn. Nếu thế này chắc không ở nhờ chỗ bố được rồi.

- Con muốn rời thành phố vài ngày bố ạ!

- Cả Vi à? Hai đứa phải bỏ học à?

- Chẳng biết làm thế nào nữa. Nhưng chú Tùng lúc này hăng máu lắm. Để Vi ở đây nguy hiểm rình rập thì làm sao con yên tâm được.

- Thế giờ Hoàng muốn đi du lịch ở đâu? Ra Cát Bà nhé

- Không, con không lấy tiền của bố nữa đâu. Hic

Bố lại cười, rồi cúi húi vắt nước cam cho hai đứa. Mình ngồi nghĩ vẫn vợ đến ngôi nhà này. Về một mái áp giữa bố và một người phụ nữ không phải mẹ mình. Trong lòng trống rỗng kinh khủng. Quay sang nắm tay em, thấy bàn tay em lạnh ngắt và hơi run. Vội xoa đi xoa lại cho em ấm lên. Em ngoảnh sang nhìn mình cười hiền hiền. Chắc em hết giận mình vụ thằng Hưng gây ra hôm qua rồi. Sướng!

Bố đưa cốc cam đường cho Vi, giục Vi uống lấy sức. Em cứ chần chừ mãi không chịu uống. Chỉ muốn cạy mồm em ra đổ hết vào họng cho em đỡ buống.

- Hay Hoàng về Thái Nguyên thăm bà nội đi. Về giúp bố. Lâu lắm rồi bố chưa về.

- Đưa cả Vi về có sao không bố?

- Càng tốt chứ sao. Bà còn vui gặp vạn lần ý chứ.

Bố cười lớn. Mình biết bố trêu Vi rồi. Nhìn em đã thấy mặt em đỏ bừng bừng. Nhưng mà sao trong lòng mình vẫn thấy lo lo.

- Bố bảo mẹ giúp con nhé

- Ôi giờ. Lớn rồi, lúc nào cũng mẹ mãi thế. Cứ ỏn ẻn thế còn bị mẹ bạo hành dài dài.

Cả hai bố con đều cười. Mình trả lại bố 30 triệu đi Đà Nẵng. Chiều đưa Vi đi mua mấy bộ đồ thể thao. Nếu về quê thì em không mặc váy như bình thường được. Sao giờ thấy em ngoan thế. Không quậy như mọi khi làm mình lại thấy thiếu thiếu.

Ngồi xe oto 3 tiếng mới về đến thị xã. Dắt em đi trên con đường bê tông vào xóm. Em lại trở về vẻ nghịch nghịch thường ngày. Mà bà cô này hình như chưa được nhìn đồng lúa bao giờ thì phải. Mất hấp ha hấp háy chạy loăng quăng khắp nơi. Trong khi mình thì lo nơm nớp. Thăng Hưng bảo về quê cẩn thận không trai làng ngứa mắt là nó đánh. Kinh bố mẹ.

- Hoàng ơi, hồ sen đây à? – Em chỉ vào cái hồ nước rộng mênh mông, chỗ lấy nước ra đồng lúa của cả làng

- Ủ, nhưng giờ lấy đâu ra sen. Sắp vào đông rồi mà!

- Chán nhỉ! Thế hè năm sau Hoàng đưa em về đây chơi tiếp nhé. Thích sen!

Mình ứ cổ chẳng nói được gì luôn. Em vừa xưng em với mình. Nghe lạ lạ gai gai. Hic. Chưa quen nên thấy khó mà tiếp nhận được ngay. Gọi em lại đi cho nhanh, không em cứ thế này đứng đợi đến tối mịt chắc vẫn chưa về được nhà.

Từ lúc chú út lấy vợ, bà nội sống một mình ở ngôi nhà cũ từ ngày xưa ông còn sống. Lúc mình gọi cổng, bà tưởng thằng bé hàng xóm nên chạy ra mở. Nhìn thấy mình bà vừa cười vừa khóc. Ngày xưa còn bé đứng đến bụng bà, mỗi lần ôm bà là bà cúi xuống cho mình dụi dụi mặt vào ngực. Giờ bà đứng đến ngực mình, cứ ôm mình dụi dụi vào ngực mình mà khóc. Về thăm bà mới hiểu, nhiều khi con cháu vô tâm quá mức mà không biết. Quanh năm làm ăn, quên đi mẹ già hàng ngày lầm lũi ở xóm quê với những nỗi cô đơn màu đen đặc. Bà ôm mình chán, bước qua ngấm Vi, nắn vai Vi một hồi, xoa má em mãi rồi mới dắt hai đứa vào nhà.

Nhà cửa vẫn thế. Vẫn cái nồi cơm điện từ bao giờ bao giờ. Một cái vồng từ thời xưa xưa xưa xưa, móc hai bên lên cột nhà. Bà chẳng chịu sửa nhà vì sợ đập vỡ mất những kí ức từ thời bố và các chú còn bé tí. Càng ngấm mình càng thấy buồn mà không hiểu vì sao. Vi thì thích lắm. Em cứ quần lấy bà, bóp tay bóp chân rồi tíu tít hỏi chuyện. Mình ra sân, tiện thể thấy vườn rau cải nên nhảy vào hái để lát nữa bà nấu. Cứ nghĩ đến cái hồi vài tuổi, hè đến là bố mẹ gửi mình về ở với bà cho bà đỡ buồn. Hằng ngày bà vác ghế ra sân cho mình ngồi xem bà trồng rau. Ôm bát xôi bà nấu cho vừa ăn vừa hát. Lúc lúc bà lại lên sờ trym mình cái rồi hỏi “Cái gì đây Cò?”. Mình lại toe toét móc ra khoe: “Cái chim!”. Bà lại cười móm mém: “Chim của

ai?” để nhận câu trả lời “Của bà! Hế hế”. Mọi thứ vẫn vẹn nguyên y như hôm qua. Giờ mà bà hỏi mình câu ấy chắc mình vẫn móc ra bảo của bà mất.

Bà xuống bếp bới mấy củ khoai lang trong góc ra rồi bắt đầu nhóm bếp nấu cơm. Vi chạy đi chạy lại, chọc ngoáy khắp nơi. Nhiều lúc phát cáu.

- Ơ, nồi cơm có sao bà lại nấu bếp củi?

- Ăn cơm điện chán lắm, bà nấu bếp củi cho thơm. Với lại nướng khoai cho con Vi ăn luôn. Vi ăn khoai nướng bao giờ chưa cháu?

- Dạ cháu ăn nhiều rồi ạ!

Mình cầu em một phát. Trả lời thì mà chẳng khéo tí nào.

- Khoai đấy người ta luộc đấy, rồi đưa qua bếp cho vỏ nó cháy tí thôi. Khoai nướng là phải vùi than củi này này.

- Ơ thế ạ!

Em cười toe toét. Mình tiện tay véo má một cái. Đáng ghét!

Bữa cơm của bà dọn ra sau nửa tiếng ba bà cháu lúi húi cạnh bếp lửa. Bà luộc rau cải và rim thịt với mắm và tép khô. Khỏi phải nói chứ mình ăn như lợn luôn. Vả Vi cũng thế. Lần đầu tiên Vi được ăn đồ của đồng quê. Em chơi 3 bát. Còn mình thì không đếm được. Nạo hết cả cháy mà ăn. Xong bữa còn phải tháo cúc quần ra để thở. Em nhìn mình cười rũ rượi. Kệ. Yêu nhau có gì mà ngại. Nhắc đến từ yêu tự nhiên lại đỏ mặt vì nhớ đến lúc sáng mình có nói với em “Hoàng yêu Vi lắm!”. Chẳng hiểu sao có đủ dũng khí nói thế chứ giờ cho nói lại thì còn lâu mới cất được miệng ra.

Tối bà bắt đi ngủ từ 9h. Ở thành phố có bao giờ ngủ sớm thế. Nhưng vẫn phải nghe lời. Đưa em ra ngoài giếng đánh răng, thấy em cứ ngồi bóp hàm mãi. Hỏi thì em cười bảo “Tại từ lúc về cười nhiều quá nên giờ hàm đau đau”. Trời ạ. Từ lớn đến bé ngậm mồm suốt hay sao mà giờ cười có tí đã bị đau mồm. Đang đánh răng choe choét bọt, em quay ra quét bàn chải lên mặt mình rồi lại cười phá lên.

- Lại quậy rồi đấy, vớt vào thùng nước phen của bà bây giờ.

- Lần đầu tiên em đánh răng ngoài giếng!

- Hả?

- Thiệt luôn. Mọi lần đánh răng toàn có nóng lạnh và gương soi. Nay đánh răng bằng gàu nước giếng và dưới đèn sân mờ mờ à.

Nói xong lại nhe răng cười. Hắt cho em gáo nước rồi chạy vào nhà trước. Em hét toáng lên rồi lòi mình lại, bắt đợi em làm xong mới được vào. Nhà giờ có mỗi cái giường. Mình bảo mình nằm võng ngủ thì bà không chịu. Bắt chui hết vào màn nằm không muỗi. Thành ra ba bà cháu trong một cái giường. Vì nằm trong, bà nằm giữa, mình nằm ngoài. Thấy bà vui mình thích lắm. Bà kể hai đứa nghe đủ thứ truyện từ ngày xưa trở lại. Lúc lúc ba bà cháu lại cười váng nhà. Kể mệt, bà ngủ quên mất. Còn mình và em thức. Em chống tay ngẩng cao lên nhìn mình mãi. Mình cũng nhìn em nhưng chẳng dám với tay sang sờ động vào bà làm bà thức. Thành ra hai đứa cứ nhìn nhau mủm mỉm cười. Mãi sau mình ra hiệu em nằm xuống, kéo chăn lên và ngủ. Mong em có một giấc ngủ thật ngon mà không mộng mị hay giật mình sợ hãi.

***

Vì ngủ sớm nên mình tỉnh dậy lúc 5h sáng. Chui ra khỏi màn đã thấy em và bà đang cúi húi dưới bếp. Hóa ra bà dậy sớm nấu xôi. Mình khỏi đánh răng rửa mặt, lao vào bóc lạc cùng em luôn. Em cứ tủm tủm cười. Nhìn ghét ghê. Ăn xong lúc gần 6h. Bà phải đi chùa nên gửi mình cho một thằng em hàng xóm dẫn đi chơi. Thằng này mới lớp 7 mà cao khiếp. Đầu húi trọc, da ngăm đen. Nhìn mình ẻo lả bé con nên cứ vênh mặt.

- Bao tuổi?

- Ờ, năm nay lớp 8! – Nghe lời bà nên mình khai man tuổi cho dễ chơi

- Ôi hơn tao có một lớp, mà năm cấp 1 tao đúp 2 năm. Thành ra vẫn hơn tuổi mày.

- Ừ thì tao nói gì đâu

- Biết đá bóng không?

- Biết

- Thế ra đề đá bóng đi

Từ nãy giờ thấy mình nói chuyện, em cứ bụm miệng cười. Mình thấy chơi với lũ trẻ này có vẻ vui nên kéo em đi.

- Mà mày tên gì?

- Hoàng

- Tiên sư, tên đẹp như cứt. Ở đây chúng nó toàn tên lờm thôi.

- Thế mày tên gì?

- Tao tên Học. Bố tao đẻ 2 thằng, đặt tên Đại với Học. Thế mà bọn tao đi học bị đúp suốt.

Quay sang em nghe răng ra, thấy em cố nín cười đến nổi đỏ cả má. Bọn này nói chuyện thật thà dã man.

- Ở nhà bố hay gọi anh tao là Cu, gọi tao là Buồi. Tao cứ đi đâu là ông đi khắp làng tìm, gặp đứa nào cũng hỏi “Mày biết Buồi bác đâu không?”. Có lần bị chúng nó trêu “Buồi bác trong quần ý”. Ha ha

Thấy thằng Học cười nên mình và em lựa thời cơ cười ồm lên. Cười cho đã vì từ nãy giờ nghe chuyện nó kể cứ phải nín không dám toét miệng ra sợ nó đấm.

- Anh tao đi học trung cấp được một năm thì bị đuổi. Tại lớp anh có ông thầy giáo ăn tiền rồi cho cả lớp toàn điểm F, hôm sau bị anh tao chọi cho hòn gạch về hưu luôn. Thế là lại về làm ruộng

Cười rữ. Đang định bảo thế thì mày đừng giới thiệu tao cho anh mày lại thôi. Bọn này chưa quen, sợ lỡ lời nó cho quả đấm thì vỡ hăm. Học dẫn mình và em qua một nhà bên đường đi ra đê. Vào nhà thì thấy có ông cụ ngồi cửa đợi. Thấy thằng Học, cụ với tay lấy cái kèn đồng đã có đôi ba chỗ rỉ màu xanh lè, đầu kèn còn lủng lẳng mấy sợi tua rua màu đỏ bạc phéch, tay kia cụ cầm chiếc đồng hồ quả quýt lòng thông sợi dây bạc. Thấy ông cụ tụt quần dài vút ở nhà, cụ bà lau bàu:

- Ông này đi đâu ra chỗ đông người thì ăn mặc cho đàng hoàng vào nhá

- Bà ếu biết gì. Trọng tài ai lại mặc quần dài? – Xong quay ra mình – Thằng này cháu nội bà Thanh hở?

- Dạ!

Nói xong ông dẫn ba đứa ra sân bóng. Vừa chạm đến bãi cỏ rộng là ông đưa kèn lên mồm thổi tí te. Vài phút sau là một lũ trẻ từ đâu lao đến bao quanh cụ. Đứa nào cũng chăm chú nhìn mình Thăng Học ghé tai mình

- Đây là cụ Phiên, hay hóng hớt mỗi khi bọn tao đá bóng

- Ờ.

Có đứa đồng mở lên hỏi

- Ông ơi đá ngay bây giờ ạ?

- Chứ sao nữa

- Nhưng ai làm trọng tài bây giờ.

- Tao chứ còn ai! – Cụ Phiên hạ kèn xuống, xoa xoa chiếc đồng hồ quả quýt bấm giờ

- Cháu sợ cụ không biết gì về bóng đá...

- Bố lão! Tao chơi bóng từ khi bố mẹ chúng mày còn chưa lấy nhau. Chúng mày có đủ mỗi bên mười đứa không đấy?

Thăng Học chạy qua đếm người, rồi chạy lại chỉ vào mình

- Cả thằng này nữa là đủ!

Cái gì? Đá bóng với cả lũ trẻ này á? Đùa không vậy?

- Thế thằng này cởi quần ra. Vào đá!

Biết không chối được, nhỡ đâu cả lũ xông vào đám. Lại còn phải làm thân với cả bọn để dẫn em đi ra đồng chơi mà không bị trẻ trâu đánh. Đành cởi quần dài ra chuẩn bị tinh thần. Vừa cởi được cái quần thì có thằng lại gắt

- Cởi nốt áo đê. Không có áo riêng nên một đội mặc áo một đội cởi trần. Mà thế đéo nào con trai mà trắng thế?

Thiệt không có cái khổ nào bằng cái khổ của lính mới. Cởi quần áo ra mà rét run. Thế mà em cứ đứng vổ tay. Chả nhẽ lại ôm cho phát. Thằng Học đứng chỉ cho mình từng thằng trong đội để lúc đá còn gọi tên.

- Thằng cao nhất kia là thằng Lực, thằng nhìn lác lác giống nó là thằng Sỹ em nó. Thằng Đạo có cái vòng cổ dây chuyền móc đồng xu kia kìa. Thằng Môn béo béo. Thằng Ngọ tóc dài quá tai. Thằng Biên với thằng Giới sinh đôi, mặc quần đùi sọc. Thằng Điều mặt rỗ. Bên kia là làng bên không quan tâm, nhưng thằng Bính Toét là thằng cứ sục sục trông bản bản kia kìa. Đá thì tránh nó ra vì nó chuyên môn sì mũi rồi lau vào áo người khác.

Khiếp. Thấy ghê! Cả lũ trẻ ra chạy loanh quanh khởi động rồi vào đá. Em ôm áo cho mình tìm chỗ ngồi xem. Nhìn em nổi bật giữa đám con gái trong làng. Em cứ cười toe toét rồi xua tay nhắc mình tập trung. Dù đá bóng không giỏi mấy nhưng mình cố gắng vậy. Chẳng mấy khi được thấy em vui. Tiếng kèn của ông Phiên lại vang lên tí toe. Báo hiệu những phút đầu tiên của trận bóng.

Ôi trời! Trẻ con đá bóng thì thôi rồi. Chẳng cần luật lệ gì hết, cứ thấy bóng chỗ nào là lao vào chỗ ấy. Mình khều mãi mới được dẫn bóng thì tự nhiên có thằng đội bên lao tới túm tay kéo giật lại. May

mà được tiếng kèn của ông Phiên vang lên gắt gỏng đòi lại công bằng.

- Cụ thối cái gì thế?

- Mà bị phạt!

- Sao lại thế ạ?

- Mà túm tay thằng Hoàng chứ sao nữa!

- Nhưng bóng có chạm tay cháu đâu? – thằng bé vẫn gân cổ để cãi.

- Vẫn phạt! – Cụ Phiên vẫn ôm bóng nói nghiêm khắc.

Một thằng bé loắt choắt chạy từ giữa sân lại giật giật tay cụ.

- Cụ đừng thiên vị nhé. Tội cháu xin mẹ cháu bao thuốc du lịch cho cụ.

- Không nói nhiều. Đây là luật. – Xong rồi cụ cúi xuống thì thầm với thằng bé – Cơ mà tối mang sang rồi trận sau cụ xử nhẹ cho.

- Bên kia đưa nào sút?

- Để tao

- Để tao

- Tao sút cho

Thằng Đạo và thằng Biên nhao nhao lên. Thằng Học tiến đến bảo thằng Biên

- Thôi mày để thằng Đạo đá. Mày sút có ra cái đéo gì đâu mà tranh

- Được, mày nhớ đấy nhé!

Thằng Biên nói thế nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về phía sân mình. Bọn trẻ con trong làng đang chăm chú theo dõi trận đấu, thấy quân mình được phạt, hò nhau đổ xô ra bao quanh thằng Biên. Vì cũng thích chí chạy lại phía mình cười toe toét.

- Dẹp ra! Khán giả không được vào sân!

Giọng cụ Phiên khàn đi, tay khua rối rít vẫn không cản được đám trẻ lộn xộn. Mấy ông già ra xã họp thấy đông tưởng có chuyện gì cũng sẵn vào xem.

Thằng Đạo đứng nhún nhún rồi lao đến quả bóng. Bóng bay bổng lên hai đầu tay chơi với của thằng thủ môn bên kia. Bọn trẻ trong làng gào to “Vào, vào rồi”. Chúng nó quay lại nhìn cụ Phiên chờ đợi, nhưng đôi tay xương xẩu của cụ xua rối rít. Mồm cụ hô to: “Cao quá, không được tính!”. Cả đội mình xúm lại quanh cụ nhưng mặt cụ vẫn tỉnh queo. Thằng Học khều tay cụ thì ào

- Cụ đừng vì bao du lịch mà thiên vị bên nó

- Mày nói cái gì?

Thấy nét mặt cụ, mình kéo thằng Học ra sân không cho nó cãi nữa

- Thôi không cần, đá tiếp đi.

Một thằng đội bên được thể vênh mặt

- Cóc thềm ăn gian. Trọng tài như thế là đúng!

Cứ lời thôi thế này đánh nhau chứ chẳng chơi. mấy thằng đội mình đang nổi khùng choành chọc với bọn làng bên. Vì thấy thế chạy ra kéo mình vào bãi. Mình sợ lắm nhưng cứ ra oai

- Em cứ vào kia. Để anh lo!

Thằng Học đang định xông ra sân nói lý thì nhảy dựng lên như bị bọ đốt đấy khi nghe thấy tiếng gọi thất thanh.

- Đ. mẹ thằng Buồi, bố bảo cấm máy bơm nước vào ruộng mà mày nhảy ra đây đá bóng. Tiên sư mày.

- Chết tao rồi Hoàng ơ, bố tao gọi.

Thằng Học chạy về cũng đồng nghĩa với thiếu người nên trận đấu bóng giải tán. Chưa đá được mấy nên lũ trẻ hậm hực lắm. Riêng mình thì sượng chạy ngay vào chỗ em mặc quần áo lại. Thằng Học về rồi, còn lại mình và em với lũ trẻ chưa quen. Thấy hơi ghê. Đang định dắt em về thì cả lũ gọi lại.

- Mày là bạn thằng Học à?

- Ừ!

- Thế còn đứa này?

- Là bạn tao!

- Thằng Học về rồi! Đi chơi với bọn tao không?

- Đi đâu?

- Thích ăn ổi không?

- Có!

- Thế thì cứ đi đi.

Mình dắt Vi theo lũ trẻ chạy qua mấy cánh đồng. Vi thích lắm. Em lon ton sau mình như bé con. Em cười nhiều và quên hẳn đi những gì mới xảy ra ngày hôm qua. Cũng chẳng bận tâm gì đến chuyện bố mẹ. Em tíu tít chỉ cho mình cái nọ cái kia, hỏi han đủ thứ. Để giày và ống quần em chẳng mấy mà bết đầy bùn. Em cứ dừng lại cọ bớt đất đi rồi lại chạy tiếp.

Mấy đứa dẫn mình đến trạm điện của làng. Trong trạm có một khu đất trồng toàn ổi là ổi. Cả bọn phân công Vi đứng ngoài cổng trạm canh gác. Còn mình đứng dưới gốc nhặt ổi. Còn lại cả lũ mỗi đứa một cây, trèo lên oanh tạc. Ngó qua là biết đi ăn trộm. Trò này thích cái là cảm giác cận kề nguy hiểm mà vẫn lao tới. Ổi quê ngon kinh khủng. Quả nào quả nấy ngọt lịm và thơm lừng. Cắn một cái sượng cả miệng. Mình lúi húi nhặt ổi dưới gốc mà chúng nó cứ trên cây ném nhau đôm đốp.

Thấy bóng người, em hú cả bọn cùng nhau chạy. Mấy thằng trên cây vội quá ngã dúm dụi. Nhìn cái cảnh chạy trốn mà như lũ chuột mất tổ. Em vừa chạy vừa cười ha hả. Nhìn là biết lại bày trò

- Em lừa đúng không?

- Chứ còn gì nữa. Vui ha!

Em đều quá đi. Cũng may chúng nó không biết chứ không mình bị té sống. Thò tay vào túi lấy cho em mấy quả ổi mình để dành. Em

cất hai quả vào túi áo rồi cho mình một nửa. Em ăn một nửa. Đang chạy thì thấy bọn trẻ gọi thất thanh.

- Ngu rồi Hoàng ơi. Đừng đi vào đấy!

Vừa dứt lời, mình hụt chân ngã luôn. Bọn khốn nạn này chơi gì mà ác. Đào hố rồi sâu rồi đổ phân xuống, phủ rơm lên che đi để bẫy người. Làm mình rơi xuống, cút ngập mắt cá chân thối khỉnh.

- Mà chạy nhanh quá bọn tao không kịp ngăn.

- Thế chúng mày đào hố cút làm gì? Dám để ăn à?

- Để bẫy bọn làng bên. Nó chuyên sang bãi làng mình đào khoai trộm.

Mình ngồi rũ rũ chân. Ghê dã man. Cái thế không biết. Chơi gì mà bẩn khiếp.

- Đi ra sông mà rửa!

- Rửa sao hết mùi được. Cút này phải ủ mấy ngày rồi. Thối khắm

- Sao không hết. Bọn tao toàn vật nhau ở đây, có thằng cầm mặt vào bãi cút chó. Đứng dậy nhổ nước bọt phù phù rồi lại vật nhau tiếp.

Trời ạ. Mấy bố chẳng biết tí vệ sinh nào. Lụi hụi xuống sông rửa chân. Lúc sau lên đã thấy thằng Học ra từ bao giờ. Mặt nó sa sầm lại. Hầm hầm không nói với ai câu nào.

- Sao thế? Có bị bố mày tấn không?

- Sao không? Đây này!

Không ngại Vi. Thằng bé đứng dậy tụt quần giơ mông ra, hiện rõ mấy lần roi đỏ còn hằn in trên da. Mình thấy thương quá. Trong khi cả lũ bò ra bãi cát cười rũ rượi. Em ngồi bó gối bên cạnh mình, cười khúc khích. Mình biết em vui. Trẻ con làng quê cả ngày chỉ biết đến đồng ruộng với con bò. Đứa nào đi học về là vút ngay cặp sách chạy ra bãi tụ tập. Ngày nào cũng bày trò đùa nghịch. Chẳng giống như cuộc sống lặp đi lặp lại theo chu kì của mình và Vi khi còn ở thành phố.

Lũ trẻ dạy mình đào khoai rồi ngồi nướng ăn. Ăn chán thì dạy mình cưỡi trâu, cưỡi bò. Lúc đầu không quen mấy lần ngã lộn cổ. Chơi trò gì cũng thấy tiếng em cười khanh khách. Người gì cười hoài. Thế này tối nay về thế nào cũng đau hàm cho xem.

Thằng Học có trò chơi phát tởm. Cứ mỗi lần nó buồn đánh rắm là lại đứng trên lưng trâu, tay chỉ lên trời hô “Anh em chú ý, anh em chú ý. Tàu bay địch tới. Tàu bay địch tới.” Xong rồi nỗ rắm một tràng. Mà cái thằng. Không biết ăn gì mà đánh rắm rõ to. Cứ bẹp bẹp từng hồi. Trò này mình nhìn còn thấy ngại mà em cứ cười hoài. Lạ. Cái gì em cũng tít mắt cười thấy vui.

- Mà tránh xa thằng Học ra Hoàng ạ. Thằng mất dạy chuyên bùm rắm ử vào tay xong ném vào mặt bọn tao, thối kinh!

Cả lũ lại bò ra lưng trâu cười. Lúc sau thằng Giỏi cưỡi con trâu ngay cạnh mình cũng làm trò. Đứng lên hô nhanh “Anh em chú ý. Tàu bay địch tới”. Nó làm một tiếng Bùm rõ to, nhưng sau chỉ nghe thấy tiếng toẹt toẹt nhẹ nhẹ. Đít quần nó phồng phồng lên. Thằng Học ngược lên nhìn rồi cười hô hố một cách thô bỉ.

- Dm thằng Giỏi đánh rắm mạnh quá ỉa mẹ ra quần rồi! =))))))

- Tiên sư mày, đã đang bị đi ỉa còn đủ

- Mẹ nó, cút ướt lưng trâu luôn! =))))

Em cứ bụm miệng cười. Không phải nói chứ mình cười gần chết. Cười nghiêng ngả tí ngã gãy cổ. Thằng Giỏi méo mặt đi về phía sông, bỏ mặc đằng sau những tiếng rú man rợ trong cơn cười của lũ trẻ

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 12

Đến trưa cả lũ giải tán, mình cùng em theo thằng Học dắt trâu về. Trước khi vào cổng nó còn dặn cố chiều ra đồng chơi với chúng nó. Mở cửa vào nhà, bà vẫn chưa về. Mình đi tắm qua rồi ra hấp lại xôi cho nóng chờ em tắm xong ra ăn. Gọi điện nhờ mẹ mang lũ mèo mình bỏ quên trên kho đi cho, mẹ có vẻ hậm hực lắm. Chắc mẹ giận mình không coi mẹ ra gì. Đi đâu cũng không thèm nói với mẹ một câu.

Em nhón nhén bước đến dọa mình làm mình giật bắn. Quay lại ôm em vào lòng, cốc nhẹ lên trán em. Em nhăn mũi nhìn mình cười tít mắt. Hai đĩa bê hai bát xôi lạc ra thềm ngồi ăn. Em vừa nhai vừa hát. Lại mấy bài tiếng anh nghe không hiểu, đã thế tiếng hát lại méo mó vì đang ăn. Nhìn em vui và hồn nhiên như một đứa trẻ, vô ưu vô lo, bỏ ngoài đầu những gì không đáng nghĩ. Hát chán tiếng anh, em chuyển sang tiếng Việt. Em hát những bài mình chưa nghe bao giờ. Nhạc lạ lạ lời bay bay. Chắc em tự sáng tác chứ mình đâu đến nỗi mù nhạc Việt thế.

Có bài hát lời nghe như thơ, mình còn nhớ mang máng lời bài hát như thế này:

Đừng nói gì mà có được không anh?

Hãy lặng im thôi vì ngày trôi nhanh lắm

Hãy kể cho nhau nghe trong từng vạt nắng

Khe khẽ ùa về mùa thở những xa xăm

- Bài gì đấy Vi?

- Mưa tháng Chín!

- Của ai?

- Mưa tháng Chín!

- Ca sĩ nào?

- Lê Hoàng Vi!

- Vi điên

Lập tức em quay sang đấm mình thùm thụp. Mình cười vang khắp nhà. Đấm xong em lại ngồi ăn. Ăn chán lại hát. Bài này sang bài khác. Hết nhạc vàng nhạc đỏ rồi nhạc thiếu nhi. Có cái bài hát về con voi như thế này:

Ra mà xem con chi nó to to ghê

Trông xa lớn hơn xe hơi. Lăn lăn bánh xe đi chơi

À thì ra con voi như vậy mà nghĩ ngợi hoài.

Đằng sau nó mang một cái đuôi. Và một cái vòi phía đầu.

Không biết tả thế nào chứ nghe em hát bài này xong mình phì hết cơm ra mũi. Cười lăn mấy bậc thềm luôn. Em hát xong em cũng cười. Hai đứa cứ thi nhau ngoác mồm chán chê. Ăn được hết bát xôi mà hàm đau ê ẩm.

Tự nhiên nghĩ đến thời gian vừa qua. Tất cả mọi thứ chỉ xảy ra trong vòng một tháng. Mà mọi thứ kéo mình đi thật xa trên một con đường rộng hơn trước kia mình đang đi. Nghĩ đến cái ảnh dìm hàng em, cái tát của em, cái ảnh em chụp trộm dìm hàng mình, mấy cái quần đùi hoa, cái áo khoác đầy giắt, những trò nghịch ngợm quậy phá em nghĩ ra để hành hạ mình. Những giọt nước mắt, những nỗi sợ hãi, những ngày chạy trốn bên nhau, những kỉ niệm khiến hai đứa nhận ra tình cảm trong tim mình. Em bước vào cuộc sống của mình, thay đổi rất nhiều thứ. Em khiến mình lớn hơn, mạnh mẽ hơn khi ở bên em. Em nhỏ bé và cần che chở biết bao. Càng nhìn em mình càng thấy có một cảm xúc gì đó khiến trái tim mình đập mạnh dữ dội.

Em bắt mình đi ngủ trưa thì chiều em mới cho đi chơi. Mình sượng râm ran trong lòng. Chui vào chăn ôm em. Em cứ rúc vào ngực mình hít hít rồi chê “Hoàng hôn”. Mình ôm em chặt lắm, chặt hết vòng tay rồi mà vẫn muốn gần em hơn nữa. Nhưng sợ em đang trong tình trạng tâm lý bất ổn mà dễ hoảng sợ nên không dám tiến tới. Chỉ nằm ôm em, rủ rủ cùng em những chuyện con giun con dế con khủng long. Hết chuyện thực thì nghĩ ra chuyện bịa ra trêu nhau. Nói chuyện chán rồi hai đứa ngủ bao giờ không biết.

Mình tỉnh giấc lúc 3h chiều vì nghe thấy tiếng gọi của thằng Học ầm ầm ngoài cổng. Gọi em dậy ra đồng chơi. Nhắc em mang theo lọ dầu hỏa và một túi kẹo. Hai đứa lại chạy theo thằng Học ra ngoài bãi chơi cùng đám trẻ trong làng. Cả bọn lại rủ nhau chơi đá bóng. Chỉ có mình, Vi và thằng Học ngồi lại trông trâu bò.

- Mông mày còn đau ko?

- Đau. Bố tao quất bằng roi mây. Giờ thò tay vào sờ vẫn thấy hằn hằn

- Cởi quần ra tao xoa dầu cho tới thì khỏi

Vừa nói xong, thằng Học cởi quần nằm úp chim xuống bãi cỏ luôn. Em đổ mặt ra ngồi sau lưng mình, dựa vào mình ngấm trời đất. Mình lấy lọ dầu hỏ em mang rồi xoa vào mông cho nó. Khổ. Đánh gì mà mạnh tay khiếp. Mình bị mẹ đánh suốt mà chưa bao giờ bị đánh nặng tay như thế này.

Đang xoa xoa dầu thì thấy thối um. Mình bực quá tét mông thằng Học một phát thật mạnh làm nó giật nảy người lên vì đau.

- Dm bố xoa dầu cho còn đánh rắm vào mặt bố

- Ơ sao mày biết tao đánh?

- Thối um lên thế này sao không biết.

Em cười phá lên sau lưng mình. Thằng Học kéo quần lên ngượng nghịu gãi đầu. Thằng mát dậy. Tí ngộ độc khí chết tươi. Thằng này ăn mặn nhiều quá hay sao mà bủm rắm nặng mùi kinh khủng. Thế này thảo nào cả lũ sợ nó ỉ rắm vào tay rồi ném vào mặt.

Đang suy nghĩ vớ vẩn tự nhiên nghe thấy tiếng thét của mấy thằng đằng xa.

- Học ơi dẫn 2 đứa nó chạy đi. Con trâu nhà thằng Đạo bị ong đất đốt nổi điên lên rồi.

Nhìn ra xa thấy con trâu mộng đang phùng phùng lao tới. Trông xa xa mà rõ mắt nó lòi đỏ cả lên. Mình vốn nhát nên sợ run. Chưa biết xử trí thế nào thì đã bị em nắm tay phải lôi về phía ruộng. Thằng Học thì nắm tay trái lôi về bãi đá bóng. Mỗi đứa một bên, mình đứng giữa đường trâu chạy đến luôn. Mà em với thằng Học hoảng quá

càng nắm chặt rồi lôi mạnh. Lúc ấy đáng nhẽ phải theo thằng Học mà lôi em chạy theo thì mình phản ứng theo cảm tính, hất tay thằng Học chạy theo em. Tưởng em lôi mình đi đâu, dắt mình chạy ... xuống ruộng. Hic. Nản em vô đối. Mình với em chạy nát hết cả một góc lúa đang lên xanh mơn. Thằng Học đứng trên bờ quát.

- Tiên sư hai đứa mày lên nhanh không bà Ân đang chạy ra bắt hai đứa mày kia kìa.

Mẹ ời, lúc chạy trâu điền thì không hiểu sao phi nhanh như gió. Giờ đi có một đoạn lên bờ mà mình phải nhón từng bước một. Vừa đi vừa nghiêng ngả muốn ngã. Thấy cảnh cả lũ toán loạn chạy trốn bà Ân thì hiểu số phận mình và em sẽ ra sao khi rơi vào tay người đàn bà lực điền này rồi.

Vừa bước lên bờ, bị bà tóm ngay cổ áo, chửi xa xả. Mà các cụ chửi ngọng lú ngọng lô mình không nghe thấy gì hết, chỉ biết đứng khúm núm chịu trận. Mấy thằng mất dạy không thằng nào ra bên mình một câu, trốn hết vào bãi ngô, thỉnh thoảng lại thò đầu ra cười nhả nhổ. Nhìn sang Vi, thấy em run lên vì giày ngấm nước mà thương em quá. Quay ra xin lỗi bà Ân thì bà chửi át hết cả tiếng xin lỗi. Cuối cùng bà hạ lệnh mai mình và em phải ra cấy lại cho bà một góc ruộng vừa bị phá. Chết mất. Từ bé đến giờ mới nhìn thấy cây lúa vài lần. Giờ bắt mình cấy thì cấy làm sao. Không khéo làm nát mẹ cả ruộng. Nhắc nhở dạ vâng để cho bà ấy đi về không đứng nghe chửi tẹo nữa chắc nát tai.

Bóng bà Ân vừa khuất, cả lũ trẻ chạy ra quay lấy mình xem bà chửi gì. Mình thông báo lại hình phạt khủng khiếp của bà mà cả lũ cười ầm lên.

- Thôi về thay quần áo đi rồi tối ra chơi với bọn tao. Bọn tao dạy cách cấy.

- Tao không! Trâu nhà thằng nào vừa điên thì bảo thằng đấy đi mà cấy.

- Mày không cấy thì bà Ân về tận nhà bà mày chửi, chết mày chứ chết ai.

Biết không thương lượng được, đành dắt em về thay quần áo. Trước khi về cả lũ còn hô hoán trên

- Thằng Học mày bùm tặng nó quả rắm rồi để chúng nó về.

- Khởi! Lúc xoa dầu vào mông cho nó nó tặng rồi. Bùm một phát hương bay lên tận mặt. Tiên sư chúng mày

Em một tay xách giày, một tay nắm áo mình lủn củn chạy. Chắc em mệt nên chạy chậm hơn thường ngày. Mình đưa em cầm giày mình rồi cúi xuống trước mặt em

- Vi lên anh cõng

- Dạ?

- Dạ vâng gì, lên đi, đường toàn mảnh sành, giẫm vào uốn ván chết

Em suy nghĩ một lát rồi bèn lên ôm vai mình nhảy lên lưng. Trời ạ, cõng em mới biết em nặng. Mình vừa đi vừa run. Ước gì mình cao to hơn tí thì em là con muỗi. Em bám chặt vào vai mình vì sợ ngã. Nhìn đằng xa vẫn thấy lũ trẻ đứng ngóng về phía hai đứa mình.

Loi Choi loi Choi. Em vừa ôm cổ mình vừa hát. Hát một lúc em quay sang hỏi.

- Hoàng yêu ai nhất?
- Hờ? Ờ... Yêu mẹ.
- Từ lần sau em hỏi Hoàng phải nói dối
- Nói sao?
- Nói anh yêu Vi nhất
- Thế thì Vi cũng nói dối đi
- Nói dối gì?
- Thế Vi yêu ai nhất?
- Yêu Hoàng nhất. Hi hi

Mình và em đều cười. Ừ, yêu em lắm! Yêu cái kiểu quậy phá nghịch ngợm, yêu những cái chun mũi khi bị mình cốc đầu, yêu những khi em hiền hiền, những lúc em sợ hãi trông đến tội nghiệp.

Tự nhiên mình khỏe hẳn. Sốc em ngồi cao lên rồi đi về nhanh hơn cho em còn thay quần áo khỏi lạnh. Chắc chắn từ đằng xa kia, lũ trẻ đang đứng nhìn về phía đường làng, nhìn theo bóng mình và em, như hình con cóc đang cõng con nhái chạy nhanh về nhà.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 13

Sáng ra cổng đã thấy mấy đứa ngồi đung đưa chân trên bờ tường nhà thằng Học rồi. Cả lũ bá vai bá cổ hát cái bài gì nghe nhạc quen quen nhưng bị bọn này xuyên tạc đi.

“Khi tóc thầy bạc, chúng em vẫn còn ngu. Khi tóc thầy bạc trắng chúng em vẫn ngu như lúc đầu. Thời gian trôi qua, tiền nhiều mà không khôn ra. Tuổi ấu thơ... em đi học, ngu như bò”

Vừa hát xong cả lũ bị mấy bà đi qua chửi ầm ngổ xóm.

- Tiên sư bố lũ mất dậy, cho ăn cho học mà đầu toàn cứng.

Lạ cái là ở quê, bắt kể cái gì, từ đẹp đẽ hay ho cho đến xấu xa tởm là toàn đem ra so sánh với phân. Hic. Lần đầu tiên thấy một đại lượng so sánh khủng khiếp như thế. Trò hát xuyên tạc này thằng Học đầu tiên là cái chắc. Cái thằng, nghịch cái gì cũng giỏi. Mỗi tội học dốt. Hình như bố nó vẫn chưa trả quần hay sao mà vẫn thấy nó mặc cái quần của mình. Đít quần vàng khè toàn đất.

- Mà về thành phố bây giờ à?

- Ủ..

Mặt mình ỉu xiu như bánh mì ngâm nước. Vì chạy ra nín nín tay mình

- Hoàng ơi hay chơi nốt sáng nay rồi chiều về nha!

- Vì không muốn về à?

- Em không!

Nhìn mặt em nũng nịu nhăn nhó mà thương quá. Mình gật đầu cho em cười. Em cứ lắc lắc cái tay mình rồi nhảy khắp sân. Bọn trẻ đang ngồi trên tường cùng nhảy xuống rú ầm lên làm mình cảm động dã man. Thằng Đạo không biết bị đũa nào du nên ngã có vẻ đau

- Dm thằng chó Biên đẩy bố ngã gãy răng rồi! Con đĩ.

- Bố xin lỗi, tại vui quá hóa rồ, há mồm ra bố xem nào!

- Dẹp ra! Bố ghét mày.

Mồm nó hở máu chút xíu thôi. Chắc chỉ vấp nên sưng môi một tí chứ chưa đến nỗi gãy răng. Định chạy vào nhà lấy thuốc quết lợi cho nó thì đã thấy nó bứt mấy lá cứt lợn bên rào bỏ mồm nhai nhai. Bọn này có mấy bài thuốc thiên nhiên không cần pha chế qua nhiều bước. Cứ đùng máu me là có thể dùng luôn.

- Thế ra đồng chơi với chúng tao nốt hôm nay đi

- Nhưng bà tao ở nhà một mình...

- Để tao!

Thằng Học chạy vào lôi bà nội ra cổng

- Bà ơi ra đồng vật đồ đi bà, con phân cho bà cả một luống. Đi đi bà

Bà cười móm mém rồi cũng lật đặt đi cùng bọn mình. Vui quá. Mình bị lũ trẻ lôi đi trước. Em bám tay bà đi đằng sau. Đùa chứ mình con trai nhưng dễ khóc cực. Bọn trẻ vô tư này đôi lúc làm mình phải lau trộm nước mắt. Ở thành phố chẳng bao giờ mình được cảm nhận những tình cảm giản dị mà ấm áp thế này. Thằng Học chạy về nhà cầm ra cái điều hình trăng khuyết to dùng ra khoe.

- Hôm nay tao cho mày chơi điều nhá. Đêm qua ngồi lụi hụi vót tre dán giấy. Sáng sớm dậy làm nốt.

- Ủa mày làm cho tao chơi á?

- Chứ còn sao nữa.

Cảm động muốn khóc. Hu Hu. Cầm cái điều mà lòng lâng lâng. Tuy không đẹp đến mức xuất sắc nhưng trong lòng mình nó luôn là cái điều đẹp nhất mà mình từng có. Mới ngó thấy cái điều, thằng Lực rẽ ngay về nhà nó, cầm theo mấy hộp màu.

- Để tao vẽ điều cho. Qua chị tao mới mua mấy hộp màu này về, quét bằng bút lông màu mượt phải biết.

Ra đến đồng, bà và em đi vật đồ để nấu bữa trưa, mình ngồi bãi cỏ tô điều với lũ trẻ. Không có đủ bút lông nên chúng nó nhỏ những tia cỏ nhỏ rồi buộc lại một nhúm, quét màu ra rồi tô. Mỗi đứa vẽ một hình, đứa vẽ ô tô, đứa vẽ quả bóng, đứa vẽ con trâu, đứa vẽ mây trời. Chúng nó dành riêng cho mình một khoảng giữa để mình muốn làm gì thì làm. Mình ngồi nghĩ mãi không biết vẽ gì, nên đành viết chữ Hoàng Vi có trái tim ở giữa. Bọn trẻ trông thấy thế rú ầm lên.

- Chúng mày ơi thằng Hoàng với con Vi hóa ra yêu nhau

- Tuổi nhỏ mà yêu đương, bày đặt.

- Thảo nào thấy hai đứa suốt ngày nắm tay
- Thế hôm nọ mày đi hát nắm tay con Huệ cũng là yêu nó à?
- Im mồm, đây là tao bị bắt
- Đúng rồi, như đứa nào thèm nắm cái chân lợn của mày
- A thằng chó. Dm mày dám bảo tay bố là chân lợn.
- Ha ha...

Mình cười. Nhìn lại cái điều thấy loang lổ đủ thứ hình, chỉ có dòng chữ Hoàng Vi của mình là rõ nhất. Thằng Học lúi húi gỡ đồng dây dù ra để thả điều. Thằng Đạo cầm điều chạy ra phía xa giờ lên hứng chiều gió, còn mình đứng cùng bọn trẻ cầm dây điều thật chắc để điều khiển. Điều bay lên cao trong tiếng reo hò của cả lũ. Chữ Hoàng Vi mình đã cố ý viết to nhất có thể, nên điều bay lên cao rồi mà vẫn còn thấp thoáng ẩn hiện dòng chữ ấy.

Vi cứ ôm rổ đồ nhìn theo hướng điều. Em cười hiền hiền. Mắt lấp lánh hạnh phúc. Có thể em cũng không tin được chỉ trong một tháng, mà một thứ tình cảm lại sinh sôi và nảy nở một cách mãnh liệt đến vậy. Từ cái lúc giận nhau ghét không thèm nhìn mặt, giờ em đồng ý nắm tay mình, nép vào vòng tay mình, theo mình đi đến mọi nơi trên thế giới này và bỏ mặc sau lưng tất cả mọi khổ đau của hiện thực. Mắt em bỗng ướt trong khi miệng em vẫn nhoẻn cười. Trái tim mình trùng xuống. Vội thả dây điều chạy về phía em. Chỉ đứng nhìn em ở khoảng cách gần thế này thôi. Không dám ôm em vì còn có nhiều người ở đó, dù lòng rất muốn. Em nhìn mình mãi. Ánh mắt em làm mình như tan chảy ra thành nước, ngấm sâu xuống đồng ruộng. Ánh mắt tin tưởng và chấp nhận giao phó cả cuộc đời em cho mình.

Một mối quan hệ gắn bó ràng buộc chặt chẽ như cánh diều và cuộn dây vậy.

- Thằng kia sao đang thả lại vút dây? Diều bay mất mẹ rồi.

Tiếng thằng Học quát ầm lên làm mình chột tỉnh. Em lại phá lên cười. Mình áy náy gãi đầu gãi tai chạy về chúng nó.

- Để tao chạy đi nhặt về cho

- Nhặt cái gì? Bay mẹ sang làng bên rồi. Sang đấy chúng nó chặn đường đánh chết.

- Đánh cái gì mà đánh. Làm gì chúng nó đâu mà chúng nó đánh.

Nói xong mình chạy theo hướng diều rơi. Cả lũ thấy thế cũng chạy theo. Vừa bước tới cổng làng Thượng đã nhìn thấy ngay tờ giấy trẻ trâu dán bên cổng làng. “Bất kể trà giẻ lớn bé, nam nữ gái trai. Gặp ai làng Hạ xông vào đánh hết”. Cái luật gì mà vô lý vậy trời? Cứ thế này thì đánh nhau suốt ngày à?

- Chúng nó viết thế thôi. Chứ chúng nó nhắm vào bọn tao là chủ yếu này

- Chúng mày làm gì mà để chúng nó hận thế?

- Tại chúng nó trước, chúng nó sang làng mình ăn trộm nên bọn tao mới phải đào hố cút bầy chúng nó. Chúng nó rơi xuống hố nên thù bọn tao.

- Có phải mỗi chúng nó ăn trộm đâu. Chúng mày cũng hay sang bên này ăn trộm hoa quả còn gì.

- Ờ thì...

Thằng Học im luôn. Cứ suốt ngày đầu têu mấy trò hư thân không à. Điều rơi vào bãi dưa cách cổng làng Thượng một chút nên phải chạy vào lấy. Đoán không sai. Lại gần chỗ điều rơi đã thấy một đám bu quanh đấy đợi bọn mình. Thằng nào thằng nấy mặt cũng hã hê như chết đuối vớ được cọc. Mình là thằng quyết định đi đòi điều nên đành phải ra giáp mặt. Run gần chết luôn. Chỉ sợ bị đánh cho tơi tả thì nhục.

- Điều đứt dây nên bay sang đây. Cho xin nha!

Thấy không thằng nào đáp lời, mình cứ bạo gan tiến đến lấy. Thằng to đầu nhất nhảy ra ngăn.

- Muốn lấy đồ thì phải tuân thủ luật

- Luật gì?

- Cởi quần ra. Bọn tao mỗi đứa búng 2 phát!

- Cái gì?

Búng thế thì còn gì là người. Không khéo để chúng nó búng thì nát ra chứ lấy gì mà dùng.

- Làm gì có chuyện đấy! Luật ở đâu đấy?

- Luật của bọn tao! Được không?

- Không!

Bực với bọn trẻ này quá. Mình hơn nó mấy tuổi liền nhưng vì yếu thế mà phải nín nhịn. Giằng lấy cái điều chạy về. Chưa được mấy bước thì bị tóm lại đè xuống đất. Cả lũ này nhất định tụt quần mình ra để hành hình. Hốt quá hét ầm lên.

- Vi ơi cứu tao! Chúng mày ơi cứu anh.

Hoảng quá hét lẫn lộn hết cả. Lũ mất dây này. Đạp được mấy thằng ra thì lại có thằng khác lao vào. May mà hôm nay mặc quần bò chứ cứ tung tăng quần đùi thì bị lột truồng từ nãy rồi. Lũ trẻ làng mình lúc đầu tràn trề sau cũng lao vào choảng nhau để cứu mình. Khổ quá. Có mỗi cái điều mà cuối cùng đánh nhau loạn xạ. Lại nữa là người lớn đi qua không ai chịu vào can. Để bọn trẻ mặc sức đánh nhau. Cứ thế này thì lát nữa có án mạng mất.

- Chúng mày thôi ngay đi. Được rồi. Bỏ cời ra đây. Búng nhanh cho tao còn về.

Cả bọn đang vật nhau tự nhiên ngớ hết người, đứa nào đứa nào cũng ngẩn cổ lên chờ mình. Trẻ con hiểu thắng thôi chứ mình biết chúng nó cũng chẳng hào hứng gì cái trò búng chim thằng khác đâu. Đang đau khổ cời cúc quần thì nghe thấy tiếng ầm ầm quen thuộc đằng sau.

- Trời ơi! Điều của bà cho bà xin. Sao lại đánh nhau rách hết quần áo thế kia!

Bà nội!!! Hic... Vi dắt bà đến từ bao giờ. Chạy lại đỡ bà. Trên tay bà vẫn còn cầm rổ đồ. Bà phúi phúi đất cát trên quần áo mình rồi đi đến chỗ lũ trẻ làng bên khấn khoản xin. Cả lũ mềm nhũn như cháo, đưa điều cho bà bằng hai tay. Bà đúng là hiệp sĩ của lòng con. Hu hu. Không có bà không nay con chết chắc mất.

Thằng Học ra chỗ bọn làng bên thương lượng. Trông mặt mũi nghiêm túc vấ.

- Thôi, bọn tao về đây. Xí xóa. Chúng mày xé tờ giấy dán ở cổng làng đi. Sau này muốn ăn ngô nướng sang bãi bọn tao khác bẻ cho mà ăn.

- Ờ... Thế chúng mày muốn ăn dưa thì sang đây, tao hái rồi cùng ăn.

- Hê hê, nhớ nhé. Tao về đây. Mai lại đá bóng nhé.

Đi được một đoạn thì thằng Lực hét ầm lên.

- Tiên sư cha, bố biết ngay mà. Thằng chó Bính Toét lại sì mũi bôi vào áo bố. Dm mày.

Quay lại thấy thằng Bính làng bên cười toe toét rồi chạy biến. Lũ trẻ làng mình cười suốt thủng ruột. Em vì đang đi cùng bà nên phải nín không dám cười to. Minh lúc này chỉ muốn vác bà trên vai. Bà là người hùng trong tim mình. Ôm bà thật chặt mà tim mình xốn xang chộn rộn bao cảm xúc. Vui nhất là cái điều Hoàng Vi vẫn còn nguyên vẹn mang về.

Về tới ngõ, đành phải chào cả bọn để về nấu cơm. Đứa nào đứa nấy mặt mũi tiếc nuối đến tội. Vầy vầy chúng nó mà không muốn dứt. Đóng cổng vào nhà mà nghe loáng thoáng bao nhiêu tiếng chửi vọng lại.

- Thằng chó Buồi sao mày lấy hết tre của bố đi vót điều. Éo mẹ nhà mày.

- Bố ơi thằng Lực nó lấy hộp màu nước con vừa mua tập vẽ đi nghịch hết rồi... Hu hu...

- Mày đi đâu về mà quần áo rách bươm toàn đất thề hả mấy thằng kia.

- Óe, mẹ ời con bị trâu điên đuổi, hức...

- Tao vả gãy răng cái tội nói phét giờ. Dì Tám vừa nhìn thấy mày đánh nhau bên làng bên xong. Bố tiên sư con cái bố lão.

- ...

Xóm nhỏ lại nhộn lên một hồi lâu. Khói bếp của bà cuộn lên không trung từng vòng. Ngồi ăn với bà bữa cơm cuối, thỉnh thoảng lại dụi dụi vào bà nũng nịu. Bà lại cốc đầu mắng.

- Thằng cu khỉ, ăn nhanh rồi còn về không muộn xe!

Biết là chẳng níu lại được mãi, đầu giờ chiều mình và em chào bà rồi xách đồ ra cổng. Bà chân yếu nên chỉ tiến mình một đoạn. Vì nắm tay rồi đeo cho bà một chiếc lắc bạc, dặn bà giữ gìn và đeo luôn luôn để tránh gió. Mình ứa nước mắt không biết làm gì. Vừa đi vừa quay lại nhìn bà. Bà cứ khóc lén hoài à. Làm tim mình thất lại. Đau ời là đau. Bóng bà cứ nhỏ dần. Mình có thể tưởng tượng rõ hình ảnh bà cầm vạt áo chấm chấm nước mắt rồi quay vào nhà. Lại những chuỗi ngày lủi thủi một góc quê nhớ con nhớ cháu, đợi mãi mà chẳng đứa nào về thăm bà thăm mẹ. Tối nay, chỉ còn lại một mình bà ăn cơm bên bếp lửa...

Ra cổng làng thì thấy bọn trẻ đứng đó đợi từ bao giờ. Mình cúi cho thằng Học bọc quần đùi. Cái tài sản mà lúc nào mình cũng ôm khư khư và sẵn sàng khóc thét nếu bị mất.

- Cầm đi, dấu kĩ vào. Khi nào bố mày dấu quần còn có cái mà mặc. Nếu chật quá thì tháo ra rồi khâu lại cho rộng. Mày cố gắng lo

học hành đi. Đừng nghịch nhiều. Tao đi đây!

Mẹ cái thằng. Đã đang nảo hết ruột. Thấy mình đưa quần cho lại còn khóc ầm lên. Mũi rũi tèm lem đầy mặt.

- Dm mày cắt nhanh đi... rồi thỉnh thoảng về chơi với bọn tao.

Nói xong nó cũng dúm cho mình một bọc giấy.

- Sắn tao mới luộc. Có cả túi đường trong ý. Mang lên xe mà ăn.

Mình phải bước nhanh không khóc òa lên mất. Sao cái lũ này nó lại làm mình khổ thế chứ. Vấy từng đứa một. Định nói thêm với chúng nó lúc nữa thì chúng nó cứ đuổi quyết liệt.

- Thôi mày đi nhanh đi. Không tao bùm rầm vút vào mặt giờ.

- Đi đi. Bao giờ về thì sang hú tao nhá.

- Lâu không về thì đừng có quên bọn tao nhá!

- Lần sau về bọn tao làm cho cái điều to hơn!

- Hè về lâu nha. Tao sẽ dẫn mày đi lội hồ bắt cá!

- ...

Biết bao nhiêu là lời hứa hẹn. Em dắt mình đi thật nhanh. Em không nín được khóc. Cứ nước nở từng hồi. Ôm lấy vai em mà đi. Lau nước mắt cho em. Dỗ em mãi. Mình biết em buồn lắm. Rời góc quê bình yên để về lại ngôi nhà đầy rẫy những hiểm nguy và sợ hãi. Ước gì được che chở cho em mãi. Để không bao giờ thấy em khóc như thế này.

- Hoàng ơi!

- Ủ!

- Mình sẽ lại về đây nhé!

- Ủ!

- Thật nhé Hoàng!

- Ủ, anh hứa! Nhất định sẽ về!

Em cố nhoẻn miệng cười. Tay lau nước mắt nhìn đi chỗ khác. Cái hồ sen hôm về em chỉ cho mình cứ lẫn tẩn nước như vẩy chào. Không biết lần sau về có đúng mùa sen không nhỉ. Cho em ngắm sen thỏa ước mơ luôn. Ngoảnh lại đằng sau vẫn thấy lũ trẻ loi chơi loi chơi ở cổng làng. Những tiếng hát nghịch ngợm vẫn vang vang sau lưng.

“Khi tóc thầy bạc, chúng em vẫn còn ngu.

Khi tóc thầy bạc trắng chúng em vẫn ngu như lúc đầu.

Thời gian trôi qua, tiền nhiều mà không khôn ra.

Tuổi ấu thơ... em đi học, ngu như bò” ....

Xe về tới Hà Nội vừa lúc chiều xuống. Mình và em chen chúc qua những con đường tắc mật gần chết. Khổ thân em đi đôi giày búp bê hôm trước mới mua nên còn cứng, xước hết gót chân. Cuối cùng không chịu được em bỏ giày vào balo rồi đi đất. Bây giờ mà đeo cho em cái nón rách đằng sau rồi đeo cái ông bơ trước cổ thì có đầy người đến vớt tiền cho em mất. Vừa đi vừa thỉnh thoảng phải quay

sang trọc em để em giật mình tỉnh ngủ chứ nhiều lúc em cứ gật gật gù gù tí ngã ra đường.

Về đến ngõ là em lại tung tăng ngay lập tức. Em phi ngay vào nhà bác Tâm để đón Ki. Nhìn chủ và chó rối rít với nhau mà thấy ghen. Ngứa mắt! Bác Tâm thấy bóng mình gọi cả mình vào.

- Thằng Hoàng đem mấy con mèo mẹ mày gửi về này. Cho bác một con để nuôi bắt chuột nhé. Hôm nọ con Tít ngủ bị chuột leo lên giường cắn toét cả tay. @@

- Dạ thế bác lấy hai con cho chúng nó có bạn chứ tách mình nó ra tội nghiệp.

- Ủ ờ thế bác lấy hai con tam thể nhé!

- Mẹ cháu gửi lâu chưa hả bác?

- Gửi hôm kia. Mẹ mày đi công tác mấy ngày.

Lại đi công tác. Mẹ sắp sửa giống cô Thi rồi. Cứ bỏ con vật vờ ở nhà suốt ngày. Nhưng mà mình cũng thấy sợ. Lại được tung hoành với em. Hề hả ra mặt. Ngó vào thùng vuốt vuốt mấy con mèo. Lông bọn này dài mượt hơn chứ cũng chẳng lớn hơn mấy. Mình với em lòi đổng động vật về. Nhà sắp thành sở thú đến nơi.

Mở cửa vào nhà thấy thân thuộc quá. Em không dám về nhà ngay. Vào nhà mình trước rồi nghe ngóng tình hình trước. Lúc sau em mới dám trèo qua ban công về mở cửa phòng cất đồ.

- Vi ời!

Em thò đầu ra cửa. Trông mặt tự nhiên nham hiểm dễ sợ. Làm mình thấy ghê ghê.

- Sang nấu cơm cho anh!

- Cho Hoàng nghỉ. Em ngủ đây!

Hả? Cái gì vậy trời! Thế tối nay mình ăn gì? Lụi hụi cất đồ vào tủ, bê lũ mèo lên nhà kho, vào nhà tắm thay quần áo cho hết mùi xe. Người đã thấy say. Lò dò xuống bếp đã thấy em đang cặm cùi lau chùi nồi chảo. Yêu thế!

- Sao tưởng đi ngủ không nấu?

- Thấy Hoàng chịu đi tắm em mới chăm thôi!

Em vênh mặt lên nhìn rồi với cái tạp dề vòng qua đầu mình.

- Hoàng nấu đi!

- Cái gì? Anh không biết nấu cơm!

- Không biết em chỉ cho

- Không! Vì không nấu thì nhịn.

Chưa nói xong em đã cầu cho một cái đau điếng người.

- Nhưng anh mệt lắm. Hu hu

- Em cũng thế! Hi hi

Vừa nói em vừa giả bộ ớn ớn. Ghét cái mặt. Mò trong tủ lạnh thấy có con cá mẹ đã mổ và rán qua. Nhăn nhó bỏ ra. Rau thì có đỗ. Hic.

Em nhìn túi đồ cứ bần thần một hồi. Biết là em nhớ bà. Mình vội giăng lấy đem ra nhặt. Hai đứa ăn đồ xào mới cá rán là no rồi. Em lấy gạo đặt nồi cơm. Mình vừa làm vừa cười. Lần thứ lẻ vào bếp. Ngày trước bị mẹ quát vô tâm nên thỉnh thoảng cũng xuống bếp nói chuyện, giúp mẹ mấy thứ, nhưng chưa bao giờ được đứng nấu chính thể này. Em vừa vo gạo vừa ngó ngó chỉ mình phải làm thế này thế kia.

- Mệt quá! Vi giỏi thì làm đi!

- Chú ý lắng nghe! Đã dạy cho còn cãi. Người đâu kì cục.

- Có ai bắt người yêu nấu cơm thể này không chứ?

- Có Vi, được chưa? Hở? Hoàng còn cãi em tụt quần ra lót ổ cho Ki

Bà nội này lại quay trở về bản chất rồi. Khổ mình rồi. Phụng phụ làm theo em những gì em chỉ. Em mở tủ lạnh mò gừng và ớt để làm nước chấm cá. Ớ. Nhắc mới nhớ. Lát phải đi mua quần. Quần đùi mình cho thằng Học hết rồi còn đâu!

- Vi ơi!

- Lại gì nữa?

- Tí đi mua quần cho anh!

- Không, sao quần anh lại bắt em đi mua?

- Anh ngại!

- Thế thì nấu cơm ngon đi rồi em mua cho. Tiện thể em đi mua nhíp luôn!

- Cái gì?

- Không nghe rõ à? Có cần em nhắc lại không?

- Không! Không! Khỏi!

Hì hì. Thiệt là hết nói. Mình bảo mua quần không sao. Hấn bảo mua nhíp mà không thấy ngại gì hết là sao. Mà tự nhiên lại nghĩ đến cái lần bị tát vì post ảnh dìm hàng. Thôi mình rình đêm nay chụp trộm được cái ảnh nào hay mình... dìm tiếp!

Bữa cơm dọn ra sau gần nửa tiếng hai đứa vừa làm vừa cãi nhau. Bị em đấm mấy phát đau khiếp. Con gái gì mà giỏi đấm giỏi đá người ta không à. Em vừa ăn vừa cười, chân tay khua khoắng kể đủ thứ chuyện của em và mấy đứa bạn ở lớp. Mình vừa cầm cúi ăn vừa nghe. Thỉnh thoảng gật gật ừ ừ cho em đỡ tủi thân. Hiếm khi thấy em hào hứng buôn chuyện thế này.

- Hoàng!

Giật mình. Từ nhiên gọi to tưởng làm rơi cả đĩa.

- Hở? Anh vẫn đang nghe mà!

- Nghe cái gì! Ăn nhanh rồi còn đi mua quần. Về ngủ sớm. Em mệt rồi!

Hờ hờ. Nghe cái đoạn “về ngủ sớm” sao thấy yêu yêu. Ăn thật nhanh để đi cùng em. Trong lòng thấy vui khó tả.

Em chạy khắp nơi trong siêu thị. Khổ. Đi mua quần đùi mà toàn lướt qua mấy hàng mỹ phẩm, váy vóc, đồ ăn. Kéo mãi mới chịu về đúng chỗ.

- Mua 2 cái thui nha!
- Cái gì? Mua 2 cái thì anh mặc thối chim à?
- Im! Em bảo mua hai cái thì mua hai cái!
- Không! Mua cả tá luôn. Anh lười giặt lắm!
- Không mua nữa! Đi về!
- À ừ mua hai cái!

Hic. Em chọn hai cái quần xấu nhất quả đất. Trông xám xịt không có hình hoa hòe minh họa gì hết. Biết thế này tự đi còn hơn. Tức quá đi. Chỉ muốn đề em ra đấm một trận cho hả cơn bực. Trên đường về ức chẳng nói được gì. Em thì vừa đi vừa hát. Mua được cho người yêu hai cái quần đùi đại xấu, cực xấu mà làm như lập được chiến tích to lớn lắm.

- Hoàng! Con chó, đi đâu lâu thế? Bỏ đợi sốt ruột.

Thằng Hưng! Trời ơi thằng quý. Làm gì ở đây giờ này? Mình hoảng hốt giấu ngay hai cái quần đùi xuống cuối giỏ xe.

- Hôm nay cho tao ngủ nhờ!
- Cái gì???? Nhà mày đâu sao không ngủ? Sang nhà tao làm chi?
- Con Hoa nhà tao sinh nhật lôi đồng bạn về, hát hò như bò rống ở nhà. Lại còn say rượu nôn ọe khắp nơi ghê chết. Không sống nổi với nó đêm nay.

Đời mình xong rồi. Đã được em quây. Lại thêm thằng này. Làm sao đỡ nổi hả trời. Mà đã thế em với nó còn có mối hận thù sâu đậm nữa. Mình ở giữa thế nào cũng chết!

- A bạn Vi! Xin chào bạn. Ôm nhau thể hiện hòa khí cái nào!

- Khỏi! Tối vui!

Em hằm hằm bỏ mình đi vào nhà. Thằng mất dạy! Phá vỡ hết cả không gian lãng mạn của mình.

- Cái gì đây? Ô, có cả bím bím với thịt bò khô. Ô! Kẹo dẻo nữa! Ngon! Ô! Lại còn cả nhíp! Tính dọn sạch lông khắp nơi hả mày? Hả? Lại còn quần đùi? Óe. Quần đùi xấu thế? Mua cho bố mày à?

Thằng chó. Ưc học cả máu ra. Chỉ muốn tát cho nó mấy phát.

- Vào nhanh cho bố đóng cửa.

Thằng khốn ôm đồng bánh kẹo vào nhà, bỏ lại cho mình hai cái quần đùi với cái nhíp ở giỏ xe. Bực như con mực. Nhìn lên tầng hai đã thấy đèn phòng em sáng. Hic. Em giận bỏ về rồi. Chán thế không biết. Người yêu thì không được ôm. Đêm nay phải ngủ với thằng dở người.

- Mượn máy tính online nha!

- Mày bật mẹ rồi còn hỏi mượn làm gì? Rách việc.

- Tiện thể tao mượn cái quần đùi. Quên không mang!

- Có mỗi hã cái quần của bố này thôi. Mặc thì mặc.

- Thế thôi. Tao mặc sịp.

- Mày bệnh vừa thôi thẳng chó. Tao lẳng mày ra ban công bây giờ.

Tức quá đi mất. Bạn bè là cái bẹ bần nhiều khi làm mình giận ói cả máu. Nó còn thản nhiên ăn hết bánh kẹo em mua để hai đứa mình tối nay ngồi chơi nữa chứ. Ra ban công ngó thấy cửa phòng em đóng im ỉm. Lại buồn bã đi vào.

- Hoàng mày gãi tao cái móng phát. Ngứa quá!

- Con chó. Mày không có tay à?

- Tay tao còn nhúp bò khô. Gãi xong đầy ghét ăn bần chết.

- Thằng khùng. Tự làm đi. Mày mà biết bần thì đã tắm hàng ngày.

Chả nhẽ lại ra đập cho nó một phát quay đơ ra. Trèo lên tầng thượng chăm lũ mèo, ra hóng gió thấy em ngồi trên đó từ bao giờ. Nhưng vui cái em không ngồi bó gối như những lúc buồn khổ. Em ngồi trên ghế trèo để phơi đồ. Chân em đung đưa. Miệng hát bài gì đó không rõ. Mình đứng ngắm một lúc mà em không biết.

- Xuống phòng đi! Lạnh đó!

- Hơ. Hoàng lên bao giờ?

- Lên lúc em bắt đầu lắc lắc đầu hát ý!

- Xấu tính!

- Đêm nay Vi ngủ một mình nha!

- Biết rồi còn nhắc.

- Anh ...xin lỗi!

Nghe lời xin lỗi (mà cũng chẳng biết mình có lỗi gì mà xin) em hơi sững lại. Rồi em bảo đợi em, em chạy xuống nhà một lúc. Sau em mang lên một bọc gì đó đưa cho mình. Trời ơi. Mấy cái quần đùi ngày xưa em lấy của mình rồi nhét xuống ống nước.

- Ủa sao Vi còn giữ hả?

- Hử? Mấy cái quần đẹp thế ai vứt làm gì? Đêm hôm đó em lôi xuống giặt đấy!

- Hic, thế đợi anh, anh trả áo đồng phục cho mai còn đi học.

Chạy ngay xuống phòng, cất quần vào tủ không thẳng Hưng nhìn thấy nó lại đòi mặc. Quần em giặt, không cho nó mặc được. Ôm cả hai cái áo đồng phục của em, nghĩ thế nào lại cất đi một cái. Dem trả em một cái thôi.

- Cho anh một cái nha! Anh để treo trong tủ cho thơm!

- Hư! Bày đặt!

Nói giọng lạnh lùng nhưng mình biết em thích lắm. Cười tí mắt nhìn dễ thương kinh khủng.

- Mà Hoàng này!

- Ơi!

- Ông Hưng sợ gì nhất?

- Vi định làm gì? Hả?

- Nói đi mà!

- Ờ! Sợ nhện. Mấy con nhện bụng to chân xù xù lông ý!

- Ờ ha!

- Này nha! Không được quậy nữa nha!

- He he

Mặt em lại nham hiểm rồi. Dặn em đi ngủ sớm rồi xuống phòng. Hơn 10h đêm. Phải ngủ sớm mai còn đi học. Xuống phòng đã thấy thằng khùng kia cởi quần bò, mặc mỗi sịp nằm phơi thây ra giường.

- Dm mày mặc quần dài vào cho tao cái. Nhìn bệnh bệnh!

- Thôi, khó chịu lắm. Mày quay mặt vào tường là xong.

- Tiên sư mày. Nằm đẹp ra. Bố ghét!

Đạp nó sang bên cạnh, tắt điện trùm chăn ngủ. Được một lúc đã thấy nó ngày như kéo gỗ. Trời ơi, thế này thì sao ngủ được. Đã thế còn gác. Mỗi lần mò mẫm đẩy chân nó sang lại chạm phải cái đồng hồ nhui ở háng nó. Tuy giống mình nhưng vẫn ghê thấy mồ! Khó ngủ quá vớ điện thoại nhắn tin cho em.

- Vi ơi dậy chơi với anh!

- Hoàng khùng à? Ngủ đi!

Hic. Yêu nhau mà không có tí ngọt ngào nào hết. Mấy ông làm thơ về tình yêu toàn nói phét. >"< Nhắm mắt đếm cừu để ngủ. Hình như đếm đến con thứ mấy tí là mình cũng lịm đi về mệt quá!

...

Chuông điện thoại reo lên lúc gần 5h sáng! Không biết em gọi làm gì sớm thế. Mò ra ban công đã thấy em đứng cười nhe răng.

- Gì đây bà nội?

- Này! Hoàng có sợ nhện không?

- Không!

- Thế cầm cái này cho em!

Em đưa cho mình con nhện lông lá xù xì. Không sợ mà cũng khóc thét cả lên. Định bày trò gì nữa?

- lại định làm gì nữa? Không được quậy anh nữa nha

- Sợ gì? Nhện giả! Cầm đi

Nhón nhón tay cầm thử, ờ, nhện làm bằng xơ vải. Trông giống thật khiếp. Ai sợ nhện nhìn thấy ngất luôn mất.

- Hoàng nhét vào quần ông Hưng cho em

- Không!

- Hoàng không làm em sẽ giận cái vụ Hoàng nói vớ vẩn với ông ấy!

Rồi rồi. Vì tình phản bạn. Mình là thằng khốn nạn nhất quả đất. Khổ nỗi thằng này mặc mỗi cái sịp. Hic. Nhét trong sịp thì chắc nó chạy thẳng về nhà cất luôn quá. Vén chun quần sịp lên rồi vút đại vào. Leo lên giường nằm tiếp. Hic. Mình sợ Vi dần rồi!

Không phải đợi lâu. Thăng Hưng tỉnh giấc ngay sau đó 10 phút. Chắc là ngủ quá. Mình nằm ngắm tình hình. Thấy thằng bé ngồi bật dậy, móc quần ra xem.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA. Hoàng ơiiiiiiiiiiii!

Tiếng thét của nó kinh khủng đến mức báo thức mấy dãy nhà. Nó nhảy dựng xuống giường rũ rũ con nhện lọt xuống đất rồi nhìn kĩ. Mấy giây sau nó chạy thẳng ra ban công. Mình không gọi nó lại chắc nó phi luôn xuống dưới sân mà ngã gay cổ quá! Mình bật dậy, cố làm mặt ngạc nhiên.

- Cái gì? Cái gì hả mày?

- Thăng chó. Mày quét ngay cái cửa nợ dưới sân đi cho tao.

Lật đật lấy chổi quét phòng. Trông thằng này y như hôm mình bị em nhét gián vào áo. Mà thằng điên. Nhà ngay mặt đường. Mặc mỗi cái quần sịp ra ban công hét ầm lên. Chạy ra với nó. Thấy em đứng bịt miệng cười ban công bên. Thăng Hưng nhìn sang em, em còn toe toét với nó.

- Xin chào buổi sáng bạn Hưng! Bạn ngủ ngon chứ?

Thăng Hưng lúc này mặt cắt không còn giọt máu rồi. Phi ngay vào nhà tắm dội nước. Mình quay sang cười với em.

- Cho nghịch nốt lần này thôi nha. Lần sau Vi nghịch nữa anh đánh!

- Dạ!

Mặt em vẫn hỏ hỏ vì trả đợc thù. Chỉ tội thắg bạn mình thôi.
Tiếng xả nước của nó rào rào át hết cả tiếng xe đi dưới đường.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 14

- Thôi đây, mặc quần của tao đi! Tao mới mặc được một lần thôi!

Mình áy náy ghê gớm. Cầm cái quần sịp còn mới mới đưa cho thằng Hưng, lúc nó đang đứng vò đầu bứt tóc ở cửa nhà tắm.

- Mà khai đi thằng kia! Em Nhíp nhà mày chơi tao phải không?

- Dở à? Em ấy cũng sợ nhện bỏ bố ra.

- Mày cứ liệu hồn đấy. Tao mà biết được vợ chồng nhà mày ử mưu gì troll tao thì tao giết

- Ờ. Giết tao thì dễ, giết được Vi thì mày cứ làm!

Thay quần áo xong chạy ra ban công gọi em. Thằng Hưng đứng lờm mình từ đầu đến cuối.

- Vi ơi sang ăn sáng rồi còn đi học.

- Dạ!

Thằng Hưng đứng trề môi nhại theo:

- Ziaaaaaaaaaa...

- Mày nữa. Mặc quần áo vào xuống ăn sáng. Ở bẩn kiểu gì mà nhện chui vào cả chim

Vi xuống bếp ốp lếp trứng trong khi mình chạy ra ngoài ngõ mua bánh mì. Chạy ra khỏi nhà chỉ mong về nhanh không ở nhà hai người kiếm có giết nhau mất. Chạy vào bếp đã thấy thằng Hưng vừa ngồi nhau dưa chuột vừa lườm Vi.

- Thằng này mày thái độ gì vậy? Đã nấu cho ăn còn cau có

- Tao ăn cái gì người ta nấu đâu? Dưa chuột Vi trồng hở?

- Không! Ăn nhanh lên muộn học giờ. Đây! Ăn trứng đi. Mày đàn bà bỏ mợ ra.

- Tao không ăn!

- Không ăn thì thôi. Cảm ơn!

Đến phải lạy hai ông bà nội này. Sáng sớm ra đã đau hết đầu. Chỉ lo thằng Hưng bày trò gì trả thù em thì mình biết làm sao. Ăn xong dắt xe ra cổng, thằng bạn bệnh của mình cứ ngồi sau ôm chặt eo rồi dựa lưng vào mình trên người em. Em tức lắm nhưng chắc chưa nghĩ ra trò gì đáp lại. Đi trên đường mình cứ đi ngang hàng để ngấm em. Thỉnh thoảng em liếc sang cười cười với mình. Trái tim lại xốn xang. Đưa em đến cổng trường. Dặn em chiều đợi mình đến đón. Ngắm em dắt xe vào cổng trường rồi mới phóng đi. Lúc này thằng Hưng mới buông mình ra. Cái thằng. Cứ đi trên người con gái.

- Đi nhanh lên!

- Mày lên mà lái!

- Được, để bố lái!

Thằng này lúc nãy sợ quá hóa điên hay sao ấy. Nó nhảy lên trước xe đánh võng vèo vèo. Mình ngồi sau mà mặt biến sắc. Người bên đường chửi gần chết hai thằng thanh niên mất dạy. Đến cổng trường soi gương mà thấy mặt mình phờ phạc do phóng nhanh.

Ngồi học chỉ mong chóng đến chiều để gặp em thôi. Mình nghiện em rồi. Nhiều lúc nhớ em không thở được. Yêu vào khổ quá. Lúc nào cũng như vật thuốc. Thỉnh thoảng thằng Hưng quay sang nói đều

- Mới yêu thế thôi ông nội. Tao với gấu yêu nhau 2 năm, giờ gặp nhau toàn kiếm cớ oánh nhau.

- Thế hả? Biết bao giờ mới được 2 năm như mày để đỡ vật bây giờ.

- Cơ mà em Nhíp nhà mày thì không biết mày có chịu được một năm không nữa. @@

- Mày im đi. Vi như thiên thần ý, Vi đáng yêu nhất trên đời.

- Chúng mày ời, đưa tao mượn cái bồ. Ừa!

Mặc kệ lũ bạn trâu gì thì trâu. Mình nằm bò ra bàn nghĩ về em. Nghĩ về những lúc em nghịch ngợm quậy phá, về những lúc em khóc, lúc em cười, lúc em ngồi đung đưa chân rồi hát. Trường mình mà cho mặc quần đùi hoa đi học thì sướng. Mình sẽ mặc mấy cái quần em giặt suốt ngày.

- Chúng mày ời thằng Hoàng bệnh rồi!

- Còn đâu cái thời oanh liệt, cứ đến lớp là cả ngày ngồi nói xấu em Nhíp hàng xóm.

- Nói mới nhớ facebook thằng này cả tháng chưa cập nhật cái stt nào!

- Để tao. Tối tao sang nhà nó rình chụp trộm em ý!

Thằng Hưng đập bàn kết thúc câu chuyện. Mặc kệ. Mình cứ ngồi cười mơ màng giữa những lời than phiền.

Chiều đến cổng trường đợi em. Mà sao có cái thằng nào lúc nào cũng lẻo đẻo theo em ra đến tận đường thế nhỉ. Em lại còn cười tươi vẫy tay chào nó chứ.

- Ai thế Vi?

- Dạ! Bạn em!

- Bạn nào? Sao tối qua ăn cơm em không kể?

- Ở em kể nhưng Hoàng mãi ăn có nghe đâu.

- Không biết! Rõ ràng em không kể!

- Em có kể

- Không!

- Kệ Hoàng! Em đi về đây!

Đuổi xe chạy theo em. Mũi em nhăn lại làm mặt buồn. Nhìn muốn cắn.

- Tối đi chơi đi

- Đâu?

- Đi đâu cũng được.
- Lười nấu cơm chứ gì?
- Hê hê

Nhe răng cười. Muốn tận dụng những ngày mẹ chưa về để đi chơi cùng em thoải mái như những ngày trốn vào Đà Nẵng hay trốn về quê. Thế mà về đến cổng nhà sặc tí chết. Thằng Hưng lại đứng chặn ở cổng. Hôm nay còn đem ba lô to tướng sang.

- Tao ở cùng mày đến lúc mẹ mày đi công tác về nha. Tao thương mày ở nhà một mình nên sang ở với mày cho vui.

Nói xong nó chui tọt vào nhà, để mặc mình và em đứng thờ thẩn ở cổng. Thằng này phá hoại đúng lúc vậy trời. Ngó mặt em thấy hỏa khí bốc phừng phừng rồi. Vội chọc chọc tay bảo em vào nhà nhanh không lạnh. Thế là tối nay mất cái hẹn. Em lục tủ lạnh tìm món để nấu cơm. Mình loanh quanh nhặt rau giúp em. Thằng Hưng bê laptop xuống bàn ăn ngồi chỉ đạo. Hic. Sao lại có thằng vô duyên quá trời đất thế này.

Bữa cơm hôm nay em cho món nào cũng cay. Hại thằng Hưng hại luôn cả mình. Ăn muốn chảy nước mắt. Chỉ ước bây giờ thằng Hưng bị bố hoặc mẹ gọi về để mình được ở bên em thôi. Uất ức thần chường mà chết mất. Ăn xong em chẳng thèm chào mình mà về thẳng nhà. Cũng không muốn níu em lại vì ở cùng thằng Hưng thế nào cũng có truyện.

- Hưng ơi!
- Giề?

- Mà y có nhất thiết phải đối xử với tao thế không? Tao đã đủ khổ rồi!

- Tao ở với mà y có một hai đêm thôi. Sau này mà y được ở với em Nhíp cả đời còn gì. Hề hề

Tức quá ôm sách lên giường đọc. Vừa nằm vừa tưởng tượng xem em đang làm gì lúc này. Được một lúc tự nhiên thấy thằng Hưng ngã đổ ghế. Sau đó hét ầm nhà lên.

- Hoàngggggg! Mà y ra đây mà xem. Ra mà xem em Nhíp nhà mà y đối xử với tao thế nào này.

Vùng dậy chạy ra máy tính. Trên face em là ảnh thằng Hưng đứng chỉ tay ngoài ban công, trên người có mỗi cái quần nhỏ. Không phải nói, thằng Hưng khóc thét. =)) Nhìn cái ảnh buồn cười lắm nhưng vẫn phải an ủi nó rằng mình sẽ bảo Vi tháo xuống. Trời ơi Vi ơi. Đủ trò quậy phá. Mà em gây thù chuốc oán mà không sợ hậu quả gì hết thế này thì chết.

- Mà y chưa tội đi ngủ không mặc quần đi nhé!

Chưa kịp nói thêm gì thì thằng Hưng đã chạy tót ra ban công.

- Này bà nội. Chơi gì mà ác vậy? Trên face tôi còn thấy cô bố mẹ nữa. Mọi người nhìn thấy tôi ngủ với thằng Hoàng mà mặc mỗi cái sịp thì tôi biết giải thích sao?

- Giải thích sao kệ đằng ấy? Thế lần trước đằng ấy post cái ảnh nói chuyện với Hoàng lên sao đằng ấy không nghĩ cho tui?

- Này, có gỡ xuống không? Tôi ... tôi giết thằng Hoàng.

Gì? Chỉ vì cái ảnh mà quay ra giết mình. Mà nhìn thái độ của em mình biết em không gỡ đầu. Ngang như cua. Vào máy tính đăng nhập facebook mình để chat khuyên nhủ em. Ủa mà sao mình sang face em không nhìn thấy cái ảnh ấy nhỉ? Lật sang face thằng Hưng xem. Ui zời. Em còn nhân đạo chán. Em hạn chế chỉ cho thằng Hưng nhìn thấy. Yêu em thế. Em không bướng đến mức quá đáng như mình tưởng. Ngó ra ban công thấy thằng Hưng vẫn đang xuống nước van xin em gỡ ảnh. Mà thằng này cũng khôn. Biết tính đối thủ thế là tốt. Mình quay trở lại giường nằm đọc sách. Thỉnh thoảng hình ảnh em cứ nhảy vô làm mình mất tập trung hoài. Phì cười rồi cố gạt hình bóng em đi để đọc sách.

***

Hôm sau mình và Hưng dậy muộn, em đã chuẩn bị xong bữa sáng. Kế hoạch dành chụp ảnh dim hàng em của nó đã thất bại thảm hại. Còn suýt bị em dim lại nữa. Nhưng không thấy nó cay cú gì. Thậm chí còn chào buổi sáng em một cách tử tế làm mình sốc tí ngã.

- Mà ăn nhằm thuốc hả Hưng?

- Đừng tưởng tao tha. Em Nhíp nhà mày được lắm. Tao cất mối thù này vào tim.

Lại còn gì nữa. Nghịch với em thì chỉ hại người thôi. Tốt nhất cứ như mình là hòa bình. Hôm nay em dậy sớm nấu xôi lạc. Vừa ăn vừa nhớ quê. Chỉ tội cơm nấu bằng nồi cơm điện không thơm bằng bếp củi.

Dắt xe ra cổng, thằng Hưng giành xe máy đi. Bảo mình đi xe đạp cùng em. Sướng quá nhảy lên xe em phóng luôn. Em ngồi đằng sau

mình, lại hát. Mình vừa đi vừa cười.

- Vi ới!

- Dạ!

- Ôm đi!

- Không. Kì lắm!

- Ôm 1 cái thôi mà!

- Không đâu. Bạn nhìn thấy ngại lắm

Không nịnh được. Thôi vậy. Bao giờ chỉ có mình và em. Mình sẽ ôm bù.

Chiều tan học thằng Hưng đèo mình tới đón em. Đứng đối diện cổng trường đợi em, cứ nghĩ miên man tối nay sẽ ăn món gì, chơi trò gì, em hát cho nghe bài gì. Đang nghĩ thì bị thằng Hưng tóm tay bất ngờ tí ngã.

- Chết mẹ rồi Hoàng ới. Ông Tùng!

Hốt hoảng nhìn sang phía cổng trường. Đúng ông Tùng rồi. Không hiểu lão này cứ tìm em làm gì không biết. Hận gì cô Thi thì tìm cô mà tính sổ. Sao cứ làm khổ em tội vậy hả trời. Chạy sang đến nửa đường thì lão đã bắt được em ngay khi em dắt xe ra cổng. Em sợ đến nỗi rúm ró. Mình cũng sợ không kém. Giờ mình tới đó cũng không làm gì được lão, lão đập mình một cái gì lăn quay. Vội quay lại chỗ thằng Hưng tìm cách đối phó.

- Giờ hai thằng mình không đánh lại được đâu, tao gọi cứu trợ rồi. Mình đi theo xem lão đi đâu đã.

Ông Tùng lôi Vi vào taxi. Tim mình đập loạn xạ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Sống cận kề nguy hiểm thế này chẳng mấy tổn thọ. Chắc phải tìm cách đưa em cao chạy xa bay nơi này mất. Lúc này lại thấy biết ơn và quý thằng Hưng hơn bao nhiêu phần. Nhìn nó lái xe với vẻ mặt lo lắng không kém mình mà cảm động.

Lão Tùng đưa em ra phía đường cao tốc Láng – Hòa Lạc. Chẳng hiểu nếu có em trong tay lão sẽ làm gì nữa. Không dám nghĩ. Suýt bị lão bắt một lần đã hoảng lắm rồi. Giờ làm sao để cứu em về bây giờ. Mình cuống đến nỗi bầu chặt vào sườn thằng Hưng.

- Thằng chó, bỏ tay ra cho tao gọi điện thoại.

- Gọi gì nữa?

- Thông báo địa điểm cho mấy thằng kia. Mà không xong rồi. Chúng nó không ra kịp đâu. Để tao nghĩ cách.

Chạy khoảng hơn 1 cây thì thằng Hưng phóng lên trước xe taxi. Đường dành riêng cho oto mà chạy xe máy lên thế nào cũng bị bắt. Nếu mình bị bắt, để lão Tùng vượt qua mất dấu thì em chết mất.

- Hoàng, Hoàng! Mày mắt tinh nhìn xem cho tao trước kia có phải trạm công an giao thông không?

- Phải! Tiên sư mày. Giờ có cả cơ động. Bị bắt là chắc rồi.

- Mày bám chặt vào nhá. Bọn mình sẽ mất tí máu đấy.

Chưa kịp chuẩn bị gì, thằng Hưng đã vẹo đuôi xe ngay trước đầu taxi. Thằng này liều dã man. Chẳng biết có cứu được người không. Hai thằng cùng chết thì dở việc. Trong đầu mình lúc này chỉ có hình

ảnh em thôi. Rồi mình nghĩ đến mẹ. Nhớ đâu có chuyện gì thì sau này ai chăm mẹ. Huhu

Tài xế taxi thấy có biến trước mắt nên phanh gấp vào lề đường, phi lên hàng rào thép, cách mấy ông cơ động có mấy bước chân. Thằng bạn mình bình thường ngu ngu mà giờ thông minh phết. Dù bấm bụng thế nào cũng mất mấy trăm cho các chú. Nhưng mà kệ. Ông Tùng bước xuống xe xem có chuyện gì. Mình và Hưng vội phóng đến.

- Chú công an ời! Cái chú này tự nhiên đến trường lôi bạn cháu đi theo. Chú xem có phải bọn bắt cóc không chú!

Nghe cái giọng giả nai của thằng Hưng mà bấm bụng cười. Câu quen thuộc nhất của cơ động mà ai đã từng bị bắt xe đều thuộc lòng:

- Xin anh cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ!

Lão Tùng nhìn mình cay cú lắm. Hai lần bắt cóc con gái hờ bị thất bại cả hai. Mình chạy ra cửa taxi lôi em ra. Mặt em cắt không còn giọt máu. Đưa em vào trạm ngồi đợi giải quyết. Thằng Hưng lúc này mới thở ra hơi. Dừng xe vào lề đường rồi vào ngồi phịch cạnh mình. Thở một lúc nó quay sang hỏi em:

- Bà nội có bị đánh chỗ nào không?

Em lắc đầu rồi lí nhí cảm ơn. Lời cảm ơn thật lòng sau bao nhiêu trò quậy phá trả thù. Thằng Hưng xua tay, ngồi dựa đầu vào tường:

- Khỏi! Về xóa ngay cái ảnh tôi đứng ngoài ban công đi là được.

Phì cười. Mình thừa biết nó cùng mình đuổi theo em, tìm mọi cách cứu em không phải chỉ vì cái ảnh đâu mà. Thằng quỷ! Nó rút điện thoại gọi đám bạn đến đón ba đứa. Phòng trường hợp lão Tùng giải quyết xong xuôi lại đuổi theo em. Mình kéo đầu em dựa vào vai mình. Mỗi khi sợ hãi nhìn em khác hẳn những lúc em nghịch ngợm bày trò quậy phá. Mình không biết như thế nào mới thật là em. Em mạnh mẽ hay em mỏng manh, yếu đuối? Có thể là cả hai! Mà có quan trọng đâu, dù thế nào mình cũng yêu thương em hết lòng, bất chấp mọi hiểm nguy để bảo vệ em. Tay em vẫn còn run run. Trong lòng mình cũng sợ lắm. Nhưng phải gạt đi vì mình biết, mình cần phải cứng rắn và mạnh mẽ, bởi mình còn là chỗ dựa cho một thiên thần.

Mình được tha về sau khi nộp 300k tiền đi nhằm làn đường cộng phóng nhanh vượt ẩu. Lúc đầu các chú đòi nhiều hơn nhưng do trong ví thằng Hưng còn mỗi 320k, cộng thêm công Vi năn nỉ ỉ ôi nên kết quả là “Thôi, chú cho 20k còn về đổ xăng” @@. Số mình may mắn gặp toàn người tốt =.=

Trước khi về em bảo mình đợi, tiến đến chỗ ông Tùng, nói gì đó mình không nghe thấy. Nhìn em liều thế làm mình sợ quá. Mình cũng chẳng quan tâm đến câu chuyện giữa hai người. Lần này về nhất định bắt cô Thi chuyển trường cho em. Mình không thể bảo vệ em cả ngày được. Những lần sau ông Tùng đến bắt em giữa giờ học thì ai sẽ cứu em?

Thằng Hưng đưa xe cho mình để mình đèo em. Mở cốp xe lấy cái áo khoác dự trữ trùm lên người em. Thấy em run mãi làm mình xót xa lắm. Cầm tay em xoa xoa trong lòng bàn tay mình rồi đưa lên miệng hà hơi ấm. Em nhìn mình cười hiền hiền, thu người trong cái áo khoác rộng. Lần này không cần nịnh em, em vòng tay ra đằng

trước ôm chặt mình, nhét tay vào túi áo mình. Thỉnh thoảng em lại dụi dụi vào vai mình rồi cầu mình một cái. Cảm giác yêu đã man. Chỉ muốn lao đầu vào cột điện. Hức

Về tới nhà thì trời tối hẳn. Ròng rã mấy ngày xa nhà làm sức mình yếu rũ rệt. Dắt được cái xe vào sân là phi ngay vào ghế nằm vật vã. Thằng Hưng cũng vào sau nằm lăn lóc ra sàn. Em thì lên gác cất đồ và thay quần áo. Nhìn theo bóng em mà thấy bồn chồn lo lắng. Nhưng ngày tiếp theo sẽ thế nào đây?

- Nghĩ cái quái gì mà nhăn nhó như con chó thế?

- Tiên sư mày, giật cả mình!

- Nấu cơm đi. Tao đói!

- Đói thì vào mà nấu!

Quát vậy chứ mình vẫn lết vào bếp chuẩn bị đồ nấu cơm. Dù sao cũng trả ơn nó không ngại hiểm nguy mà lao vào đồng lửa cùng bạn bè.

- Tao muốn ăn cái này, cái này, cả cái này nữa, mà nấu nốt cái này đi!

- Thằng kia, tao nấu cái gì thì ăn cái đấy. Không thì nhịn!

Nó lôi đủ thứ thịt thà tôm cá nem chả trong tủ lạnh ra. Mà nấu hết thì mấy ngày nữa mẹ chưa về lấy cái gì mà ăn. Đang suy nghĩ thì em xuống. Em chọn ra mấy thứ ngon ngon để nấu. Nhìn mặt thằng Hưng hể hả khi em chọn toàn món nó muốn. Thôi kệ em, em thích làm gì mình chiều hết. Em lại nhí nhảnh như bình thường rồi. Vui ghê. Vừa làm vừa chọc nhau cười. Trong lòng vừa muốn thằng

Hưng về cho mình tự do bên em, vừa muốn giữ nó ở lại trong thời gian nguy hiểm này. Không có nó một mình mình sợ không xoay sở được. Mà cái thằng, nhiều tật xấu dã man. Ăn cơm thì cứ tốp ta tốp tép, chê đủ cái nọ đến cái kia. Nửa bữa còn gác chân lên ghế ngồi ăn. Nhìn muốn đập.

Bố về nhà khi mình và em đang rửa bát. Bố mua cho mình ít hoa quả và đồ ăn để tủ lạnh, hỏi han vài thứ về mấy hôm về quê. Có một lúc bố nhìn Vi hồi lâu rồi hỏi mình.

- Bố thấy con bé này nhìn quen lắm!
- Quen kiểu gì hả bố?
- Cũng chẳng biết, có thể là tại Vi giống một người bạn của bố.
- Vậy ạ. Mặt Vi cũng hơi phổ thông mà.
- Ừ, có thể!

Thăm nhà một lúc rồi bố về. Thằng Hưng lại còn rủ bố ở lại chơi điện tử với nó. Bó tay. Vô tư đến mức không trừ già trẻ gì hết. Rủ bố không được, nó quay sang rủ Vi. Mà sao không rủ mình mới tức. Mà ức hơn nữa là Vi đồng ý chơi luôn. Nhìn hai người cười đùa gào thét mà ngứa mắt quá thể. Được một lúc không chịu được nữa, mình đến giật phăng cái điều khiển trên tay em rồi kéo em lên gác.

- Không chơi với anh lại còn ngồi chơi với thằng Hưng khùng ấy, kiểu gì thế?
- Thì đây, Vi lên đây chơi với anh còn gì!
- Không thèm!

- Không thèm hử? Thế thôi Vi xuống nhà chơi tiếp!

Kéo em vào lòng. Bực quá đi mất. Sao có người ngang như cua thế không biết.

- Lên gác chăm mèo với Vi đi. Lúc nãy trộn cơm rồi mà mãi chơi quên mất

- Ờ! Anh không nói thì cứ ngồi dưới chơi điện tử nhỡ?

Lũ mèo bắt đầu đến cỡ nghịch, bò hết ra khỏi thùng ra cào với cắn khắp nơi. Đi vệ sinh bữa bãi chứ không chịu đi trong chậu sỉ. Hại mình và em phải lúi húi dọn mẹt vĩa mớ hôi. Em ôm lấy một con ra sân thượng ngồi chơi. Mình thấy thế cũng bắt chước em, túm đại lấy con gần nhất ôm ra ngồi cạnh. Mỗi lần ngồi cạnh em, chỉ có hai đứa là mình không nói gì được. Cổ mình cứ ứ lại như bị trét xi măng. Em nói gì cũng chỉ biết ờ ờ cho qua. Khó chịu đến nỗi vĩa mớ hôi ướt cả lưng áo.

Được một lúc im lặng, em tự nhiên nghiêng người sang dựa đầu vào vai mình. Ôi! Phải nói là tim mình ngừng đập tí thì chết. Người cứ đơ lại như bị điện giật đến mức tụt cả lưỡi. Em dựa xong cũng không nói gì. Cứ im ỉm đi. Hai con mèo trên đùi mình và em bắt đầu trườn ra khỏi tay bò lại gần vật nhau eo éo. Mình cũng không dám túm con mèo lại, thành ra tay mình thừa thãi kinh khủng, ngứa mà cũng không dám gãi.

Em và mình ngồi lâu đến mức như chúng mình bị đóng băng được mấy tỉ năm vậy. Các nơ ron thần kinh với mạch máu của mình cứ cứng đơ hết cả. Mãi sau em mới ngẩng lên hỏi lấy một câu:

- Hoàng lạnh à?

Ồi Vi ơi, em là cứu tinh của đời anh. Câu nói của em làm mình tan chảy và rã đông đúng lúc.

- Ủ ừ. Lạnh đến nỗi không thở được luôn!

Chẳng hiểu sao mình có thể phát ngôn bừa bãi như thế được. Em nghe câu ấy xong cúi xuống ôm hai con mèo vào ổ cát rồi bắt mình xuống phòng. Tiếc quá đi. Hối hận quá đi. Hu Hu. Lủi thủi xuống phòng cùng em. Thấy thằng Hưng đã ngồi ở đó ăn táo và online.

- Xin chào hai bạn. Hai bạn vừa bỏ mình đi ăn mảnh ở đâu đấy?

- Im mồm đi. Tao đi chăn mèo.

- Chăn mèo mất một tiếng? Mà ngồi nhá cho nó từng hạt cơm à?

- Im đề! =.=

Ngồi chơi với em một lúc thì thằng Hưng hỏi:

- Vi có thân với Linh không?

- Linh lớp Vi à? Bạn thân Vi mà!

- Gấu của anh đấy. Hê hê. Thế Vi chuyển đến ở cùng gấu nhà anh nhé! Linh ở một mình một cái nhà to đùng mà bọn anh đỡ phải đưa đi đón về. Lúc nào nhỏ cũng có một đoàn người đi học cùng. Không sợ bị ông Tùng chặn đường nữa đâu.

Mình giật bắn mình ngồi dậy hỏi:

- Cái gì? Chuyển đến ở cùng Linh nhà mà. Thế còn tao?

- Ở thẳng này dở à? Nhà mày thì mày cứ ở. Tao có đuổi mày ra ngoài đường đâu?

- Không! Thế hằng ngày ai chơi với tao? Ai nấu cơm cho tao ăn?

- Thế trước khi quen Vi mày sống thế nào? Mẹ mày nấu cho mày ăn chứ ai.

- Không, ý tao không phải thế. Tóm lại là tao không đồng ý với ý kiến của mày

- Thế cả ngày mày đưa đón Vi chứ gì? Thế ông Tùng mà giờ trò nữa thì đừng gọi tao nhé?

- Ở... Tao...

- Mày im đi để Vi suy nghĩ. Người ngoài cuộc mà cứ hóng hớt.

Mình là người ngoài ư? Hu hu. Cũng biết là không thể bảo vệ em 24/24 được. Nhưng em chuyển đến chỗ khác ở thì mình buồn chết mất. Con mèo làm rối cuộn len rồi bỏ mặc cuộn len như thế sao. Tự nhiên thằng ngu kia cho cái tối kiến, làm em cũng hơi phân vân. Mình biết em cũng có nỗi sợ hãi riêng. Nhưng mình và em mới yêu nhau chưa lâu, giờ lại phải xa nhau thì sống làm sao. Ôi tim tôi. Không thở được. Không thở được. Chỉ muốn đập đầu vào tường.

- Vậy để mai em nói chuyện với Linh!

- Ở cứ tham khảo ý kiến đi. Nếu được anh đuổi luôn con Hoa nhà anh sang ở cùng cho vui.

Thằng chó. Hóa ra bàn kế hoạch tổng khứ em gái đi. Tách mình với em ra mà nó sung sướng ra mặt. Em chào mình rồi về nhà ngủ.

Buồn quá. Hu hu. Trong người mình khó chịu như có ròi. Nằm vật xuống giường suy nghĩ đủ thứ. Chỉ muốn được ở bên em thôi. Cả ngày nhìn thấy em, nghe em nói, nhìn em cười, ăn cơm em nấu, mặc quần áo em giặt cho. Sao nỡ tách người nghiện xa thuốc phiện thế này. Mình khổ quá. Hic hic.

Nằm mãi không ngủ được. Bực quá ôm gối đi ra ban công.

- Ơ thằng kia đi đâu thế?

- Đi đâu kệ mọe tao!

Gõ cửa phòng em rồi gọi nhẹ nhẹ. Em mở cửa cho mình mà tròn mắt. Mình tót vào phòng em luôn rồi cài then cửa vào.

- Cho anh ngủ với!

- Sao có nhà không ngủ mà lại sang phá em?

- Kệ. Nằm ngủ ở nhà chán lắm!

Nói xong mình phi vào giường em luôn. Chấn gối em thơm khùng khiếp. Chỉ muốn hít một phát là hết mùi luôn, xong rồi cất hết mùi thơm ấy trong phổi, thỉnh thoảng ựa ra ngửi. Em tắt đèn rồi chui vào chăn với mình. Quay sang ôm chặt lấy em mà tự dưng muốn khóc vđ. Cảm giác ứ ứ tủi tủi làm sao ý. Em dụi đầu vào ngực mình rồi thủ thỉ.

- Em chuyển đến ở với Linh nha Hoàng nha!

- Vì thích à?

- Linh có rủ em mấy lần. Linh ở một mình cũng buồn. Mà em ở đây cũng sợ bố Tùng. Hay em chuyển đi một thời gian thôi. Khi nào

ồn thỏa em lại về với Hoàng.

- ...

- Nha Hoàng nha. Hoàng đừng buồn nha!

- ...

- Hoàng nhớ ăn uống đầy đủ, chăm thay sọt, chăm tắm nha!

- ...

- Hoàng...!

- Oï!

- Hoàng không nghe em nói à?

- Anh có nghe mà!

- Thế Hoàng trả lời đi!

- Ừ, Vì muốn làm thế nào cũng được. Anh đồng ý mà!!!

Em giơ tay bóp bóp mũi mình rồi lại dụi dụi vào ngực mình. Cảm giác khó chịu khủng khiếp. Muốn khóc nhưng phải nín. Muốn chửi cho em một trận cho hả nhưng thương em quá mà phải im. Tại sao em có thể bỏ mình mà đến ở với bạn được chứ. Em thương Linh ở một mình chứ em không thương mình sao? Mình ở một mình cũng buồn chứ bộ. Tuy mình là con trai nhưng cũng có phải cục đá đâu. Tủi thân chán lại thấy thương em. Em bị đánh, bị dọa nhiều quá thành ra sợ hãi ngấm vào máu rồi. Giờ cứ nhắc đến bố Tùng là mặt em lại tái mét rồi chân tay run lên. Mình chẳng tìm được cách nào giúp em hơn cách của thằng Hưng. đành phải để em chuyển đi thôi.

Buồn quá! Tim mình thất lại theo từng nhịp thở. Ôm em trong tay mà không thể chấp nhận được sự thật là mai chẳng còn được nhìn thấy em ở đây nữa. Dụi cằm lên mái tóc em, vuốt nhẹ từng lọn tóc chờn vờn trước mặt mình. Thôi thì cứ ngủ ngoan đi em nhé. Chỉ cần em an toàn là được. Còn khổ đau, thương nhớ... Anh chịu vậy.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 15

- Bố cái thằng dở người. Người yêu chuyển nhà xa có một đoạn mà cứ làm như nó sang l rắc không bằng.

- Công nhận! Nhà em chứ có phải hang hùm đâu mà sao anh Hoàng lo gì thế?

- Đấy, người yêu anh chỉ được cái nói đúng. Ôm cái nào! Ôm!

Ôi mẹ ơi. Vô duyên lại được cả đôi. Hai đứa rướn người ôm nhau trước mặt mình với em. Mình thì đỏ mặt quay đi còn em thì khúc khích cười. Ghét cái kiểu đụng tí là cười thế không biết.

Nhà Linh không trồng Tường Vi mà trồng hoa giấy. Em với mấy cành hoa chìa ra ngoài móc vào thân cây rồi quay sang cười với mình. Buồn quá đi mất. Chẳng có tâm trạng đâu mà cười lại với em. Em chạy lại ôm mình, dụi dụi vào ngực mình nũng nịu.

- Hoàng đừng giận em, Hoàng đừng lạnh lùng mí em mà!

- Ờ!

- Cuối tuần em về nấu cơm cho Hoàng ăn

- Không cần

- Em mua tặng Hoàng cả tá quần đùi.

- Khỏi
- Em đưa Hoàng đi ăn pizza
- Không thích
- Em hát cho Hoàng nghe
- Đau tai
- Điên lắm rồi đấy nhé. Không cần thì thôi!
- Ờ ờ anh cần!

Vội chạy theo kéo em lại. Người gì mà dễ cái không à!

- Cần cần, cần hết! Đồ đàn bà...
- Sao?
- Ờ, đồ đàn bà xinh đẹp! :v

Ôm em vào lòng, bị em cầu cho mấy cái nhưng vẫn ôm chặt. Em đứng bứt bứt mấy chùm hoa giấy nghịch nghịch. Nhìn em mãi không chán. Người ta bảo khi yêu xấu cũng hóa đẹp, mặt chuột kẹp cũng hóa Phương Phi đúng thật. Nhìn em xinh dã man. Trời ơi chết mất. Lại lên cơn yêu đến mức muốn đập đầu vào cột điện rồi. Tự dưng em đang nghịch đột nhiên ngược lên nhìn mình làm mình đứng tim luôn. Nhìn em hồi lâu mà tưởng như tim sắp vỡ. Cúi xuống gần mặt em. Yêu nhau thág trời mà mình chưa có lấy một nụ hôn đầu đúng nghĩa. Bây giờ mọi thứ gần ngay trước mắt. Em đứng trong vòng tay mình, ngược lên nhìn mình chờ đợi. Lấy hết dũng cảm cúi xuống gần môi em...

- Hoàng ơi!

Dm thằng chó. Phá đám đúng lúc vỡ ra. Đang lãng mạn tự nhiên thò đầu ra quấy rối. Chả nhẽ lại đánh nhau!

- Cái gì?

- Đi mua hộ tao cuộn giấy vệ sinh. Tao buồn ỉa quá mà nhà Linh hết giấy.

- Thằng chó. Bố ghét mày.

Em cứ cười khúc khích. Mà cái thằng. Hết giấy thì sai người yêu đi mua chứ sao lại sai mình. Bực bội. Vừa mở cổng ra đã thấy em chạy theo mình. Hai đứa dắt tay nhau đi trên con đường xào xạc lá. Lại thấy buồn quá. Con đường đẹp nhưng thấy xa lạ. Vì nó chẳng phải là con đường mình đưa đón em đi học. Chẳng phải con đường mà mình đã dừng lại sửa xe cho em ở góc vỉa hè. Chẳng phải con đường em bị người lạ bám theo mà mình bỏ mặc em phóng về trước. Nhắc mới nhớ, mình và em đã trải qua biết bao kỉ niệm. Có lẽ sau này mình phải để một cái quần đùi hoa và một cái nhíp vào trong hộp trái tim rồi cất làm kỉ vật, truyền qua truyền lại cho con cháu sau này. Hi hi, nghĩ mà buồn cười quá!

- Hoàng cười gì thế?

- Không!

- Cho em cười với!

- Không mà. Anh cười vu vơ thôi!

- Vu vơ cái gì cho em vu vơ với

- Không mà. Vì là đồ hóng hót

- Đi mà. Huhu

- Khôngggggggg.

Mình chạy nhanh về phía trước để em đuổi theo. Thôi thì cũng phải có lúc để em đi trên những con đường lạ. Cho hai đứa trải nghiệm những cảm giác cách xa nhớ nhung đến nhói lòng. Chỉ mong những nguy hiểm chóng qua. Bình yên về lại như vốn có. Để mình được bên em, ôm em trong lòng như những khi hai đứa đứng trên ban công.

Chào em rồi về nhà. Trên đường mình toàn nghĩ vẫn nghĩ vợ. Tối nay chẳng còn được ngó ra ban công để nhìn đèn phòng em sáng, chẳng còn được ngắm em ngồi đung đưa chân trên sân thượng nữa rồi. Cũng chẳng được nghe em hát. Lại còn phải chăm mèo một mình nữa. Hic

Vừa mở cổng là thấy xe mẹ dựng ở giữa sân. Mẹ về rồi. Gần một tuần xa mẹ cũng thấy nhớ nhớ.

- Mẹ ơi!!!!

- Im mồm đi. Điếc tai quá!

- Mẹ!!!!!!

- Thằng này lại lên cơn rồi.

Lao tới ôm mẹ. Việc này phải mấy năm rồi mình chưa làm. Hình như từ hồi yêu em, tình cảm của mình bị hỗn loạn thì phải. Ôm vai mẹ, tự nhiên nhớ hồi còn bé hay dọa mẹ từ đằng sau, vòng tay qua

cổ mẹ thọc vào áo sờ sờ. Mà sờ cái gì thì đứa trẻ nào cũng biết rồi đấy.”> Giờ thì không dám nữa nhưng nghĩ lại thấy yêu yêu.

- Mẹ ơi!

- Ở cái thằng này. Điên à? Đẹp ra cho tao làm không?

- Mẹ làm gì?

- Cá! Không nhìn thấy à?

- Không nhìn thấy!

- Ở. Đẹp ra! Ở hay!

Cứ đứng ôm mẹ thôi. Kệ mẹ muốn quát gì thì quát. Gắt một lúc không xong, mẹ cằm cúi làm tiếp. Ngó ra trước thấy mắt mẹ đỏ. Mẹ cũng nhớ mình bỏ xù ra mà cứ giả bộ hất hủi. Không nhớ mình thì nhớ ai chứ. Chồng thì không có... Hic. Nói ra lại thấy thương mẹ thêm. Mòn mỗi mấy năm trời một mình chăm con. Nhà chẳng có lấy một bóng đàn ông làm trụ cột. Mình thì vụng không làm được gì nên hờn. Cái bóng đèn hồng cũng hết mẹ lên sửa. Vòi hoa sen tắc cũng bắt mẹ lên vặn cho. Ôi, người đàn ông 20 tuổi mà vẫn chưa trưởng thành. Xấu hổ quá. Ưa nước mắt.

- Tiên sư thằng này! Đẹp ra mẹ xem nào! Sư bố mày. Vương quá!

- Mẹ ơi quà của Hoàng đâu?

- Trong va li. Ra mà lục.

Hí hửng ra góc nhà. Úi giờ ơi. Mình giàu to rồi. Mẹ mua cho một đồng quần đùi. Hê hê. Mẹ biết mình thích sưu tập quần đùi hoa mà.

Quả này quần đùi mặc cả năm không hết, không lo cuối tuần phải lui hụi đi giặt nữa. Ủa mà sao có cả mấy cái váy con gái là sao?

- Mẹ ời mẹ mua nhầm rồi. Con có mặc váy đâu

- Dở à? Tao mua cho con Vi đấy!

Nhắc mới nhớ. Hầm hầm lao đến chỗ mẹ

- Mẹ cho con sổ cô Thi!

- Làm gì?

- Mẹ không biết thì thôi. Cô ý vô tâm dã man. Cô ý bỏ Vi ở nhà một mình suốt. Hôm nọ chú Tùng bắt cóc Vi con phải chạy đi cứu. Mẹ có thấy vô lý không. Để con ra xong vứt xó chẳng đoái hoài gì. Mẹ kiểu gì thế không biết.

- Cái thằng. Đàn ông gì mà nói nhiều thế. Cái đấy để mẹ lo.

- Thì mẹ cứ đưa đây con xem nào.

- Thôi! Mà chơi mới cái Vi thì biết tính nó rồi. Mẹ nó còn kinh hơn gấp vạn đấy. Không cẩn thận cô ý tức lên cô ý vả cho phát.

Ừ nhể! Thì thôi. Để mẹ là người lớn mẹ nói vậy.

.

- Nhưng mẹ nhớ nói chuyện với cô ấy nhé!

- Im mồm đi. Biết rồi nhắc mãi.

- Sao mẹ cứ quát con hoài à?

- Tao phi cho con dao bây giờ. Im đi!

Mẹ lại nổi cơn hung bạo rồi. Phụ nữ gì mà chẳng hiện diện chút nào. Chẳng giống em. Ở mà nhớ đâu lúc lấy em về em còn kinh hơn thì sao. Nghĩ mà thấy sợ. Giờ mấy cái váy lên người ướm thử. Em mặc mấy bộ này chắc xinh lắm

- Bệnh thế thằng kia. Cát đồng váy đi ngay không ngoài đường nhìn thấy người ta chửi mẹ đẻ vụng.

- Ê. Không thích kiểu nói đều thế đâu nha mẹ.

- Cát ngay đi. Lắm mồm!

Chạy ra sân cát mấy cái váy vào cốp xe rồi lại nhảy tới ôm mẹ. Hôm nay cho mẹ chết ngứ ngứ trong vòng tay mình luôn.

- Mẹ ới!!!!

- Tiên sư thằng này, bực quá. Bỏ ra!

- Con đói

- Tao không phải thấy bói. Cút đi.

- Thế không phải mẹ làm cá cho con ăn à?

- Không. Tao ăn một mình.

- Không được. Mẹ xấu tính. Không cho làm.

- Sư bố mày. Bị chó dại cắn à? Dẹp ra tao cái.

- Không dẹp!

- Cút ngay!
- Cho con ăn đi mà mẹ xinh đẹp.
- Tránh ra thì mới làm mà ăn được chứ.
- Hê hê.
- Trời ơi. Thằng con tôi nó bị điên rồi.
- Hê hê hê

Mẹ có một bữa tối tràn ngập tiếng mắng chửi yêu và những nụ cười. Gần mẹ thế này thấy ấm áp thật. Cảm ơn em đã khiến mình hiểu ra mình còn hạnh phúc hơn nhiều người. Ít ra mình còn có mẹ chăm lo chứ không phải lủi thủi như ai đó. Ngồi trên ban công, bút bút mấy lá tường vi, chẳng muốn ngó sang nhà em vì bên đó tối om. Thấy buồn khủng khiếp. Trước đây mình đâu có thế này. Đâu có biết em là ai. Đâu có quan tâm đến một người con gái. Em xấu tính thật. Nhảy vào tim mình rồi quậy tung bưng trong đó. Xong tự nhiên bước ra làm người ta hụt hẫng khó tả.

Mấy ngày tiếp theo mình đi học một mình. Ngó qua cổng nhà em thấy buồn buồn. Có chiều qua trường định đón em, thấy em đi cùng Linh và mấy người bạn nên không muốn phá đám sợ em bị trêu nên lại vòng xe về. Tối tối em vẫn nhắn tin nhắc mình ăn uống, tắm rửa và chăm mèo. Không biết em có nhớ mình như mình nhớ em không nhỉ? Mình nhớ em muốn chết luôn. Lần đầu yêu một người con gái, mình mới biết yêu nó khổ như thế nào. Mai đến lớp phải an ủi những công dân cô đơn, rằng chúng mày đừng yêu sớm. Yêu vào khổ lắm. Đêm quên ăn ngày quên ngủ.

Ôi, đêm nào cũng thế. Nhớ em ngủ được canh đầu. Còn bốn canh sau anh âu sầu... ngủ tiếp. Hức!

Xa em năm ngày, mình cảm tưởng như sắp chết rồi. Tự nhiên buổi tối thằng Hưng gọi mình.

- Hoàng Hoàng ơi. Mày đến trường trung học hộ tao cái này với!

- Cái gì?

- Hỏi nhiều. Xin mẹ mày đêm nay ngủ nhà tao luôn đi. Muộn lắm không về được đâu!

Xuống nhà đã thấy mẹ ngủ rồi. Ghi cho mẹ một tờ giấy nhớ dán lên tủ lạnh rồi chạy đi luôn. Thằng này làm mình lo quá. Phóng vu vu trong đêm mà lạnh thấu xương. Chẳng nhẽ em với Linh có chuyện gì à? Vừa đến cổng trường, thấy ngay thằng Hưng đang đứng vật vã với con Hoa. Khiếp hai anh em nhà này đứng với nhau như số 10. Một đứa béo như lợn một thằng gầy như mèo hen. Họ xe xuống hốt hoảng hỏi.

- Cái quái gì thế mày?

- Mày... mày... mày đỡ nó hộ tao phát. Như con voi. Nó đè tao sắp chết rồi!

- Nó làm sao đây?

- Liên quan với lớp. Uống có hai cốc bia mà say bí tỉ.

- Thế giờ... giờ làm sao? Đừng bảo mày định đem nó về nhà tao?

- Dở người à. Đèo nó về gửi tạm Linh mới Vi. Mai tao sang đón về. Say như này mà về nhà bố mẹ tao đập chết tươi.

Trời ơi. Nhắc đến tên Vi mà tỉnh cả con người. Vội đỡ lấy con bé ngồi lên xe. Con gái gì mà chẳng chịu ăn kiêng gì hết. Béo ú cả lên. Dễ phải nặng gấp đôi mình. Đi trên đường mà lòng vui không nín được cười.

- Ngậm mồm vào đi Hoàng! Khô mẹ hết cả răng lợi rồi!

- Ô sao mày nhìn thấy sao cười?

- Gương chiếu hậu xe mày to đùng đây này.

Thằng mất dạy. Làm mình ngại quá. Về đến nhà Linh đã thấy em và Linh đứng đợi ở cổng. Trời lạnh thế này mà em mặc mỗi bộ quần áo ngủ mỏng tang. Dừng xe cái mình chạy ra chỗ em luôn.

- Trời ơi thằng kia. Mày vút em tao suýt lộn cổ xuống đường

- Ơ xin lỗi, Linh đỡ hộ anh nhá

- Rồi. Ông cứ bày tỏ nhớ thương đi!

Quay ra nhìn em. Tức quá. Xa mình mấy ngày mà béo lên trông thấy. Má phúng phính hồng hào. Em ngượng nghịu cười với mình. Mình cũng ngượng vì không ngờ hôm nay được gặp em.

- Ăn mặc thế này à? Mất nét!

- Ơ sao Hoàng quát em?

- Còn gì nữa. Trời thì lạnh!

- Tại anh Hưng gọi gấp quá em chạy ra luôn

- Đừng có lý do. Hư thân!

- Ơ...

Ơ cái gì. Thằng Hưng và Linh vừa khiêng con Hoa vào nhà là mình kéo em vào lòng luôn. Ghét cái mặt. Em cứ đứng trong lòng mình cười khúc khích. Cười gì chứ. Không nghe thấy tim người ta đập thành thịch à.

- Nhớ anh không?

- Hồng!

- Cái gì?

- Hồng có nhớ!

- Vậy thì chào! Đi về!

Định quay lưng đi mà em cứ ôm chặt lấy mình. Đứng ôm em mà chỉ muốn thời gian ngừng lại thôi.

- Hai ông bà xong chưa? Vào nhà cho tôi đóng cửa.

Dắt xe vào. Mở cốp xe lấy cho em mấy cái váy mẹ mua. Em cười tíu tít.

- Khiếp. Nhận quà nhìn mặt khả ố dã man!

- Kệ em!

Lại cái kiểu nhăn mũi vênh mặt trêu người. Phát ghét! Mình cùng Hưng khiêng Hoa lên tầng hai. Cái con bé này. Con gái mà không được nét nét na nào hết. Đã say xỉn miệng còn tóp tép.

- Đây, đưa bà nội vào đây!

- Đêm nay cho nó ngủ một mình thôi. Con này mà say là hay đái dầm lắm!

- Cái gì? Lớn tồng ngồng từng này rồi?

- Ui nó say biết gì đâu. Em tao tao hiểu

- Thế bọn anh giờ sao?

- Anh mới Hoàng về nhà anh ngủ. Mai anh qua đón nó.

Tiếc quá. Gặp em được một lúc mà phải về. Trèo lên xe mà tiếc mãi. Thằng Hưng cầu mấy cái mới chịu nhả ga đi. Về phòng thằng Hưng mình cũng vật ra giường vì mệt quá. Chẳng thằng nào đánh răng rửa mặt, nằm ngủ vật vã luôn.

Nửa đêm mình bị gọi dậy bởi điện thoại của em. Bấm máy nghe vội. Nghe tiếng em và Linh xì xào trong điện thoại mà hoảng hồn.

- Hoàng ơi! Nhà em có trộm!

- Cái gì? Đợi anh! Hưng, Hưng ơi!

- Cái gì? Nhà vệ sinh ra cửa rẽ trái

- Không. Dậy đi. Nhà Linh có trộm.

- Cái gì?

- Nhanh lên.

Nửa đêm hai thằng phi vù vù như điên. Rồi, mai đến lớp lại có thêm lý do an ủi mấy anh em FA. Yêu khổ lắm. Ngủ cũng không yên. Mình không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất nữa. Mấy ngày nay tâm hồn mọi người bình yên không bận tâm đến những hiểm nguy, mình cũng chẳng muốn nói với em và thằng Hưng việc lão Tùng có gọi điện hẹn gặp mình nói chuyện hai hôm trước nhưng mình không chịu. Giờ nỗi sợ hãi lại tràn về. Cố xua đi để tập trung lái xe. Trong tim mình, hình ảnh em cười lại hiện lên rõ nét. Trong trẻo và ấm áp đến lạ.

- Hưng ơi!

- Gì?

- Liệu có phải lão Tùng biết nơi ở của Vi rồi không?

- Dm đừng dọa bố. Sắp đái ra quần rồi đây.

- Tao nói thật.

- Thì tao sẽ giết mày. Vì mày mà tao lôi cả Linh vào lò lửa.

Hic. Thằng mất dạy. Đang định nói cho nó chuyện chú Tùng hẹn mình mấy ngày hôm nay thì nó dọa thế sợ quá nên lại thôi. Thằng bé thấy điện thoại rung móc ra đọc tin nhắn ngay.

- Trộm có vũ khí. Trời ơi quả này chết cmnr Hoàng ơi.

- Đừng dọa tao. Tao đã nhát sẵn

- Dọa cút. Bố mày sợ thật.

- Hay gọi cảnh sát?

- Điên. Mà nghĩ cảnh sát lại đến ngay chắc? Phải đến sáng mai. Giết người xong rồi các chú mới đến hiện trường khám nghiệm rồi truy tìm thủ phạm.

- Mà không được xúc phạm thế. Ông tao là cảnh sát. =3=

- Thế thì mày về mà hỏi ông mày xem tao nói có đúng không?

- Thôi im đi! =.= Giờ phải làm sao?

- Tao có chìa khóa cổng đây. Mở cổng mà vào chiến chứ sao.

Mình có nên nhắn cho mẹ cái tin tạm biệt không đây. Vụ này không biết sống chết ra sao. Mình có mệnh hệ gì thì sau này ai chăm sóc mẹ khi già yếu. Mới sống chưa được 20 năm mà đã phải chết thảm rồi sao (_ _ ”). Người xấu như ông Tùng còn được sống đến bốn chục năm. Vậy mà mình số yếu thế hả trời

- Vào nhanh thằng kia. Muốn chết à?

- Ơ. Còn xe tao?

- Để đấy. Xử lý xong vụ này đã.

Mò mẫm men theo đường vườn để ra đằng sau. Linh và Vi đã hạ thang xuống cho mình từ bao giờ rồi. Trèo lên thì thấy hai bà nội đang rúm ró ngồi đợi. Lạnh thế này mà Vi vẫn ăn mặc như lúc nãy. Không có chuyện thì đã mắng cho em một trận rồi.

- Sao hai đứa biết có trộm?

- Em đi vệ sinh thì lấy lục khục dưới nhà. Nghe rõ tiếng thì thăm và lục soát đồ đạc. Sợ quá em khóa cửa các phòng rồi ra đây ngồi đợi bọn anh.

- Thế sao biết nó có vũ khí?

- Có mà. Tiếng dao chạm leng keng cả.

- Con Hoa đâu?

- Vẫn ngủ như lợn trong phòng. Em khóa cửa phòng rồi. Không sao đâu!

- Thế sao không khóa cửa vào mà ngủ. Gọi bọn anh đến làm gì? Anh có đánh được trộm đâu?

- Cái gì? Để nó lấy hết đồ nhà em à? Mà nhớ đâu chúng nó đập cửa giết người chặt khúc trôi sông thì sao?

- Thôi đi bà nội. Ghê quá.

- Con gì nữa.

- Thế giờ sao?

- Xuống đánh chứ sao?

- Khéo chưa đánh được. Nó đập cho chết tươi.

- Em có gậy này. Còn có kiếm Nhật bố treo làm cảnh trên tường này. Cho ông Hoàng với Vi cầm chai rượu vang.

- Ủ. Bỏ đây xem nào. Ê. Kiếm Nhật xịn phết. Bố em ăn chơi thế? Óe. Rượu vang xịn. Để mà uống. Đưa gậy đây xem nào. Ờ... Mà

hai ông bà nội. Cầm lấy đi bắt trộm đi. Cứ ngồi đấy mà nắm tay nhau.

Mình và em chẳng đoái hoài gì. Chỉ cần được bên em là quên hết sự đời. Mà hai ông bà Hưng Linh cũng giỏi. Ngồi tự sướng với nhau cả ngày được.

- Đâu đưa đây nhanh lên. Choảng nhau trện rồi đi ngủ. Tao mệt lắm rồi!

- Đưa kiểm đây Linh. Để anh đi trước xem sao.

Em bám vào tay đi sau mình. Linh đi trước cùng Hưng. Bên em chẳng còn thấy sợ nữa. Mình mà sợ thì em lấy đâu ra chỗ dựa. Dò dẫm từng bậc cầu thang. Càng xuống đến gần bếp càng nghe rõ tiếng động.

- Hình như chuột thôi chứ trộm gì mà lúi húi ở bếp lâu thế?

- Im xem nào! Cứ loì chơi

- Thằng chó. Mà nói ai đấy?

- Bố nói mà. Im đi!

- Anh im đi ý. Với tay bật điện lên em xem nào.

- Từ từ. Mọi người chuẩn bị tinh thần đi nhé!

Ghê quá. Cầm chắc cái gậy mà cứ tuột khỏi lòng bàn tay. Điện sáng lên vài giây mình mới quen mắt nhìn được. Cái quái gì ở bếp kia?

- Ôi mẹ ời! Con dở này!

- Sao lại thế này? Sao nó lại ở đây?

Chạy lại nhòm kĩ. Mẹ ơi. Em gái yêu quý của bạn Hưng. Mà giỏi thật đấy. Ngồi bệt dưới đất thò đầu vào tủ lạnh mà không thấy rét à? Mặt mũi tè le như tò he.

- Con điên này! Mà làm cái gì thế này?

- Hưng hử? Em đói quá hê hê

- Ôi nó còn là người nữa không? Mộng du à? Tỉnh đi.

Mình vút gậy vào xó bếp, ngáp lấy ngáp để, nhìn thẳng Hưng ra sức lay Hoa dậy.

- Im mồm đi xem nào. Trật tự!

- Con thần kinh này, lại còn tát tao nữa.

- Thôi thôi anh khiêng nó lên phòng đi. Nó say biết cái gì đâu.

Linh với Hưng kéo Hoa lôi lên gác. Em đứng cười khúc khích. Mình thì khỏi phải nói rồi. Nhìn thẳng Hưng bị tát bôm bốp hai cái mà sượng gần chết. =)) Lại thêm cái mồm toe toét ba tề của em Hoa. Hài thôi rồi.

- Hoàng đi thế có lạnh không?

- Không lạnh. Chỉ lo thôi!

- Lo gì?

- Lo Vi bị trộm giết!

- Vớ vẩn. Em không giết trộm thì thôi. Trộm nào dám giết em?

- Thế sao còn gọi anh đến.

- Muốn gặp Hoàng thôi mà! Hi hi.

- Đồ khỉ này!

Cốc đầu em rồi dất em lên gác. Cũng phải gần 1h đêm rồi. Thế này không biết sáng mai dậy đi học kiểu gì. Vừa ngó đầu lên gác thì Linh chặn lại.

- Vi ơi. Điện thoại của Nhật!

Nhật là ai? Nhật là thằng nào? Đêm rồi sao còn gọi em? Em cầm điện thoại trả lời toàn “Ừ”, “Không sao”, “Vi ổn rồi”. Lạ. Lại còn phải báo cáo cho ai nữa.

- Ai đấy Vi?

- Bạn em gọi điện hỏi em chút thôi.

- Bạn nào!

- Thôi đi ngủ nào. Bạn chứ bạn nào. Hoàng tò mò thế?

- Trai hay gái?

- Trai.

- Bao nhiêu tuổi?

- Cùng lớp em!

- Cùng lớp?

- Thôi mà. Em mệt lắm rồi đấy!

Tức thật. Giờ lại còn có thằng nào quan tâm thăm hỏi ngoài mình nữa. Tự nhiên thấy cáu. Muốn bỏ đôi cái điện thoại ra xem số thằng kia là thằng nào.

- Khuya rồi hai anh ngủ đây luôn nha. Em lấy chăn cho. Xuống ghế sofa mà ngủ

- Ủ!

Hưng kéo mình xuống phòng khách nằm. Bực bội quá đi mất. Mặt mình cứ hầm hầm như thịt bằm nấu cháo.

- Mà làm sao thế?

- Chẳng biết có thằng nào mới gọi cho Vi ý. Thằng tên Nhật.

- Ôi giờ. Thằng cùng lớp nó chứ ai.

- Sao nó biết có chuyện mà gọi? Sao nó không gọi cho Linh nhà mà mà lại gọi cho Vi nhà tao?

- Ờ nhể. Thôi bỏ mẹ rồi. Mà lại có đối thủ rồi.

- Mà im mồm đi.

- Hê hê. Chuyện này mệt nha em.

Nằm xuống ghế. Nghĩ ngợi đủ thứ. Sao em lại có thể nói chuyện nhẹ nhàng với người con trai khác ngoài mình chứ. Muốn tâm sự với thằng Hưng không được. Nó cứ hí hoáy nhắn tin cho người yêu.

- Thằng kia. Thích thì lên gác mà ngủ. Cùng nhà mà cũng bày đặt nhẩn tin

- Im đi. Tao đem bí mật xuống cho mày đây.

Mới nói xong đã thấy Linh xuống. Vứt cho Hưng cái điện thoại rồi đi lên.

- Này. Thích thì kiểm tra xem đi.

- Sao hai đứa mày vô duyên vậy? Như thế này là xâm phạm đời tư cá nhân

- Thôi đi ông nội. Xem nhanh cho tao còn mang lên trả. Buồn ngủ lắm rồi.

Mình thấy đôi này xấu tính kinh. Nhưng mà lúc này mình cần. Mở điện thoại em ra. Hình nền là ảnh em chụp với lớp. Sao không để hình mình làm ảnh nền? Ngứa mắt! Mở danh bạ. Mò mẫm tên Nhật. Không có. Bấm nhật kí điện thoại thì thấy em lưu tên hán là Chocolate. Tức phòi máu. Chả nhẽ mình lại lưu lại là Cút trâu! Thử bấm số mình xem thế nào. Trời ơi. Không thể chịu được. Số mình lưu đơn giản như đàn rỏ. A.Hoàng! Hic. Tại sao cái thằng dở người kia được em lưu cái tên đặc biệt như thế mà mình thì không? Lại còn sô cô la. Chẳng phải sô cô la là tượng trưng cho tình yêu sao?

- Mày làm sao thế Hoàng? Lại lên cơn điên à?

- Mày im mồm đi tao cho hòn gạch giờ

Mở hộp tin nhắn của em ra. Tin của mình thì ít mà tin của cái thằng Cút trâu kia thì nhiều. Lại còn cái kiểu xưng hô chàng chàng nàng nàng mới lộn ruột. Cái thằng này vô duyên dễ sợ. Sáng nhắn

tin hỏi dậy chưa. Trưa nhẩn hỏi ăn chưa? Tối nhẩn hỏi học chưa. Thiếu mỗi mấy cái việc tắm rửa đi ị chùi đít là nó không hỏi. Mà nếu thân tí nữa chắc thằng này cũng hỏi luôn được mất. Còn được cả em. Nó hỏi cái gì cũng nhẩn tin trả lời cặn kẽ. Nó có phải bố mẹ đâu mà làm gì cũng báo cáo. Sao em không có khoảng cách với con trai gì thế? Dù gì thì em cũng có người yêu rồi! Ôi tôi điên mất!

Vùng dậy tổng điện thoại vào ngực thằng Hưng, vừa nói vừa nghiêng rằng:

- Mày lên trả cái điện thoại ngay cho tao!
- Ơ cái thằng. Dở à? Lên mà trả.
- Cút đi. Im cho bố ngủ!
- Bố tiên sư cái thằng. Thỉnh thoảng bệnh đại lại tái phát. Đến khổ!

Nằm trùm chăn kín đầu. Bực quá đi mất. Em coi mình là gì không biết. Là bù nhìn à? Mình tối ngày lo lắng rồi nghĩ đến em. Điện thoại ngoài sổ của mẹ và em ra thì không có sổ của một người đàn bà nào khác. Lúc ăn lúc ngủ đều nhớ đến khuôn mặt em lúc em cười. Khi học bài nổi nhớ lại dội về cũng cố gắng gạt ra khỏi đầu rồi cắm cổ vào đóng bài tập dài loằng ngoằng. Đến đón em cũng không dám vì sợ bạn bè em trêu chọc. Em làm mình đau quá đi mất. Cái thằng Cút trâu kia. Ông muốn làm xe lu chèn qua chèn lại cho mày nát choe choét rồi dính nhoe nhoét xuống mặt đường luôn.

- Thôi ngủ đi Hoàng!
- Kệ tao!

- Mà còn non và xanh lắm em ạ!

- Cái gì?

- Ui zời. Sự xuất hiện của người thứ ba sẽ khiến mày hiểu được rằng chẳng bao giờ có khái niệm duy nhất trong nhau. Tình yêu không phải lúc nào cũng có những tin nhắn cuối cùng vỗ về riêng giấc ngủ hay nỗi nhớ chỉ dành cho một nơi chốn đi về quen thuộc đâu.

- ...

- Mà thôi tao đùa đấy. Ngủ đi!

Ôi thằng bạn mình. Nó có hiểu cảm giác của mình lúc này không vậy? Tức đến đắng lòng. Trùm chặn lại cố xua đi những bi quan chán nản. Để ngày mai ít ra còn có đủ bình tĩnh đứng trước mặt em. Nói với em rằng em chỉ là của riêng mình. Và mình không chịu san sẻ em cho bất kì ai hết!

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 16

Mình nằm suy nghĩ mãi tới gần sáng mới chớp mắt được, làm sao mà ngủ ngon trong tình trạng bức bối như thế này. Sáng ra mình bơ phờ lơ đãng như thằng vật thuốc, mắt lờ mờ cả ra. Em thì cứ xúng xính xinh tươi chuẩn bị đi học.

- Mặt Hoàng làm sao thế, trông như con cú

- Vàng, Vì có người quan tâm cả lúc đêm hôm khuya khoắt, tui nào có ai ngó ngang đâu

- Hoàng hậm, đập cho phát, nói linh tinh

Em đấm đấm mình rồi kéo mình ra bàn ăn, chẳng nhẽ lại đấm lại, đã đang bức sẵn. Chỉ muốn trối tay trối chân em như con lợn, khỏi đi học, khỏi gặp thằng nào hết. Cầm lấy tay em gặm gừ

- Vi mà để thằng nào cầm tay này của anh là chết với anh đấy

Em dúi mình 1 cái, cười tít mắt

- Cửa ai người ấy dùng!

Sao mà ghét thế. Có biết tim anh đang sôi ùng ục như nồi áp suất hay không. Em cứ vô tư vô tâm quá đáng thế này thì anh đến nổ banh xác mất thôi

Linh với Hưng đang hú hí với nhau trong bếp nấu bữa sáng, nhìn thấy ghét. Đêm qua thằng Hưng còn kích đều mình, nó khoe Linh lưu tên nó trong danh bạ là Love Forever, ghen tị phòi cả máu. Được một lúc thì có người bấm chuông í ọe. Gì. Thằng oắt nào ngoài cửa kia?

- Em đi có việc nên sớm một chút. Tao đi trước đây Linh. Chào 2 anh em đi học!

Méo mặt, mình thộn ra chưa kịp hiểu. Không đợi mình đưa đi?

Mà “2 anh” là nào, sao lại quy đồng mình với cái thằng Hưng? Ít nhất cũng phải “Anh yêu ơi em đi học đây” chứ, không bắt hôn tạm biệt thì thôi. Em bị loạn ngôn à. Linh chạy ra thì thềm vào tai mình

- “Chocolate” đẩy anh ạ

Sặc, hóa ra thằng Chó Có Lát đây à, dám mò đến tận nhà rủ đi học, mát dậy. Mình vô thức chạy theo em ngay, mắt đỏ ngầu, giật phất tay em lại

- Để anh đưa Vi đi học

Vi tròn mắt

- Thôi Hoàng ăn sáng chuẩn bị đi học kéo muộn, em đi với Nhật còn có việc nữa

- Thế Vi nhìn đói à

- Không em sẽ ăn ở căng tin với Nhật mà, Hoàng vào đi

Mình siết chặt tay em hơn

- Sao Vi lại thế?

Vi hơi cau mày

- Em làm sao?

Mình sắp phát điên đến nơi rồi, ức không thể chịu được. Thằng cút trâu kia còn chào mình nữa chứ, chẳng nhẽ lại lôi nó ra sông quăng mẹ xuống. Nhưng mà nó to con hơn mình, nhìn là biết dân bóng rổ rồi, cái mặt giả nai giả ngoan thấy ghét, con gái là hay siêu vẹo mấy thằng Hot boy kiểu này lắm. Mình níu tay em mạnh hơn

- Vi nhớ đấy!

- Hoàng hậm vừa

Em gỡ tay mình ra, tung tăng chạy ra với thằng khốn ấy. Nhìn theo em mãi, cố trừng mắt xem cự li giữa em và nó có đủ an toàn không, em mà để nó chạm vào tay thì chết với mình. Mặt mình ngu vật vãi, đứng ngoài cổng như thằng trẻ con đợi mẹ về chợ. Thằng Hưng ra khua khua tay trước mặt mình

- Vào ăn đê mày, sao mặt đàn thôi ra như ỉa đùn thế, sáng ra quên chưa đi à

- Thằng Chó Có Lát nó cướp em Vi của tao rồi

Thằng Hưng cười vật, thằng mất dạy, thấy người khác đau thương tan nát còn cười, chả nhẽ lại trút giận lên nó cho đỡ bức xúc

- Ờ Chó Có Lát không khéo nó lại cho mày đi bay đấy Vàng ạ
=))))))

Mình thúi cho thằng Hưng 1 phát, hằm hằm vào nhà. Nuốt sao nổi nữa, rửa mặt cho đỡ bốc hỏa. Nhìn vào gương, trông mặt mình trắng bệch ra, mắt như mắt cá chim. Hic, mình không xinh trai bằng thằng Cút trâu đấy thật, nhưng chỉ 1 tí thôi. Thằng khốn, càng nghĩ càng căm, mà cả Vi nữa. Em coi mình là gì vậy? Chẳng lẽ nhưng yêu thương thời gian qua em cho mình, là đùa à. Em tàn nhẫn quá, để mình yêu em đến thế này rồi quay sang hành mình. Càng nghĩ càng muốn cạo đầu, điên không chịu được. Phi xuống nhà, thấy Linh đang đút cho thằng Hưng ăn, nhìn muốn đâm chết luôn cả 2 đứa. Thằng Hưng bình thường quậy như cướp, thế mà trước mặt người yêu ngoan như chó cún. Phát ón. Nhưng mà GATO đút cả ruột. Em Linh thuộc loại ghê gớm chứ vừa đâu, thế mà cũng chiều chuộng người yêu thế kia, đâu có bỏ mặc gấu như em chứ.

Mình chạy ra sân dắt xe đi luôn, thằng Hưng với theo

- Ở ở, mày bỏ tao à

- Mày tự lo đi

Thở phì phì, phóng vèo vèo qua mấy vũng nước trên đường còn sót lại từ đêm. Gió thốc vỡ hết cả lòng. Mình nghiêng răng, vừa đau vừa cay, yêu là khổ thế này, biết thế đều thèm yêu nữa. Giá mà được đâm vỡ mũi thằng oắt con đó, thì mình nguyện chuyển từ quần đùi hoa sang mặc quần đùi sọc của bố cũng được. Đến cổng trường em thì em cũng vừa bước vào. Khoảng cách vẫn an toàn, nhưng em có vẻ vui lắm, tay chỉ chỉ, cái miệng suốt ngày mắng mình xa xả giờ tươi hơn hớn. Chẳng nhẽ lại bắt em đi nhuộm răng đen xì cho hết mà cười. Mình chưa chát đứng ngoài đường nhìn theo em như thằng ngộ. Nhìn em đi vào lớp, trống đánh như đập vào mặt. Cái ông bảo vệ này vẫn thế, ngày xưa mình đi học thù nhất cái tiếng này vì toàn đi học muộn. Trống trường mà ổng oánh như trống chợ

trâu, chả hiểu sao cái trống không bực ra. Còn mặt mình thì sắp bực ra thật rồi, hic.

Quay xe về trường. Thôi buồn thì có gì vui đâu mà buồn. Đàn ông đâu phải sống chỉ vì gái. Thở sâu mấy cái rồi vào lớp. Thăng Hưng đã đến từ bao giờ. Ngồi xuống ghế lồi sách vở ra thì thăng Hưng đập vai mình.

- Tao bày cho mày một phép thử nhé!

- Thử cái gì?

- Thử xem em Vi coi trọng mày hơn hay Chó Có Lát hơn.

Nói xong nó ghé vào tai mình thì thầm một lúc. Chỉ tội lúc ấy do không có tâm trí nên mình nghe câu được câu không. Để chiều đi học về thử xem. Nghe Linh bảo Nhật còn học rất giỏi nữa, và không khéo là năm sau thi cùng 1 trường với em. Ôi càng nghĩ càng nát báy óc, cái gì nó cũng hơn mình. Nhưng mà rõ ràng hiểu em chỉ có mình, thương em cũng chỉ có mình, sống chết vì em cũng chỉ có mình, đâm đầu vào cột điện vì em cũng chỉ có mình thôi, sao em lại không biết điều đó hả?

Tan học, lững thững ra lấy xe về một mình. Nghĩ bậy nghĩ bạ nghĩ lan man, mình cũng đâu phải loại ngu, cũng đậu đại học. Cũng là đàn ông mà sao lúc nào mình cũng run như cầy sấy lúc gặp chuyện, lúc nào cũng gọi mẹ, chả biết cái vẹo gì ngoài lần sờ mấy chục cái phím đen xì trước màn hình. Tự nhiên mình nhận ra mình là 1 thằng không được cái nước gì thật, lại còn ở bẩn. Ôi chán đời, buồn ời là sâu. Em yêu mình vì cái gì không rõ, nhưng giờ mình nhận ra em có thể bỏ rơi mình bất cứ lúc nào. Còn mình thì, không thể sống thiếu

em được nữa rồi. Độc thoại 1 mình suốt quãng đường, mình vẫn không thể nào thoải mái hơn được.

Đang đứng đợi đèn đỏ tự nhiên có 1 bà, à không, 1 bác gái, đi tới chỗ mình. Trông bác hình như mới ở dưới quê lên, kiểu này là tìm con rồi

- Cháu ơi cho bác ngõ Quỳnh đi chỗ nào nhỉ?

- Dạ bác cứ đi thẳng, rẽ phải, rẽ trái, gặp 1 cái ngõ, rẽ trái, rẽ phải.....rồi thấy biển báo là đúng đường

Thấy mặt bác ngơ ngơ kiểu bất lực, tóc bạc hết rồi. Mình chợt nhớ tới bà nội ở quê mà buồn buồn. Nghĩ một lúc mình đề nghị đưa bác đi. Hỏi số nhà đưa bác tới tận nơi luôn. Bác cứ chần chừ một lúc không dám đi theo.

- Bác yên tâm. Con không phải trộm cướp gì đâu. Bác không tin thì thử sinh viên của con...

- Thôi khỏi khỏi. Nhìn mặt mũi mày thế này bác tin mà. Số.....

Ơ, đây là xóm trọ của mấy thằng lớp mình, bác là mẹ thằng nào nhỉ. Mình hỏi, bác cười toe, nụ cười thật thà hở hết cả răng lẫn lợi:

- Mày biết Cu Cứng nhà bác à, thế có ở cùng Cu Cứng nhà bác không?

=)))))) Người ở quê sao họ có nhưng kiểu gọi tên buồn cười. Mình lại nhớ tới thằng Học, thằng Buổi trọc đầu bạn mình. Những ngày đẹp như mơ ấy là ủa về. Khoảng thời gian có em sao đẹp thế. Ở bên em mình mới có thể cười những nụ cười thật nhất.

- Cu Cứng nhà bác học hành thế nào?

Ồi trời, bác cứ cu cứng cu cứng hoài ai mà biết là thằng nào. Lớp mình thằng nào chẳng “cu cứng”, có mình là thỉnh thoảng ẻo tí thôi.

- Bác ơi thế tên đi học của bạn Cứng là gì?

- À ờ. Là Cường con ạ. Nó ngoan lắm. Nhà hiếm con chỉ được hai đứa

Cường với Mạnh. Hai bác vẫn gọi nhieć là Cứng và Mềm.

- Thế nhà mình có cu Cứng và cu Mềm ạ.

- Đúng rồi đúng rồi!

Bác vừa cười vừa vỗ vai mình bôm bốp. Mình phì cười. Hỏi mãi hóa ra là thằng Cường lớp mình. Thằng này thì khỏi nói rồi, mà nhà lại nghèo nữa. Mình vốn phục nó, giờ nhìn thấy người mẹ này, lại càng phục hơn. Lại nghĩ tới mình, chán đời phát điên, hic. Đưa mẹ Cường đến xóm trọ, thằng bạn đang dắt xe đạp định đi đón thì phải. Nó ôm chầm lấy mẹ, chẳng ngại ngùng. Cuộc sống vẫn còn những người sống rất thật với hạnh phúc của mình, không có tiền cũng chẳng sao, chỉ cần như thế này là đủ, nó cười suốt ngày, cuộc đời với nó dường như luôn tươi đẹp lắm. Mình mém rơi nước mắt. Nó cảm ơn mình rối rít, mình cười trừ rồi quay xe về.

Đi khuất mẹ con “cu Cứng”, quay về trường chờ em đúng giờ tan tầm. Em vẫn đi cùng Nhật, theo sau là Linh và một đám bạn. Nghe lời thằng Hưng mình đi cách em một đoạn. Giờ này chắc em không còn “có việc” như sáng nay nữa. Đi nhanh hơn để bắt kịp em. Mình gọi nhẹ.

- Vi à!

Em ngoảnh lại. Mình chăm chú nhìn ánh mắt của em. Thấy hiện rõ niềm vui khi nhìn thấy mình chứ không phải bất ngờ hoảng hốt. Em nhắc Chó Có Lát dừng lại rồi xuống xe chạy về phía mình. Vui không tả được luôn.

- Sao Hoàng lại ở đây?

- Anh đi đón Vi về!

- Hoàng làm sao thế? Hoàng ốm à?

- Không. Anh khỏe mà. Vi lên xe đi!

Em vẫy Linh cùng bạn bè về trước rồi trèo lên xe mình. Trong lòng mình chộn rộn bao cảm xúc. Nếu Hưng không bày cho mình phép thử này thì mình làm sao biết được mình đứng vị trí gì trong tim em. Và nhờ đâu thái độ của em lúc này là khó chịu và cáu gắt thì ắt hẳn mình sẽ hiểu ra nhiều thứ. Vậy là vấn đề không phải từ em. Mà là từ thằng kia. Mình từ từ chiến đấu loại bỏ đối thủ vậy

- Thế sáng nay Vi đi đâu?

- Em có việc ở trường một chút thôi. Việc bên Đoàn mà Hoàng.

- Thế sao không để anh đưa đi?

- Lúc ấy Hoàng còn chưa ăn. Với lại em bảo Nhật nên không muốn hủy hẹn.

- Không biết!

Em thò tay vào túi áo mình, cầu cứu. Mình thọc tay trái vào túi áo. Nắm chặt tay em trong ấy. Tự nhiên thấy ấm hần. Bàn tay em nhỏ nhỏ nằm gọn trong túi áo mình.

- Nhớ nhé. Tay này chỉ anh được cầm!

- Đồ quý. Bỏ ra không rách áo giờ.

- Không!

Nắm tay em suốt đoạn đường, mình lại cười khô cả lợi. Đưa em về nhà Linh xong mình quay trở về nhà. Nhà còn có người hằng ngày chờ mình về ăn cơm tối. Chăm sóc được người phụ nữ thân yêu nhất, rồi mới có thể che chở cho người con gái mình yêu.

Vừa quẹo vào ngõ nhà mình, có điện thoại. Dm lại là lão Tùng gọi. Tính cả lần này là lần thứ 3 lão gọi đòi gặp. Mà không hiểu gặp mình làm gì. Mình không được run, không được run, đã bảo là phải mạnh mẽ lên cơ mà. Nhưng thấy cứ thế này không ổn chút nào. Nhà mình thì ở đây. Đường mình đi lão cũng biết. Không chịu hẹn gặp nhất định lão không buông tha. Trống xe xuống rồi bấm nút nghe. Lại cố nghĩ về em những lúc em cười để tiếp thêm sức mạnh cho trái tim đang run rẩy trong lồng ngực.

- Chào nhóc!

- Chào chú!

- Biết là ai cơ à?

- Chú gọi con bằng số này 3 lần rồi!

- Thế vẫn như cũ nhóc nhỉ.

- Mục đích?
- Gặp nhau nói chuyện thôi. Tao khoái!
- Đối tượng?
- Mà mày thừa biết đối tượng là gì rồi
- Lí do?
- Dm mày không gặp thì con Vi biết mùi.
- Địa điểm?

- Mai đi học khác có người đón con nhé. Rảnh rồi thì gọi cả thằng con con bạn mày hôm nọ vẹo xe trước mặt tao. Tao nói chuyện luôn thể.

Cụp máy. Mình không đủ bình tĩnh nói chuyện với thể loại này. Dắt xe vào nhà. Mẹ đang tưới cây. Mình chào mẹ mà mẹ cứ ỉm đi. Hôm nay không còn tâm trạng nào nhào vào lòng mẹ mà hò hét nữa rồi. Vứt cặp vào ghế rồi ngồi vào bàn ăn. Mẹ chạy lại xới cơm rồi hai mẹ con ngồi ăn. Dự là mẹ cũng chẳng biết đêm qua mình đi đâu. Mọi ngày sáng là mẹ đi sớm lúc mình chưa dậy. Chắc mẹ vẫn tưởng đêm qua mình ngủ ở nhà. Vừa ăn vừa ngó mẹ. Mẹ cũng chẳng hỏi gì. Nhìn mặt mẹ mệt mỏi thấy rõ. Thương khùng khiếp.

- Mẹ sao thế?
- Hơi mệt!
- Con đi mua thuốc cho mẹ nhé
- Biết bệnh gì uống?

- Thì con cứ bảo mẹ mệt.
- Xong nó đưa cho mày viên thuốc đi ỉa mày cũng chịu à.
- Mẹ này. Mệt thì người ta đưa thuốc mệt chứ đưa thuốc đi ỉa làm gì.
- Ai biết. Ngày xưa tao đau dạ dày bị bọn bác sĩ viện huyện khiêng đi mổ ruột thừa.

Mẹ thật là. So sánh thế cũng so sánh.

- Hay con mát xa cho mẹ.
- Không cần. Tay như tay trâu, đụng vào tao đau hơn.
- Thế con đi mua xả cho mẹ đun nước xông nhé.
- Tao đã bảo không cần. Thằng này dạo này lắm mồm thế nhỉ.
- Thế thì phải làm nào?
- Điếc tai quá. Im mồm xem nào.

Mẹ lúc nào cũng thế. 10 cuộc nói chuyện thì 9 cuộc mẹ gắt từ đầu đến cuối. Thôi cầm cúi ăn tiếp. Chả qua tâm lý mình sợ mai gặp lão Tùng không có đường về. Mình chưa báo hiếu cho mẹ được tí nào. Chưa đem về cho mẹ nàng dâu thảo mà đã ra đi. Cơ mà nghĩ lại thì thấy mọi thứ cứ từ em mà ra. Cuối cùng cũng chết chỉ vì mấy cái lông nách. =.= Chuyến này an toàn trở về. Thấy em còn cười nói với thằng nào. Minh xử tử thằng ấy luôn. Cứ nghĩ đến thằng Cút trâu mà cú.

Lên phòng nằm suy nghĩ. Đầu óc vẫn vờ mấy kỉ niệm không đầu không cuối. Mình không hẳn buồn cũng không hẳn vui. Nhiều khi cảm xúc như thế nào cũng không thể gọi tên được. Chỉ thấy chán chán nản nản thế nào ấy. Đang lim dim lịm đi vì mệt thì mẹ gọi.

- Hoàng ơi! Thằng nào gọi mày vào máy bàn này

Vội chạy xuống nghe

- Tiên sư mày. Cho bạn bè số di động đi. Tao đang ngủ phải dậy nghe.

Quái lạ nhỉ. Chẳng nhẽ lão Tùng còn định khùng bố cả mẹ nữa à?

- A lô?

- Hoàng à?

- Ừ Hoàng nghe!

Đầu dây bên kia im đi một lúc rồi nói tiếp

- Hoàng ơi!

- Ừ Hoàng nghe! (Đang cố bình tĩnh lắm rồi đấy. Suýt chửi)

- Tao đây!

- Tao nào?

- Học đây! Hi hi

- Ôi, dm thằng chó. Sao mày biết số nhà tao?

- Tao xin bà mày sáng nay xong.
- Trời ơi bà tao có chuyện gì à mà mày phải gọi thế?
- Không có chuyện gì?
- Thế sao mày gọi cho tao?

Cái thằng. Cứ nói chuyện được vài câu thì ỉm đi không nói gì tiếp!

- Học ơi!
- Ơi!
- Dmm nói chuyện kiểu gì thế? Mày gọi điện bằng gì?
- Di động của anh tao mới mua.
- Thôi thằng chó. Thế đưa số đây bố gọi lại không hết tiền giờ?
- Số nào?
- Thôi thôi thế có gì mày nói nhanh không anh mày giết mày giờ!

Lại ỉm đi. Ôi tôi chết với thằng này mất. Tự nhiên gọi điện cho mình làm mình sốc gần chết. Gọi điện rồi cứ ngắt quãng đoạn một

- Hoàng ơi!

Tiên sư nó, lại gọi tên mình). Khổ quá. Hình như lần đầu tiên gọi điện thoại. Cứ thế này thì chết tiền.

- Mày nói gì nói nhanh tao xem nào! Thằng dở này
- Có phải mày gửi vợt muỗi với quần về cho tao không?

- À ừ. Tao gửi chú Hùng lái chuyển xe chiều về đây. Mà nhận được rồi à?

- Ừ!

- Có biết dùng không?

- Quần thì chỉ mặc vào thôi chứ khó gì. Còn vợt muối bố tao thích lắm?

- Bố mày á?

- Ừ. Từ giờ bố tao đi ỉa đêm sẽ không bị muối đốt mông nữa. Tối nào ông cũng cầm đi theo. Ngồi ở chuồng xí mà cứ bép bép bép suốt!

=)))))))))) Chết cmn mất. Thằng chó này. Vẫn cái kiểu kể chuyện thật thà không tả được.

- Bố tao sưng quá nên không cầm tao đi chơi nữa. Bố tao bảo “thằng Buồi này thế mà được việc”. Hê...

- =)))))))))) (Cười gằn chết luôn không trả lời được điện thoại)

- Rất cảm ơn mày nhé!

- Ừ không có gì đâu. Tại hôm về tao thấy mày thích cái vợt muối của bà tao nên tao mua cho thôi.

- Thế thỉnh thoảng có gì hay và xịn lại gửi cho tao nhé. Để tao được bố tao khen nhé.

- =)))))))))) Ừ ừ!

Xong rồi nó lại im đi một lúc. Quả này đêm nay thế nào cũng chết với anh nó.

- Hoàng ơi!

- Ủ' tao nghe =))

- Thế tao cúp máy nhá!

- Từ từ đã. Mà y chăm bà hộ tao..

- Tao biết rồi. Bà vẫn khỏe lắm. Hằng ngày vẫn ra đồng nhà tao hái rau.

- Ủ' tao cảm ơn mà y.

- Thế tao cúp máy nhá!

- Ủ' mà y nhớ học tốt như lời tao dặn nha.

- Không được, dốt lắm. Khéo năm nay lại đúp.

- Có gì không hiểu bảo bạn bè giảng cho. Đừng ham chơi. Mà y học giỏi thì được lên thành phố học với tao.

- Thật à?

- Thật. Thế nên cố lên.

- Ủ' tao cúp máy đây!

- Ủ'...

Chưa kịp nói thêm gì thì chỉ còn lại tiếng tí tí. Nhớ bà, nhớ đồng ruộng, nhớ bà, nhớ bọn trẻ quá... Mình đặt ống nghe xuống mà

rưng rưng. Sao tự nhiên hôm nay Học lại gọi cho mình. Hay lại điềm báo gì đây? Chẳng lẽ cả thế giới biết ngày mai mình ra đi nên thăm hỏi trước khi từ giã cõi đời =.=

Lê lết lên phòng thì lại có điện thoại. Giật bản mình.

- Hưng à?

- Chả bố thì ai? Mà đang làm cái chó gì thế?

- Tao đang nghe điện thoại.

- Tiên sư mày. Thế chiều nay thế nào?

- Ổn!

- Ổn mà nghe giọng mày nhão như cút thế?

- Hưng ơi!

- Hở?

- Tao sợ lắm!

- ...

- ...

- Mày làm sao thế Hoàng?

Giọng thằng bạn tự nhiên trùng xuống. Mình có thể cảm nhận được nó đang lo lắng cho mình. Đôi khi có phát hiện ra những cảm xúc nhỏ thôi mà có thể khiến mình cảm động rơi nước mắt.

- Lão Tùng hẹn gặp tao Hưng ạ?

- Cái quái gì? Thế mày nói sao?

- Tao hẹn!

- Trời ơi thằng ngu. Dm tao hết cách với mày rồi.

- Nhưng lão bảo sẽ xử Vi nếu tao không gặp

- Mày muôn đời chết vì đàn bà. Mày ngu lắm thảo nào đéo lớn được.

- Mày cao hơn cao có 1 phân mà (“=.=)

- Thôi mày im đi. Tao sang mày đây.

Thằng bé có mặt trong vòng 20 phút. Mở cửa cho nó mà muốn lao vào ôm nó quá. Thằng bạn chí cốt của mình. Nó chạy lên phòng rồi nhảy lên giường trùm chăn luôn.

- Nằm đi mày. Đêm qua thức khuya tao mệt quá!

- Ủ!

Tắt điện rồi nằm xuống cạnh nó. Trong lòng bứt rứt khó tả. Tự nhiên lôi thằng bạn vào vòng nguy hiểm. Kể mà thằng này cũng ngu. Im đi rồi chả quan tâm thì chết ai. Ai bảo nó tốt với bạn bè. Dù sao cũng tự an ủi rằng mình tốt số nên có thằng bạn thân thế này.

- Sợ hả?

- Ờ sợ chứ!

- Nhưng có hối hận không?

- Không!

- Tại sao?

- Không biết. Nhưng cứ nghĩ đến khi Vi cười là tao lại có thể làm bất cứ thứ gì!

- Thế nghĩ đến lúc mẹ mày cười thì mày có dũng cảm thế không?

- Thằng chó. So sánh kiểu gì thế?

- Ha ha. Đùa thôi. Cơ mà sống vì gái ít thôi thằng chó.

- Mày đang nói xấu người yêu tao đấy à?

- Trúng thì không chẳng trúng thì trượt. Cơ mà thôi ngủ đi. Mai có chết thì tao cũng không thích làm ma thiếu ngủ.

Nằm vắt tay lên trán. Nghĩ vẩn vơ đủ thứ. Nghĩ về bà nội, về thằng Học, về cái vệt muỗi cắn nó suốt ngày ôm đi ỉa. Về một vùng quê yên ả cả ngày không nghe thấy một tiếng còi xe. Nếu qua được ngày mai. Nhất định có một ngày đưa Hưng về quê chơi. Nhìn thằng bạn ngủ say mà thương quá. Quay lưng vào tường rồi cố chìm vào giấc ngủ.

Sáng ra thằng Hưng mò xuống bếp ăn thật no. Thằng này lại quyết không làm ma đói rồi. Nhậm nhụi nhai bánh mì, mình ăn cho chóng rồi còn đi. Cũng hồi hộp trước những gì sắp xảy ra. Trước khi đi thằng Hưng còn cố mở tủ lạnh lấy quả táo ra ăn.

- “Tình là tình nhiều khi không mà có. Tình là tình nhiều lúc có như không”

- Mày hát cái quái gì thế Hưng?

- Hê Hê.

Đang cười với nó thì bị hai con Nouvo trắng chặn lại. Nhìn mặt mũi bặm trợn là hiểu đồng bọn lão Tùng. Phan gấp nên thằng Hưng đập cằm vào vai mình chửi um lên.

- Chào 2 chú! Đợi mãi!

- Ô sao mấy anh dậy sớm vớ thế. Biết thế em ngủ thêm tí nữa.

Thằng Hưng =.= Sao chả có tí sợ hãi nào nhĩ.

- Thôi đi nhanh lên. Đợi lâu không có thưởng đâu mấy chú em ạ

Hai thằng dẫn mình ra một công trường đang thi công bên đường Khuất Duy Tiến. Lão Tùng và một thằng nữa đã đợi ở đấy từ bao giờ. Mình thì cảm tưởng như ngày tận thế còn thằng Hưng thì vẫn huýt sáo. Sầu nào sào nào quá.

- Giữ lời hứa nhĩ. Đưa cả bạn đến cơ à?

- Giờ chú muốn sao?

- Muốn hỏi 2 nhóc tại sao cứ thích phá đám người khác thế?

- Thích thì làm thôi! (Câu này tất nhiên của thằng Hưng)

- Thằng chó kia im mồm. Tao chưa hỏi mày! Nói xem nào Hoàng. Sao cháu lại thích xen vào chuyện của người khác?

- Thích thì làm thôi! (Đành bắt trước thằng Hưng vậy. Chứ thật ra chẳng biết nói gì nữa.)

Vừa dứt lời bị lão tổng ngay một quả đấm vào mặt. Hoa hết cả mắt. Loạng choạng ra đằng sau thì thằng đồng bọn lão đập mình ngã dúm dúm xuống nền đất. Từ bé tới giờ lần đầu tiên bị đánh đau như thế này. Cảm tưởng gãy cmn xương luôn. Bị đập thêm vài cái thì thằng Hưng xông vào ngăn.

- Thôi dm các ông chứ đừng làm quá lên. Anh em với nhau đéo thích động tay động chân!

- A thằng nhỏ này nói năng được.

- Muốn gì nói nhanh!

- Thằng chó con này gan nhỉ? Chúng anh xử mày nát xác giờ. Cờ mày mà dám động tay động chân à?

- Em đéo cần động. Nhưng an hem của em sẽ thay mặt.

- Anh em chú em à? To nhỉ?

- Cũng to bình thường. Kia kia!

Thằng Hưng hất mặt ra phía đường. Mình cố chống lưng đứng thẳng lên nhìn. mấy thằng bạn nó đã có mặt từ bao giờ. Lão Tùng neho mắt lại. Chắc cú lắm. Tưởng quả này xơi ngon mình mà.

- Anh nên nhớ không chỉ có anh tung hoành trên đất này đâu. Đừng tưởng em bé mà sầu.

- Dcm thằng chó. Mày là ai?

- Anh biết Hùng lác hẻm Xéo không?

- Dmm. Bố đang hỏi mày là ai?

- Không cần biết. Nhưng em nói cho anh rõ. Bọn em không rảnh để chơi cùng anh. Mời anh đi kiếm người khác.

Nói xong nó ra lòi mình đứng dậy đi về phía đường. Mình cố ngoài lại nói thêm câu.

- Từ lần sau chú tìm cô Thi mà tính nợ. Đừng động đến Vi.

Thằng Hưng ra đến đường, nắm tay một thằng bạn, cười toe toét với cả đám rồi dắt xe mình đi về. Mình tự động trèo lên ôm lưng nó thôi. Còn biết làm gì nữa. Người đau tê tái. Không biết vác cái bộ mặt này về nhà thì mẹ sẽ nói gì nữa.

- Đau không?

- Sao không? Sao mày không nói sớm mà để tao bị đánh gần chết mới mở mồm thế?

- Biết nói gì đâu? Run bỏ mẹ ra.

- Nhỡ chúng nó không sợ phe mình mà cứ choảng thì sao?

- Gớm mày yên tâm. Bọn cóm này muốn sống được là phải có đồng bọn và biết điểm dừng mới trụ được

- Thế ông Hùng lác là ông nào?

- Tao biết đéo đâu! Thấy mấy ông ghi lô đề gần nhà hay nói chuyện lão ấy cóm nổi tiếng thì lòi vào cho mạnh thế thôi chứ biết éo gì.

- Dm sao mày liều thế?

- Mày sắp chết đến nơi cmnr còn liều cút ý. Tao sợ quá cứ nói đại thôi!

Mình bầm bụng vừa cười vừa khóc. Chẳng quen biết gì mà gân mặt lên nói như đúng rồi. Dù sao cũng thoát kiếp nạn này. Không biết sau này sẽ thế nào nhưng cứ vênh mặt lên sống đã. Quay lại nhìn mấy thằng bạn của Hưng, thằng nào cũng cơ bắp xăm trổ, đầu cạo bóng lù nhưng nhìn thấy mình ngó là cười đáp trả. Không hiểu sao Hưng quen được mấy thằng như thế này. Nhưng thằng cún con khiến mình hiểu ra. Dù tốt hay xấu thì trong một cộng đồng, nếu sống bằng cái tình với nhau thì khi hoạn nạn ắt có bạn sẵn lòng cứu giúp và sẻ chia. Gục đầu vào vai thằng Hưng cho đỡ mỏi. Lại nhớ về em, nhớ những lúc em cười, những vết thương trên cơ thể tự nhiên trở nên dịu mát.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 17

Tối ấy mẹ sang bà ngoại không về. May quá. Đỡ phải trình diện mẹ với đủ thứ lí do giải thích cái dung nhan thảm hại của mình. Tối ăn cơm đau hàm nên cũng chỉ được vài miếng rồi lên phòng nằm nghỉ. Mà quái một cái là cứ tầm tầm tối đến là tâm trạng mình lại rơi vào trạng thái khó tả. Nó cứ rỗng rỗng bên trong người, bức tức một cái gì đó không tên mà không thể nói lên nổi.

Tự nhiên muốn nghe giọng thằng Học thế. Muốn nó kể cho mình cuộc sống ở quê, chỉ một vài câu thôi cũng được. Điện thoại bàn nhà mình không lưu danh sách gọi đến nên bây giờ chẳng biết làm thế nào liên lạc về đấy. Càng buồn hơn. Đang nằm nghĩ miên man thì nghe thấy một tiếng gọi quá đỗi quen thuộc. Mỗi lần nhớ tới thôi là tim mình lại đập mạnh khủng khiếp.

- Hoàng, Hoàng ơi!

Vội chạy ra mở cửa ban công. Em đứng trước mặt mình. Bằng xương bằng thịt. Lúc đầu cứ tưởng mình nhớ quá nên mơ nhưng không phải. Minh tròn mắt, cố thở đều nhìn em chăm chú. Đúng em rồi! Kéo em vào lòng ôm chặt. Dù làm thế mất vết bầm trên vai mình đau tê tái nhưng vẫn chịu đựng. Sao em lại về nhà thế này. Mà hình như về có một mình. Sao lại xuất hiện bất ngờ đúng lúc mình đang cảm thấy trống rỗng thế. Em đẩy mình ra rồi ngó nghiêng mặt mình.

- Hoàng làm sao thế này? Nói em nghe!

- Ơ, anh bị ngã!

- Bị ngã kiểu gì mà thâm thế này? Từ lần sau thì cầm đi đón em rồi về lúc chập choạng nữa!

- Không phải tại anh đâu. Tại ông đi đường.

- Không cãi!

Em lôi mình ra giường, lôi trong túi ra đồng thuốc sát trùng rồi cao ciếc đủ kiểu.

- Ủa mà sao Vi biết anh ngã?

- Anh Hưng bảo em. Em phi ngay về nè

- Vi phi về với anh à?

- Hồi lạ. Không về với anh thì với ai.

Mình túm ngay túi thuốc rồi lôi em vào chăn nằm. Bất ngờ quá nên em chẳng kịp phản kháng, nằm gọn trong tay mình. Cứ ngoan thế này thì anh hạnh phúc lắm bà trẻ ạ. Em làm mình hết buồn luôn. Cũng không thấy đau đớn chân tay mặt mũi gì nữa. Với tay lên tắt điện rồi nằm thủ thủ cùng em. Em nghịch lắm. Thỉnh thoảng lại thọc tay vào áo lần mò xem ngực với lưng mình có sưng chỗ nào không. Những ngón tay của em mềm như bông, chạm chỗ nào đóng băng chỗ ấy. Được một lúc mình vội cầm tay em nắm chặt.

- Vi đừng làm thế! Anh chết mất!

- Làm sao hả Hoàng?

- Không sao! Nhưng Vi nằm im đi!

Nằm ôm em chặt hơn. Kể cho em thật nhiều chuyện để quên khi cái nóng đang bốc lên trong người mình. Em mong manh, nhỏ bé và thân thương quá đỗi. Áp mái đầu em vào ngực mình. Mùi của em tràn vào mũi. Yêu em đến lạ. Chỉ muốn hòa tan vào em thôi nhưng phải kìm lại vì mình biết tình yêu còn có nhiều giới hạn. Lúc lúc mình lại nhoẻn miệng cười. Hạnh phúc kinh khủng luôn. Ước gì đêm nào cũng được ôm em ngủ, cũng được em dụi đầu vào ngực khúc khích kể chuyện trường lớp. Sáng ra tỉnh giấc là được nhìn thấy em, quờ tay sang là chạm vào em. Em nhả nhó chui vào lòng mình nếu mình bóp bóp mũi gọi em dậy, để nghe em năn nỉ “cho Vi ngủ một lát nữa thôi mà”.

- Vi ơi!

- Dạ!

- Hát anh nghe!

- Bài gì?

- Bài gì cũng được. Nhạc thiếu nhi ấy.

- Con gà trống lang thang trong vườn hoa. Thấy cây mào gà chột kêu lên thảm thiết. Ai lấy cái mào của tôi, ai lấy cái mào của tôi treo lên cây này thế. Ai lấy cái mào của tôi. Ai lấy cái mào của tôi, treo lên cây thế này.

- =)) Nữa đi

- Nhà em có con gà trống. Mèo con và cún con. Gà trống gáy ò ó o. Mèo con luôn rình bắt chuột. Cún con chăm canh gác nhà.

=)) Mình chết mất. Từ hồi yêu em mình đâm ra thích nghe nhạc thiếu nhi. Mỗi lần nghe đều nhớ đến em. Con gái đáng yêu nhất khi chúm chím hát.

Mình và em tỉnh dậy vào giữa buổi sáng. Mở mắt ra là thấy em nằm chống tay ngắm mình. Mắt mình tí hí nhìn em, cảm giác ấm áp giống y như lần mình cùng em đi Đà Nẵng. Lúc này ước muốn duy nhất là già đi chục tuổi để cưới em về làm vợ. Hi hi.

- Hoàng hôn!

- Dạ?

- Đi tắm ngay!

- Khôngggggggggggggg!

- Nhanh nào!

- Anh xin người. Hu hu hu

- Em bật nóng lạnh rồi.

- Lại còn thế nữa. Vì có nhất thiết phải hành anh thế không?

- Có! Hê hê.

Mở mắt ra là bị em lôi vào nhà tắm. Lúc đầu em lột áo mình ra, định lột quần nhưng thế nào lại thấy ngại nên ra ngoài đóng cửa.

- Em đứng đây nhìn bóng Hoàng nha. Hoàng không tắm là chết với em.

- Được rồi. Cởi quần đây.

- Nhanh lên!

- Vi cấm được mở cửa nha. Anh không nường tay đâu đấy.

- Em thềm vào.

- Nói phải giữ lời đấy. Đừng giở trò đòi bại.

- Đứng yên đó. Bôi sữa tắm lên người đi.

- Đây!

- Nhanh không em vào giờ!

- Ê ê anh không đùa với Vi đâu nha. Đừng thấy anh đẹp trai mà dê cụ.

- Xong rồi. Kì cọ đi nhanh lên rồi xuống ăn sáng với em.

Lần đầu tiên tắm mà còn bị chỉ dẫn. Bực thí mồ. Tắm xong xuống nhà thì thấy em đang nghe điện thoại bàn. Nhìn thấy mình em vội đưa máy.

- Hoàng nghe đi, Học gọi!

Mình chạy tới vồ lấy ống nghe ngay.

- Học à? Tao Hoàng đây!

- Hoàng à? Tao Học đây!

=)))))))))) Nghe câu đầu thôi mà mình đã cười tí chết.

- Gì thế mà? Có chuyện gì à?

- Không!

- Thế sao mày gọi tao?

- Tao ở nhà chán quá không biết làm gì. Anh tao ra ngoài sân
bấm rau lợn nên tao gọi cho mày luôn!

- Ủ. Mai mày ghi sổ anh mày vào rồi đưa tao. Thỉnh thoảng tao
gọi về cho.

- Sổ nào hả mày?

- Sổ điện thoại ấy. Mày cứ hỏi anh mày ý.

- Ủ. Anh Cu ời!

- Ấy không phải bây giờ. Lúc khác cũng được.

- Ủ!

Lại thấy nó im im. Mình đành gọi chuyện.

- Thế mấy hôm nay mày thế nào?

- Hôm qua đi học tao được 6 Toán!

- Thế á?

- Ủ. Lần đầu tiên tao được 6.

- Thế bình thường mày được nhiều?

- 1. Có lần làm tốt được 2

- =)))))) Cố lên mày nhé. Chú ý nghe giảng chứ đừng bắn nịt bắn chun trong lớp

- Thế có đúng là nếu học giỏi thì được lên thành phố với mày không?

Mình tự nhiên trùng xuống. Nhận ra rằng mỗi một người đều có một khát khao cho riêng mình. Lại thấy hạnh phúc vì trong khát khao của thằng bạn lại có bóng dáng của mình nữa.

- Ủ ờ đúng rồi. Thế nên mày cố nhé!

- Ủ ờ!

- Hè tao sẽ về kèm mày học.

- Thật nhá. Tao đợi.

- Thế cái vợt muối còn dùng được không?

- Còn. Nó thành báu vật của nhà tao rồi. Bố tao suốt ngày đem đi ỉa. Mẹ tao thì đem theo mỗi lần đi nhặt trứng gà. Anh tao thì mượn mỗi khi đi tán gái. Ngồi bờ ao cứ bép bép sáng lóe như pháo hoa.

=)) Thằng quỷ này. Kể toàn chuyện gì không à!

- Mà hôm qua có đưa viết thư cho tao trong lớp!

- Thế à? Nó bảo gì?

- Nó tên Thu. Nó viết mỗi chữ T trái tim H. Như cái điều Hoàng trái tim Vi của mày ấy.

- Thôi chết cha nó thích mày rồi!

- Nhưng tao ngại lắm!

- Sao ngại?

- Năm trước tao quậy, ăn nói lại mất dạy. Có lần đang ăn mít meo thì con bé đến bắt truyện. Nó hỏi tao ‘Học đang ăn gì đấy?’

- Thế xong mày trả lời sao?

- Eo xấu hổ lắm!

- Nói đi rồi tao mới khuyên được chứ!

- Tao bảo “Ăn *** !”

- =)))))))))))))) Tiên sư mày. Thế mà nó cũng thích được.

- Tính tao vốn chổng lòn quen rồi. Lại thấy con gái là ngứa mắt. Bây giờ nó làm tao cứ ngại ngại đến lớp. Mỗi sáng đi học tao lại phải tốn mấy phút soi gương chải đầu.

- =)))))))))))))) (Mình thề là mình đứng cười không nói được gì hết)

- Giờ đéo dám mặc quần thùng dít đi học nữa. Hôm qua đòi mẹ tao may cho bộ quần áo mới mà bị mẹ tao chửi gần chết luôn.

- Tao còn nhiều quần áo lắm. Để tao gửi về cho. Mày sửa cái kiểu ăn nói trẻ trâu đi. Chịu khó học hành tí thì gái mới thích, bố mẹ mày mới chiều được.

- Ủ!

- Thế thôi cụp máy không anh mày hết tiền điện thoại.

- Ủ. Thế hè nhanh về nhé!

- Lần sau gọi tao nhớ cho tao số để thỉnh thoảng tao gọi về.
Chăm bà giúp tao.

- Ủ tao mang sang cho bà bát canh cua đây. Mẹ tao vừa nấu.

- Cảm ơn mày.

Chưa kịp nói thẳng bạn đã cúp máy. Không hiểu sao nghe điện thoại của thằng Học xong là mình thấy bình yên, có phảng phất chút buồn vu vơ. Kỷ niệm những ngày về quê và hình ảnh bà lại hiện rõ mồn một.

- Hoàng ra ăn sáng đi.

- Vi làm gì đấy?

- Em rang cơm thôi. Nhưng có vẻ hơi khô vì nhà Hoàng hết dầu rồi.

Không sao. Chỉ cần em nấu cho ăn là ngon hết. Chơi với em chọn ngày chủ nhật. Mình cười mỗi hết hai bên hàm. Đến tối em lại về nhà Linh. Mình thấy tiếc quá. Chỉ ước khi bên em thời gian dừng lại.

***

- Tao không hiểu thằng này nó ngã kiểu gì mà bầm tím từ đầu đến đít thế này!

Đây là câu hỏi mẹ hỏi nhiều nhất từ hôm qua tới giờ. Mà rõ là chỉ nhận lại được sự im lặng mà vẫn cứ hỏi.

- Ái. Mẹ xoa thuốc nhẹ thôi. Đau quá!

- Im mồm ngồi im đi!

Mẹ ngồi gần sát mặt mình, chấm chấm thuốc vào viền môi và mũi. Mình có thể đếm được từng nếp nhăn với từng cái tóc bạc. Mẹ mình ngày xưa cũng thuộc dạng xinh gái chứ. Thế mà cứ mãi nuôi con chẳng thèm để ý đến chăm sóc sắc đẹp gì cả. Thảo nào chẳng bác trai nào để ý.

- Mẹ ơi!

- Giề?

- Con đưa mẹ đi chợ nhà.

- Làm gì?

- Mua cho mẹ ít mỹ phẩm mới!

Mẹ hơi hơi sượng sượng lại rồi chấm thuốc tiếp.

- Thôi, mỹ phẩm tao có thiếu đâu!

- Thế đi mua quần áo cho mẹ!

Hờ hờ. Mẹ chần chừ thế này. Biết là mình sắp thắng rồi.

- Đi nha mẹ. Con sẽ chọn cho mẹ chục bộ đẹp như tiên luôn

- Thôi khỏi, tao là tiên sẵn rồi

- Dạ?

- Ờ thì tao ăn được ngủ được ấy.

Mẹ cười khúc khích. Lần thứ lẻ trong cuộc đời thấy mẹ đáng yêu. Tối ăn cơm xong lên phòng gọi điện nghe giọng em cho đỡ nhớ chút rồi xuống nhà lúi mẹ ra ngoài. Cứ tối đến mẹ lại chui trong phòng xem Ti vi chán rồi lẩn ra ngủ, sáng dậy sớm đi làm. Cuộc sống cứ lặp qua lặp lại cái vòng tuần hoàn chán ngắt ấy. Chỉ khổ cái là mẹ ngồi sau xe mình cứ gắt hoai, lúc gắt đi chậm thôi lúc gắt dừng đi vào chỗ sóc, đến mệt.

Trên phố có mấy hàng quần áo cho mọi lứa tuổi. Đưa mẹ đi thử vài bộ váy công sở mới nhận ra dáng mẹ vẫn còn đẹp lắp. Không có mỡ bụng và ngực vẫn tròn. Mẹ mới qua 40 chút thôi, sao không chịu đi bước nữa nhỉ. Mình thấy phụ nữ mà không có một chỗ dựa vững chắc cứ tội tội sao ấy.

- Được không Hoàng?

- Được mẹ ạ! Mẹ của con nhìn đẹp lắm!

- Thôi đi. Tao không cho thêm tiền tiêu vặt đâu!

Con đâu có xin đâu. Chỉ cần mẹ vui là được rồi. Con vô tâm chục năm nay. Chẳng bao giờ thèm đếm xỉa đến nụ cười của mẹ. Nợ mẹ quá nhiều mà cả đời không trả xuể mất. Đang lang thang chọn cho mẹ thêm cái dây chuyền và khuyên tai thì gặp em. Đúng là em. Không nhầm được. Chỉ hơi bất ngờ chút khi đi bên em là thằng Chó Có Lát. Hai người cười cười nói nói không bận tâm đến bất cứ ai bên cạnh. Có vẻ như cùng nhau đi mua đồng hồ. Mình thì khỏi phải nói rồi. Chân như bị đóng băng và ngực đau theo từng nhịp đập. Chỉ giận là không thể đến trước mặt hai người mà chào hỏi cho rõ ràng. Còn mẹ ở đây nên không thể làm khác được. Nắm tay mẹ kéo sang gian hàng khác cho khuất bóng. Trong đầu mình lẫn lộn những cảm xúc và kỉ niệm đã đi theo mình suốt những ngày tháng vừa qua.

Đèo mẹ về mà lòng buồn rười rượi. Nhưng vẫn cố tươi cười đáp chuyện mẹ vì hôm nay mẹ đang vui. Mình muốn mẹ có một buổi tối trọn vẹn. Chào mẹ lên phòng, mở cửa ban công thật rộng. Chỗ này đêm qua em đứng đây gọi mình. Chăn gối mình vẫn còn vẹn nguyên hương quần áo em. Nằm một lúc không chịu được. Mình nhẹ nhàng xuống nhà lấy xe đi. Vi vu trên những con đường mình và em đã đi qua. Để mặc cho gió thốc sâu vào trong phổi. Những vết thương trên người trở nên đau một cách riêng biệt. Dường như nó thấm với nỗi buồn mình đang phải chịu.

Dừng xe trước cửa nhà Linh. Tự nhiên thấy trái tim trống rỗng. Em có còn trong đó không? Mình cũng không biết nữa. Con đường này tự nhiên lạ lẫm. Lại quay xe về. Mình rẽ qua nhà thằng Hưng. Giờ này mà về nhà tự kỉ không khéo đập đầu chết mất.

- Gì thế mày? Gọi khuya thế?
- Mở cửa cho tao!
- Cái gì? Bị mẹ đuổi ra khỏi nhà à?
- Không. Tao... nhớ mày!
- Dm thằng điên. Đợi bố. Xuống đây!

Nằm phịch xuống giường. Người mỗi như như bị nhét vào cối xay.

- Mày lại lên cơn rồi à?
- Ừ. Mày kiếm thuốc tiêm cho tao phát!

Thằng Hưng quay ra lục tủ thuốc. Mình hoảng hồn bật dậy

- Mà y tìm thuốc thật hả Hưng?

- Ờ! Mà y muốn còn gì?

Vừa nói nó vừa lôi ra cái xi lanh đã dùng rồi. Thằng này khốn nạn lắm. Nó nói là làm bằng được. Mình sợ quá nhảy ra cửa sổ.

- Thằng chó. Bố nói đùa!

- Đừng im cho tao. Tao tiêm cho thuốc bơ tình. Tiêm xong quên hết yêu đương sâu muộn.

- Mà y đừng làm liều. xi lanh dùng rồi dễ gây si đa.

- Ừ thì bị si đa mới quên tình được chứ. Xi lanh tao nhặt bụi cây dưới cổng. Không sao đâu. Lại đây tao chiều.

- Thằng bệnh! Tránh xa tao ra.

Thằng mất dậy đuổi mình quanh phòng. Một lừ người. Đến lúc mặt mình đỏ gay đỏ gắt nó mới tha. Cởi quần áo rồi phi lên giường đắp chăn. Thằng Hưng đi đánh răng rửa mặt rồi trèo lên cùng mình.

- Đạo này hình như tao già đi rồi Hưng ạ?

- Sao? Răng mà y bị lung lay à?

- Tiên sư mà y. Nói chuyện nghiêm túc tí.

- Thế sao? Bị rụng lông à?

- Zời ời. Đéo nói chuyện nữa. Đi ngủ!

- Hê hê. Thôi nói nốt đi. Ưc chế cái gì? Chó Có Lát à?

- Ờ!

- Nó làm sao?

- Hôm nay Vi đi chơi với nó

- Hả? Cái quái gì thế? Nhíp đi chơi với Chó Có Lát? Mà hình như tao thấy Nhíp hợp với Chó Có Lát hơn là hợp với Quần Đùi Hoa. Nhíp thì có thể dùng để nhổ lông chó. Còn với Quần Đùi Hoa thì..

Chẳng đợi nó nói hết câu. Minh vùng dậy cầm mảnh chăn nhét vào mồm nó. Đã đang buồn thì chớ.

- Thôi tao nói đùa đấy. Yêu thì phải có lòng tin chớ.

- Tao tin Vi mà. Nhưng tao buồn!

- Nhà vệ sinh kia. Giải quyết xong ra ngủ.

- Mày biến đi. Tao ngủ đây!

Nằm quay lưng vào tường. Thở dài thườn thượt vài cái rồi ngủ. Minh biết Hưng không phải thằng bạn để mình kêu ca buồn khổ những cảm xúc trống rỗng. Nó đơn giản chỉ biết mình BUỒN. Và cách nó làm là ở bên trên đùa chứ không phải tâm sự khuyên nhủ. Trùm kín chăn lên đầu và nhắm mắt lại. Thỉnh thoảng thằng Hưng lại vỗ vỗ vai mình ra bộ an ủi. Hic. Cũng chẳng hiểu sao mình lại rơi vào tâm trạng buồn khổ thế này. Cố gắng xua mọi thứ ra khỏi đầu và đếm cừu cho dễ ngủ. Hi vọng ngày mai sẽ khác hơn.

Minh chào đón một ngày đầu tuần bằng tâm trạng không mấy khá khẩm. Sáng dậy muộn chỉ kịp vốc nước rửa mặt rồi chạy ngay tới lớp mà không đánh răng. Không khéo thằng nào mà bị mình hà

hơi chắc về nơi chín tuổi an nghỉ quá. Chiều về lượn qua trường em. Em vẫn về cùng nhóm bạn. Tại sao cứ để cái thằng Chó Có Lát đèo chứ? Em không có khái niệm gì về khoảng cách sao? Giận em ghê gớm. Đứng nắm chặt tay lái cố bình tĩnh để không lao tới lỗi em về. Mình đang dần chán nản và buông xuôi nếu cứ thế này mãi. Có phải mình chưa dặn dò em đâu. Mình đã nói tay em chỉ để mình cầm cơ mà? Chẳng lẽ phải dặn kĩ càng thêm nữa là chỉ có anh được đèo em? Chỉ có anh được ngắm em? Chỉ có anh được thấy em cười? Chỉ có anh thôi? =(

Quay xe về nhà. Lúc nào trong tim mình cũng thúc giục một chân lý. Ở nhà vẫn còn có một người phụ nữ đợi mình về ăn cơm. Nhưng hôm nay không chỉ có một. Mình không biết tả cảm xúc của mình khi vừa mới về đến ngõ thấy bà nội ngồi ôm nón đợi ngoài cổng. Suýt nữa mình còn không kịp dựng cả xe mà lao đến ôm bà. Nhìn dáng bà không không, trên đầu và còn vấn chiếc khăn nâu. Ngó thấy mình bà chống tay lấy đà mãi mới đứng dậy được. Rồi bà lập cập chạy ra với mình như bà đã đợi mình cả trăm năm rồi. Mình cúi xuống ôm bà vào lòng mà muốn vỡ òa ra cùng nước mắt.

- Cha tiên sư cái thằng cu khỉ, sao mày về muộn thế?

- Bà ơi. Sao bà lại ra đây một mình? Sao bà không gọi con đi đón? Sao bà liều thế? Sao bà không lo cho mình thế này? Từ lần sau bà không được thế nữa đâu nhé. Bà nghe chưa?

- Mẹ mày. Bà có phải lú rồi đâu mà không đi được. Ngày xưa bà còn đạp xe từ Bắc vào Nam từ Nam ra Bắc đấy con ạ!

- Không. Giờ bà không được đi như thế nữa. Con không biết!

Đứng nắn nắn bà mãi. Bà ngồi bệt xuống đất chẳng lót gì nên đất quần bà trắng xóa bụi. Bà đưa tay phủi phủi vài cái rồi lại ngược lên nhìn mình, móm mém cười.

- Sự bố mày, sao lười cạo râu thế hả con? Lún phún xanh mặt rồi.

Sở lên cầm cũng thấy râu tua tủa. Minh ra cơ sự này là do em hết. Ghét! Mở cổng đỡ bà vào nhà. Chắc bà mỏi lắm. Chắc bà nhớ mình lắm nên mới lặn lội xuống đây thăm cháu. Chẳng khóc nhưng chạm vào mắt cũng thấy ướt ướt. Rót nước đưa bà uống. Tay bà run đến mức mình phải đỡ phía dưới.

- Thế bà đợi con từ bao giờ?

- Bà xuống lúc gần trưa. Ai biết mày đi học tối mới về?

- Xuống từ trưa? Trời ơi sao bà không ra hàng quán nào ngồi đợi mà lại ngồi ở cổng mấy tiếng hả bà?

- Thôi phiền người ta. Ngồi đợi có sao đâu.

Vừa nói bà vừa móc tờ năm nghìn trong cái túi may ở cặp quần ra hào hứng kể

- Có người đi qua thấy bà ngồi ôm nón, người ta tưởng ăn xin vút cho bà năm nghìn. Bà chạy theo trả mà không kịp.

Cầm tờ năm nghìn nhàu nát trên tay mà không ngăn được nước mắt. Trong khi mình mãi thang lang vì một người con gái thì bà ngồi vật vờ ở cổng nhà đợi mình. Bà bơ phờ mệt mỏi tới mức trông không kém gì hành khất. Gục vào lòng bà rồi để mặc mình thút thít. Mùi bụi đường, mùi đồng quê phả vào mặt mình ấm nóng. Bà nhẹ

nhàng đưa tay vuốt vuốt lên tóc mình. Những cảm giác yêu thương che chở thời bé thơ ùa về mát dịu. Bà ơi! Bà là tia nắng duy nhất trong ngày của cháu. Ôm bà mà như ôm một vật báu. Nâng niu sợ vỡ.

Nũng nịu bà chán chê, mình tót vào bếp mở tủ lạnh xem còn gì ngon để tối nấu cho bà ăn. Vừa kịp lúc mẹ về. Mẹ vào nhà đang quát mình mấy câu vì tội để xe ngoài cổng thì bà khế khàng.

- Tại nó vội đưa mẹ vào nhà nên quên đấy. Ngọc đừng mắng tội nó.

Mẹ nhìn bà ngỡ ngàng, buông đồ đỡ lấy bà. Mình đứng cười. Lâu lắm rồi kể từ khi bố bỏ nhà đi. Mẹ như giận luôn tất cả những gì thuộc về bố. Bà nội bị mẹ bỏ quên trong những góc tâm trạng tủi hờn và có phần xấu hổ. Giờ nhìn bà gầy yếu gắng sức đến thăm con cháu, mẹ cũng chẳng kìm được nước mắt. Mình ra cất xe rồi biết ý tránh lên phòng. Bước lên cầu thang vẫn nghe tiếng mẹ thỏn thức.

- Khổ con quá. Sao bà lại lặn lội ra thăm con thế này. Khổ con quá bà ơi...

Đóng cửa phòng lại rồi nằm vật ra giường. Chạm tay lên vết thương giờ không còn thấy nhức. Thấy bà và mẹ ai cũng có một nỗi niềm riêng. Nỗi buồn của mình đã là gì đâu. Và hơn nữa mình vẫn tin trong trái tim em chỉ có mình. Là do em vô tư quá nên thành vô tâm thôi. Hôm nay không cần em phải gọi điện nhắc, mình tự động lên đổ cho lũ mèo một ít hạt khô, thay nước uống và dọn dẹp ổ cho chúng nó. Xong rồi lấy quần áo đi tắm. Mình phải tập sạch sẽ để đánh bật thằng Chó Có Lát mới được.

Tắm xong chạy xuống nhà thì thấy bà đang ngồi nhặt rau muống. Chạy lại giúp bà. Mà hình như rau này không phải lấy ở tủ lạnh ra thì phải.

- Ở mẹ con mua rau hả bà?

- Đâu. Rau muống lần này về dặm đất, bà trồng. Giờ nó lớn từng này. Sáng sớm bà dậy hái bỏ vào bọc mang theo. Mà mai rủ con Vi sang đây chơi với bà..

Bà lại làm mình muốn khóc rồi. Hic. Bữa cơm hôm nay bà luộc rau muống và kho cá. Mẹ mặc cái váy hôm trước mình đưa mẹ đi mua nhìn trẻ ra vài tuổi. Nay mẹ búi tóc cao chứ không để lò xo rũ rượi như mọi ngày. Có thêm người trong nhà cũng vui hơn. Mẹ có thêm người nói chuyện, không gắt gỏng mình như mỗi tối. Bà như đem cả cái ấm áp của đồng quê và một niềm vui vô hình đến cho gia đình mình. Bà cười, mẹ cười, mình cũng vậy. Riêng mình thì hạnh phúc hơn rất nhiều vì không phải nghĩ đến cảnh bà thui thủi nằm võng rồi gạt nước mắt khi nhớ các cháu.

Mình quanh quẩn bên bà suốt buổi tối nên cũng bớt buồn hơn. Cứ ngắm bà mãi không thấy chán. Thích nhất nụ cười móm mém hiền từ của bà. Mẹ hôm nay cũng ra phòng khách xem Ti vi. Mình cũng chỉ ngồi chơi một lát rồi lại tránh lên phòng cho bà và mẹ nói chuyện.

Bật máy onl cập nhật tin mới của em. Thấy em chụp nhiều ảnh với lớp. Mà ước cái là ảnh nào cũng có thằng Cứt trâu đứng cạnh. Mình nhìn thằng này mặt kiêu sinh ra dễ hóng hớt ý. Trơ trơ ra nhìn phát ghét. Mình thề là mình chỉ muốn đè ngựa thằng đó ra rồi lấy bàn là là phẳng mặt nó. Ước chế! Tắt máy đi học bài.

> _<

Khuya đang học thì nghe tiếng bà gọi khẽ ở chân cầu thang. Mình đi xuống thì bà dúi cho mình củ khoai tối nấu cơm bà hấp trong nồi. Giờ đem ra vẫn còn ấm ấm.

- Ăn đi không đói là học không vào đâu!

- Dạ!

Cầm củ khoai lên bàn học ngồi ăn. Giá có em ở đây. Bà sẽ chia đôi mỗi đứa một nửa. Em lúc nào cũng chọn phần bé hơn và nhường mình phần lớn hơn. Khoai ngọt lịm công bà mang từ quê lên. Đang ăn thì lại nghe thấy tiếng bà gọi khẽ. Mình chạy xuống ngay.

- Hoàng ơi xem cho bà xem bà bơm đúng kem đánh răng chưa?

Mình cầm cái bàn chải của bà lên ngửi. Khổ thân bà mắt kém, hình như bơm nhầm sữa rửa mặt trị mụn của mẹ rồi.

- Không phải đâu bà ạ.

- Ủ. Thảo nào bà ngửi mùi thấy kinh kinh.

Mình đi vào nhà tắm với lọ kem đánh răng cho bà. Mà sao cái bàn chải của bà lại toét tòet như thế này. Hình như bà dùng lâu lắm rồi.

- Bà ơi. Còn cho bà một cái bàn chải mới nhé!

- Ấy đừng, Răng bà lung lay, dùng bàn chải mới sợi cứng đau lắm!

- Ôi. Thế mai con mua cho bà lọ nước súc miệng. Bà chỉ cần súc ọc ọc mấy giây là sạch. Chứ bà đừng đánh răng. Đau lắm.

- Ủ ừ thế mai thằng cu khỉ mua cho bà nhé!

Dẫn bà vào nhà vệ sinh. Đợi bà rửa mặt xong đưa bà vào giường ngủ. Mong đêm nay bà với mẹ ngủ thật ngon. Mình lên phòng sắp xếp sách vở rồi đi ngủ. Đêm nay sẽ chẳng còn trần trọc với những cảm xúc trống rỗng nữa. Trái tim là một tạo vật khó hiểu lắm. Dễ buông thả theo cảm xúc, nhưng chắc chắn nó sẽ luôn ấm áp khi chứa đựng sự tin tưởng và thương yêu.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 18

Trong những giấc mơ mình trải nghiệm vài ngày vừa qua, mình có thể cảm nhận được Vi đã tìm lại được nụ cười của em. Em không còn lo lắng, sợ hãi, rúm ró trong vòng tay mình nữa. Em thoải mái, tự do như gió. Gió thì luôn bay nhảy, có dừng lại bao giờ. Mỗi sáng thức dậy ra ban công tập thể dục, mình lại nhớ đến bức ảnh em chụp mình mặc quần sọc của bố đứng uốn éo. Bức ảnh mà phải đến một tuần sau trên facebook em vẫn còn là chủ đề hot cho bạn bè mình và em tán gẫu. Nhớ cái khoảng thời gian mới quen khủng khiếp. Ước gì mọi thứ trở lại trọn vẹn và tinh khôi như lúc ban đầu.

Quay vào phòng đã thấy bà lên từ bao giờ. Bà cầm chổi khom lưng quét phòng. Mình vội giành chổi lại, đỡ bà ngồi vào giường

- Bà để con quét cho. Không cho bà làm gì cả.
- Cha bố mày. Không có việc gì làm bà buồn lắm. Ở nhà còn có mảnh vườn mà cuốc đất trồng rau.
- Thế mai con đào sân lên xới đất cho bà trồng.

Bà móc túi quần đưa cho mình mảnh giấy.

- Qua chuẩn bị đi thi thăng Học gửi bà cho Hoàng này.

Mình giờ ra xem. Thấy nó ghi một hàng chữ số. Chắc là số điện thoại rồi. Mình chạy xuống nhà gọi thử thì không thấy máy bàn ở

đâu. Mẹ lúi vào trong phòng à? Chạy tới chạy lui không thấy. Đang tìm thì bà xuống hỏi.

- Bà ơi bà có biết mẹ con để điện thoại đâu ko? Bình thường mẹ còn để trên kệ này này.

- Ờ. Bà mang ra chậu hoa ngoài sân để rồi!

- Gì ạ? Sao bà lại mang ra đấy?

- Cứ thi thoảng nó lại réo ầm lên. Làm bà giật mình suýt ngã.

Mình chạy ra ngoài sân mang máy vào. Ngó thấy lũ mèo đang nằm phơi nắng góc ngay cạnh đấy. Chắc bà tìm thấy lũ mèo rồi mang xuống đây rồi. Có bà thì đỡ sợ mẹ mắng.

- Con vặn cho chuông bé bé đi nhé. Chứ bà tháo dây mang ra ngoài sân là người ta không liên lạc được với mình đâu.

- Ừ ừ...

Bà gật gật rồi ra sân nhổ cỏ ở mấy luống hoa mẹ trồng. Mình ấn số thử xem có đúng số của thằng Học không.

- A lô!

- Học à?

- Không! Đứa nào đấy?

- Ờ... Anh Đại ơi có Học ở đấy không ạ?

- Không! Nó đi ra đồng rồi.

- Dạ thế bao giờ Học về thì em gọi lại.

- Mà là thằng nào? Lại mấy thằng ngoài xã rủ nó đi bi a đúng không?

- Dạ không, em là Hoàng cháu bà Thanh, bạn của Học ạ!

- Hờ? Hoàng vọt muối đấy hờ chú?

- Dạ đúng em gửi vọt muối cho Học đây ạ.

- Thế chú đợi anh tí. Anh gọi thằng Học cho. Nó đang vọt điều ngoài sân.

Mình đứng đợi khoảng 30s thì nghe thấy tiếng bước chân chạy vội vào.

- Tao đây!

- Ủ! Nói chuyện thoải mái đi mà. Tao trả tiền, mà không mất tiền đâu!

- Ờ. Quần mà gửi hơi chật nên tao phải mang đi sửa. Nhưng mà mặc cũng đẹp.

- Ủ thế mà chịu khó vậy.

- Với cả qua bị bố quật sưng hết mông nên đeo mặc được. Nó cứ rất rất.

- Mà lại làm cái gì thế?

- Tại con Thu ý. Nó cứ vứt giấy cho tao trong giờ. Làm tao phải vứt lại. Rồi bà giáo bắt được. Tao phải viết kiểm điểm với cả mời

phụ huynh đến họp.

- Sao mày không để ra chơi mà vút lại làm gì?

- Thì tao cũng thích!

- =)) Thế thì còn kêu gì nữa. Cố mà chịu đi.

- Tối nay nó hẹn tao đi chơi. Mày kể cho tao mấy cái hay hay trên thành phố rồi tao bốc phét cho vui.

- Thành phố chẳng có gì đâu. Nhà cửa san sát. Ô tô xe máy chen chúc cả ngày, khói bụi mù mịt.

- Cứ có oto là thích rồi. Mà mày ơi đi chơi với gái có phải nắm tay không?

- Tùy tình cảm của chúng mày chứ. Mà tao nghĩ con Thu nó thích thì nó tự nắm thôi.

- Thế là nó tự hả? Tao không phải làm hả? Thế mà ông Cu bảo tao phải nắm tay với vuốt tóc nhiệt tình vào. Nhưng tao sợ lắm.

- =)) Mày đừng dại mà nghe. Cứ đi một lần rồi biết.

- Ủ. Mà tao bảo mày ơi.

- Ủ tao nghe đây.

- Cái của bọn mình ý. Nếu bị đập vào thì có bị hỏng không?

- Cái nào?

- Cái... cái ấy đấy!

- Ờ. Nếu bị mạnh thì có thể? Mà bị con Thu đạp rồi á?

- Dở người à? Hôm qua tao với thằng Biên có xích mích. Lúc choảng nhau tao lỡ lên gối chỗ ấy. Tối về bố mẹ nó sang bắt đền tao. Mai nó đi khám mà làm sao khéo tao lại phải đền thì bố tao giết chết. Cái vọt muỗi cũng không cứu được tao nữa rồi.

- Làm gì đến mức thế. Tao lên gối bọn bạn suốt. Không sao đâu mà đừng lo quá.

- Ờ thế mà mẹ nó bảo mất tí máu là sáu triệu tư, mất tí cu là gần chục triệu. Tao lo đến cả ngủ được.

- =)))))) Mà cứ bình tĩnh. Có gì mai tao lại gọi hỏi nhé. Tối tắm rửa quần áo chỉnh tề vào nhá.

- Ừ tao ra làm điều tiếp đây. Tao cật lên gác chuồng lợn hè mà về chơi

- Tiên sư mà chứ vút ở chuồng lợn tao về ngủ cái là chết vì ngộ độc khí à.

- Hê hê. Tao bủm rắm một phát là hết mùi cứt lợn

- =)) Thằng chó. Thế tao cúp máy đây!

- Ờ. Được chơi với bà sượng nhé. Chào mà

Mình cúp máy rồi chạy ra sân ngồi chơi với lũ mèo, ngắm bà tía cây. May hôm nay không có tiết ở trường chứ đi học để bà ở nhà một mình buồn chết. Giờ này chắc Vi đang ngồi lớp học. Muốn gặp em quá. Cả ngày hôm qua không được gặp. Thấy buồn buồn. Ngồi chơi với lũ mèo lại càng thấy nhớ! =(

Mẹ đi làm nửa buổi đã về rồi. Có lẽ mẹ cũng lo bà ở nhà buồn. Mẹ mua về một đồng hoa quả và thức ăn tươi. Nhìn mẹ tất bật sao mà thấy dịu dàng thế. Đứng dậy cầm đồ ăn đỡ mẹ. Bà cũng lật đật chạy tới đỡ cùng mình. Mình dành cho bà túi quả nhẹ nhất rồi bê cả đồng vào nhà. Đang vui cười nói chuyện với bà và mẹ thì chuông cửa reo lên. Mình chạy ra đến sân thì hoảng hồn. Lạnh tóc gáy khi thấy ông Tùng đứng ở cổng. Ông này định đến xử mình tại nhà luôn à. Mà hôm nay không có thằng Hưng thì biết làm sao? Chạy vào đóng cửa chính. Mình khiếp đến nỗi mẹ hỏi mãi mà vẫn không trả lời được. Mẹ ngó ra cổng thấy lão đứng đó chờ nên gạt mình ra rồi chạy ra mở cổng. Muốn hét lên với mẹ mà không được. Vội bấm số thằng Hưng bảo nó phi sang giúp mình mà không biết có kịp không nữa.

Ông Tùng lừ lừ tiến vào nhà. Tuy có vẻ an toàn nhưng mình vẫn ghê ghê. Ông nhìn mình cười trừ rồi ngồi vào bàn nói chuyện với mẹ. Mình vừa ngồi tròn bép nhặt rau với bà vừa ngóng tai hóng chuyện.

- Chị Ngọc ơi chị có thương em thì cho em số của Thi nhà em. Chứ em rơi vào đường cùng vì nó rồi.

- Chú làm gì mà ra nông nỗi này thế? Đầu tóc râu ria nhìn khiếp quá.

- Thôi em chả giấu gì chị. Trước lúc li dị nó đem hết giấy tờ nhà cửa xe cộ sang tên nó. Rồi giờ nó biến đi đâu em cũng đéo biết. Con này nó sống với chồng bao nhiêu năm mà nó không có tình người đâu. Nó lôi đưa con hoang đâu về bắt em nuôi chục năm trời rồi nó đổ đốn theo trai bỏ mặc chồng với con cái. Chị xem nó để con Vi vật va vật vờ mà có thèm về thăm đâu? Em lôi con Vi đi để dọa

cho nó về mà nó cũng không thèm đoái hoài. Dm cái loại mẹ quái thai. Em mà gặp nó em bóp chết tươi.

- Ô hay cái chú này. Chú nói thế làm sao chị dám cho số điện thoại.

- Em bực nói thế thôi. Chứ em là người tử tế chứ có ngu đâu.

Tử tế á? Mẹ, cái lão này chỉ giỏi bốc phét. Lão mà tử tế thì đã không đánh đập trẻ em. Mình chỉ muốn mẹ ghi số điện thoại cho lão rồi để lão biến ngay ra khỏi nhà thôi. Ai biết được cái lão này đang thiếu tiền, nhớ đâu lão kê dao vào cổ mẹ rồi bắt mình mở két đưa hết tiền với giấy tờ nhà cho lão thì sao. Đang lo thì thằng Hưng đến. Nó tự mở cổng lao thẳng vào nhà. Nhìn thấy lão Tùng ngồi đằng hoàng trong nhà thì mặt nó dịu lại.

- Hớ, chào anh Tùng. Lâu mới gặp!

Bố cái thằng. Dân làm ăn chả phải. Cúi xuống bắt tay như đứng rồi. Xong lao vào tủ lạnh nhà mình lục hoa quả ăn luôn. Nhưng kể ra có nó mình bớt sợ hơn. Lão Tùng ngó người bắt tay thằng Hưng xong quay ra nài nỉ mẹ tiếp. Mẹ nghĩ một lúc rồi cũng lấy giấy bút ra ghi số điện thoại cô Thi cho ông. Cho cũng phải thôi. Người lớn giải quyết với nhau đi. Cứ lôi trẻ con vào. Giải quyết ổn thỏa rồi em sẽ lại về nhà em ở. Mình và em lại được bên nhau tối ngày. Cơ mà nghĩ đi nghĩ lại mình thấy ác cảm với cô Thi thế không biết. Chẳng hiểu đàn bà phụ nữ kiểu gì mà ích kỷ không thể tả được.

Thằng Hưng kéo ghế ngồi cạnh mình, vừa ăn vừa gùm gùm lão Tùng. Được một lúc thấy không vấn đề gì nó chạy qua chỗ bà bóp vai rồi chộc chuyện bà. Thằng này khéo thật. Nói chuyện với lứa tuổi nào cũng được. Ông Tùng lấy được số điện thoại cảm ơn mẹ

mình rồi rít rồi đi về. Mình chạy ra giành phần đóng cổng. Làm lì chốt cổng rồi cố nói với chú một câu tử tế.

- Thế từ lần sau chú đừng dọa Vi nữa nhé. Tội Vi lắm. Sợ chú mà lang thang mãi không dám cả về nhà.

- Ờ. Mà bảo nó về đi. Tao cũng không lòi trẻ con dính líu vào nữa đâu.

Nói thế mình cũng yên tâm một tí. Đóng cổng rồi vào nhà, thằng Hưng tíu tít làm bữa cùng bà với mẹ. Mình hòa vào không khí ấy luôn. Giá mà có em ở đây cùng thì tốt. Tội cho em cả tuần vui đầu vào sách vở. Thằng Hưng chơi với mình đến tối thì về. Bà với mẹ ngồi thủ thỉ nói chuyện. Còn lại mình nằm một mình trên phòng. Nhắn tin với em cũng không thể hết nhớ được. Bấm số của em. Nghe giọng em dịu dàng bên ấy.

- Vi đang làm gì?

- Em làm nốt bài tập Toán rồi đi có việc quan trọng. Hoàng thì sao?

- Anh cũng chẳng biết anh đang làm gì. Anh...nhớ Vi!

- ...

- Sao Vi im thế?

- Em gọi lại cho Hoàng sau nhé. Em bận một chút!

Em lại bận. Em lúc nào cũng bận. Bực em. Đang định vứt điện thoại thì nghĩ đến thằng Học. Lúc này chắc đi chơi về rồi. Nhắn tin

báo với anh Đại mình sẽ gọi cho thằng Học. Ông nhấn lại Ok ngay lập tức. Gọi về cho thằng bạn, thấy nó nghe máy tức thì.

- Mà ỳ đợi tao gọi đấy à?

- Ủ!

- Thế hôm nay thế nào?

- Cũng bình thường. Cả xóm đến nhà tao xem bóng đá, nhưng Việt Nam bị thua đến bố tao đuổi về hết rồi tắt Ti Vi đi ngủ.

- Thế mà ỳ với thằng Biên sao rồi?

- Nó không bị sao. Chim sừng tí thôi mà ầm cả lên. Tao không bị bắt đền nhưng nó bắt mai tao phải ra bãi cho nó đập lại. Chết tao mất.

- Mà ỳ lấy cái đĩa nhôm mà úp vào.

- Hay là thế nhờ? Chỉ sợ nó đá mạnh quá lại bong mẹ gân

- =)) Thì mà ỳ cứ từ từ mà liệu. Vụ này tao chịu.

- Tao vừa đi chơi với con Thu về.

- Có gì khả quan không?

- Mà ỳ nói dối. Nó chẳng dám nắm tay tao gì cả. Ngồi ở bờ đê thì bọn thằng Đạo cứ nấu trong bụi cây ném đá vào bọn tao làm tao lại vắng tục ầm lên. Chỉ có lúc về đến cổng nó kéo tao xuống thì thâm vào tai tao làm tao sợ vãi đái ra quần.

- =)))) Mà ỳ nhất gái thế. Thế nó bảo gì?

- Tao chịu. Đã ngu sẵn còn bày đặt tiếng anh bố thằng nào hiểu được. Nghe loáng thoáng diu với tôm gì ấy.

- =)))))))))) (Chắc là Ai lớp diu nhưng ông nội này không nghe được)

- Tao cảm nó không được vớt giấy trong giờ nữa. Tao bảo bị bố quát sừng mông. Không tin sờ mà xem còn hần đây này nhưng nó cười cười đéch dám sờ. Hê hê.

- =)))))) Tao chết với mày mất Học ạ.

- Hôm nay tao lấy quần sửa về rồi. Đẹp lắm. Mai tao mặc quần áo mày cho đi học. Thôi tao làm bài tập đây. Chào mày.

Chưa kịp chào gì thì đã cụp máy. Thằng bé này dạo này có cái khái niệm làm bài tập về nhà. Không lẽ cố học hành tử tế để lên thành phố với mình à? Thôi kệ, dù sao cũng chỉ là câu nói vu vơ nhưng giúp nó chăm học hơn mình cũng thấy vui. Nằm suy nghĩ vẩn vơ một lúc thì có tiếng gõ cửa ban công. Mình bật hẳn người dậy lao ra gần cửa nghe ngóng. Cũng chần chừ vì sợ nhớ đâu trộm. Tim mình đập mạnh lắm. Mình ngửi đâu đây một mùi hương quen thuộc. Mở tung cửa ra. Đúng là em. Em đứng cười tươi trên mình. Lao đến ôm chầm lấy em. Sao em lại đi tối vậy chứ. Sao không bảo mình đến đón. Về đêm thế này nhớ có chuyện gì thì sao.

- Sao Vi liệu thế?

- Hi

- Vi đi bằng gì về?

- Em đi xe đạp.

- Sao tự nhiên Vi lại về đây?

- Vì ...Hoàng nhớ em!:" >

- Thế Vi không nhớ anh à?

- Hông!

Em lại nhăn mũi vênh mặt lên trêu. Mình kéo em vào rồi chốt cả hai cửa lại. Chắc giờ này bà và mẹ ngủ rồi. Vi cầm trong tay một túi gì nhỏ nhỏ. Em kéo mình ngồi xuống rồi mở ra đặt vào tay mình. Ô mai mơ gừng. Nhìn mấy hạt ô mai vụng vụng này biết ngay là em tự làm. Nhón lấy hai hạt rồi bỏ vô mồm. Hơi mặn một chút nhưng vẫn thấy ngon.

- Hoàng ăn xong phải đánh răng không không cho Hoàng ngủ.

- Ừ ừ.

Chạy đi đánh răng rồi lên giường chụm chăn ôm em. Quên hết bao giận hờn, thắc mắc. Em ở bên mới biết yêu em đến thế nào. Không còn nhớ lay lắt đến mức nửa đêm vẫn không ngủ được. Không còn thấy hơi thất ở tim mỗi khi nghĩ đến lúc em cười. Mùi thơm từ người em lại tràn ra hết chăn gối, lan cả sang người mình. Em dụi dụi vào mình rồi cắn vào vai mình một cái đau kinh khủng. Thế mà mình vẫn cố phải chịu vì đang vui. Thơm lên má em rồi máng em một vài câu cho bỏ tức mấy ngày vừa qua. Em bé bỏng mà khiến mình ngây thơ phát rồ phát dại. Ước gì đêm nay dài mãi. Mặt trời ngủ quên đừng có mọc sớm. Cho mình ở bên em thêm nhiều nhiều nữa. Ôm em vào lòng và thủ thủ mọi thứ trên đời.

- Bà ơi bà nấu xôi lạc à.

- Ủ. Thằng cu khỉ của bà thích ăn

Cả buổi sáng quần quýt với bà. Cứ tưởng ngày hôm đó bình yên không gió. Chẳng ngờ đến trưa mình phát rồ lên khi nhận được tin nhắn của em. Tin nhắn vồn vện thông báo em không về được vì có việc xảy ra với Nhật. Lúc nào em cũng Nhật Nhật Nhật Nhật. Em vô tình hay cố ý mình cũng không biết. Mình ghét nhất kiểu lờ hện. Mà nhất là lờ hện vì có công việc với một thằng con trai khác. Thế chẳng nhẽ cái thằng Nhật ngoài em ra nó không còn đứa bạn nào à? Mà việc gì xảy ra với nó mà chỉ có em giúp được nó chứ?

Hôm nay thì mình không nhịn được nữa rồi. Không phải cái kiểu cứ suốt ngày ở bên một thằng không phải người yêu rồi thỉnh thoảng về dỗ dành cho mình yên lòng. Chào bà rồi phóng đến trường em. Chiều nay em không phải học, nhất định lời em về nói cho ra chuyện. Mình đang bực bội đến mức có thể bẻ cùng lúc 10 cái nhíp và xé cùng lúc 10 cái quần đùi hoa.

Đến cổng trường gọi em thì em không nghe máy. Gọi vào máy Linh thì Linh ngu ngu ngơ ngơ chẳng biết em và Nhật đi đâu. Lại còn đi riêng nữa. Gọi lại cho Linh xin số Nhật. Mình gọi cho thằng Hưng trước rồi gọi cho thằng Cứt trâu. Em về nhà nó, không hiểu làm gì. Cùng đường nên rẽ qua đón thằng Hưng rồi phi đến nhà thằng đó. Cách nhà Linh có mấy số nhà. Em đang đứng thất thần ở cổng. Nhìn thấy mình mặt em lạnh tanh theo kiểu ngạc nhiên tại sao mình lại đến đây. Nhảy xuống xe trong khi xe chưa dừng hẳn làm thằng Hưng vội phải chới với nắm tay lái quẹo vào lề đường. Mình chạy đến chỗ em cầm lấy tay em lôi đi.

- Vi về anh bảo.

- Hoàng làm sao thế nhỉ. Hoàng bất lịch sự thế? Mình đang đứng trước cửa nhà người ta

- Người ta là ai? Nhà người ta sao Vi lại ở đây? Vi hứa gì với anh?

- Em gọi thông báo cho Hoàng là em có việc đột xuất rồi mà?

- Việc gì. Anh đã đến đây rồi thì Vi nói đi. Việc gì?

- Anh có thể hạ giọng xuống được không? To tiếng trước cổng nhà người khác là không hay.

Câu vừa rồi không phải của em, mà là thằng Chó Có Lát vô duyên tự nhiên xen vào. Thằng này để ra để trêu người người khác, không sai tí nào. Cứ nhìn bản mặt nó là chỉ muốn úp cái bàn là vào mặt.

- Xin lỗi. Hình như không liên quan đến đằng ấy! Làm ơn dẹp ra.

Mình kéo em sang bên đường, để đỡ phải đứng ở “cổng nhà người ta”. Lúc này ai đem ốp lếp trứng trên đầu mình thì đủ độ chín thơm. Em sững sờ nhìn mình. Ánh mắt pha phần hốt hoảng của em làm mình dịu đi một chút.

- Vi biết không? Anh không hiểu Vi nghĩ gì. Cả tuần qua lúc nào Vi cũng Nhật. Đi học với Nhật, ăn sáng ăn trưa với Nhật, chiều về Nhật đèo, nhắn tin gọi điện với Nhật. Vi xem xem trong điện thoại Vi lưu tên Nhật là gì và lưu tên anh là gì? Anh chỉ là người bình thường còn Nhật là người đặc biệt. Anh là A Hoàng còn Nhật là Chocolate. Hộp tin nhắn thì tràn ngập tin của Nhật nốt. Hay do anh vô tâm quá cả ngày nhắn được cho em hai ba tin lúc nhớ nhưng?

- Hoàng... Hoàng kiểm tra điện thoại em à?

- Vì khiến anh phải làm thế? Vì khiến anh phải nghi ngờ, phải lo âu, phải thấp thỏm. Không chỉ có thế. Đi mua đồng hồ Vi cũng đi cùng nó. Nó không có mắt không có tay hay sao mà phải lôi Vi đi? Nó không biết Vi là người yêu anh hay sao mà cũng nào cũng sẵn sả đến? Anh thấy người bất lịch sự không phải là anh đâu. Mà là nó kia kìa.

Vừa xổ ra một tràng, mình vừa chỉ thẳng tay ra phía thằng oắt con kia. Cơn bực tức khiến mình không còn kiềm chế được cảm xúc nữa. Thằng Hưng đứng tròn mắt nhìn mình. Bình thường mình hiền lành nhút nhát chưa bao giờ nổi điên như thế này. Mọi việc có lẽ chỉ dừng ở đây nếu thằng Cứt trâu không đến giật tay mình ra khỏi tay em rồi hất sang lề đường.

- Tôi cứ nghĩ anh Hoàng là người văn minh lịch sự lắm. Ai ngờ anh chẳng khác gì trẻ trâu

- Nay tôi xin lỗi nhưng cậu ăn nói cho hằn hoi và có trên có dưới một chút

- Tôi như thế này là lịch sự với anh lắm rồi. Đáng nhẽ anh không xứng đáng được thế đâu. Anh chẳng có quyền gì lăng mạ người khác bất lịch sự như cái cách anh vừa nói.

- Mà im đi thằng chó

- Đấy, chuyện chẳng có gì mà anh bắt đầu giở giọng chợ búa ra. Ba năm cấp bà ngồi quán net cày game tích lũy cho anh được từng đống kinh nghiệm à?

Mình nhìn em đau đớn. Mình là gì trong trái tim em? Mình là gì? Em đứng im lặng trước những lời xỉa xói Nhật dành cho mình. Quá khứ chơi bời không mấy tốt đẹp đã đẩy mình vào thế yếu. Ừ thì đúng mình không thể ngoan ngoãn như thằng con ngoan trò giỏi đam mê thể thao, không thể được tâm lý như nó. Nói tóm lại thì mình cũng chẳng cần có cái gì bằng nó cả bởi vì mọi sự so sánh mình với thằng chó này đều là khập khiễng.

Cổ gạt đi bao kỉ niệm đã trải qua bên em. Cảm giác thất vọng xâm chiếm cơ thể mình. Những giây phút ôm em xua đi những tủi hờn lo lắng, nắm chặt tay em vút đi những sợ hãi đớn đau, em không nhớ gì sao? Hay hiện tại hào nhoáng đã khiến em quên hết quá khứ mất rồi? Chờ đợi em nói một lời thôi. Em chỉ cần gạt Nhật ra mà bênh vực mình, quát mắng Nhật một vài câu rằng Nhật sai rồi, Nhật không có quyền nói anh Hoàng như vậy. Nhưng em chỉ im lặng.

Mình cảm giác bị xúc phạm ghê gớm. Không muốn nói gì thêm. Mình quay ra chỗ thằng Hưng, lên xe định rời ga đi thì Hưng ngăn lại.

- Mày hành xử như trẻ con thế Hoàng. Từ từ đã.

Thằng Hưng đến gần chỗ Vi rồi hỏi.

- Có chuyện gì thế Nhật? Anh nhìn chúng mày thế này anh chán lắm

- Thằng Quang nhà em bị lạc. Trưa nay tan học không thấy nó về. Đến trường tìm thì không thấy đâu anh ạ.

- Có thể thôi à? Thế không nói với Hoàng được một câu tử tế hả Vi?

- Em chẳng có gì để nói cả. Anh đưa anh Hoàng về đi. Em đi với Nhật.

Được lắm Vi ạ. Mình gắt thẳng Hưng ra nhanh rồi phóng về. Mình không muốn nhìn Vi thêm một lần nào nữa. Cứ nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của em sau những câu nói của Chó Có Lát là mình cảm thấy đau khủng khiếp. Từ nay, mọi thứ liên quan đến Vi mình không quan tâm nữa. Không phải phận sự của mình.

- Mà bình tĩnh đi Hoàng. Vi nó cũng có lí do để giận mà.

- Mà im đi Hưng, tao không muốn nghe gì cả.

- Tự nhiên mà sồn sồn lên, lại còn khai mà đọc trộm điện thoại nó

- Mà im đi.

- Được rồi được rồi. Xuống đi để tao lái xe cho.

Lái lái cái gì. Mình rồ ga phóng vù vù luôn. Cho gió thốc sâu tận đáy phổi. Mình muốn quên hết, quên tất cả mọi thứ xảy ra trong hơn một tháng vừa qua. Cứ đi như thế khoảng hơn một tiếng, tóc gáy mình khô khốc dựng ngược hết cả lên. Dừng xuống quán trà đá bên đường, quay lại thì thấy thằng Hưng hốc hác không kém. Nó khật khừ đi vào tìm ghế ngồi.

- U ời, u cho con cốc nước nhanh con sắp chết rồi.

Xong rồi thấy nó hí húi bốc bốc đồng đất dưới chân rồi vứt trước mặt mình, giả vờ ho khụ khụ rồi nhăn nhó.

- Mà thấy chưa? Tao nhỏ ra được một đồng đất.

Phi cười. Thằng mất dậy. Đang nảo hết cả lòng. Mình gọi một cốc trà đá rồi ngồi thờ dài thườn thượt. Chẳng biết giờ này em đang làm gì với thằng Chó Có Lát nữa.

- Thôi ngồi một lúc rồi tao với mày về nghe ngóng tình hình xem thế nào. Mà thằng nhóc Quang đi đâu được nhỉ?

- Mày biết à?

- Ừ. Chạy sang nhà Linh chơi suốt.

- Tao không cần biết. Tao về ngủ đây.

- Nhìn mày thế này tao nản lắm Hoàng ạ.

Uống nốt cốc nước rồi phi về. Trong lòng mình trống rỗng lắm. Chẳng thiết làm gì nữa. Giờ chỉ muốn về gục vào lòng bà mà khóc tức tưởi thôi. Đàn ông con trai gì mà suốt mướt dãi man. Nhưng mình thề là mình rất muốn khóc. Có cái gì đó ứ ứ nghẹn nghẹn trong cổ.

Về nhà nhìn thấy bà lật đật chạy ra đón mình, cười móm mém giục mình vào ăn cơm. Sao trưa rồi mà bữa cơm vẫn còn nguyên thế này?

- Bà ơi. Bà không thấy con về bà phải ăn chứ?

- Ờ ờ. Bà ăn một mình buồn lắm. Thằng Hưng ăn luôn với bà nhá.

- Dạ!

Nhìn mâm cơm có bát cà muối và thịt rim mắm tôm, mình ứa nước mắt. Nhớ những bữa cơm ăn cùng em. Những tiếng khúc

khích khi em cười mỗi lúc bà gấp thức ăn cho. Nuốt miếng cơm cứ tắc ứ ở cổ. Trông mặt mình khổ sở đến tội. Bữa cơm trôi qua chỉ có tiếng trò chuyện của bà và thằng Hưng. Đầu mình ong ong không còn nghĩ được gì nữa.

Ăn xong thằng Hưng xin phép về. Mình cũng chẳng lí do gì mà giữ nó. Mặc dù lúc này mình rất muốn có ai ở bên cạnh. Lên phòng đóng chặt cửa. Mình nhấn số thằng Học. Mãi mới thấy nó nghe máy.

- Mà làm gì lâu thế?
- Tao đang tắm.
- Tắm gì giờ này.
- Chiều tao đi chơi với gái. Hê
- Lại Thu à.
- Ừ.

Mình im lặng một lúc. Thằng này đang hạnh phúc, biết tâm sự gì với nó bây giờ. Nó có hiểu lòng mình không.

- Học ời
- Hử?
- Tao... nhớ quê quá mà ời....
- Ờ... Tao cũng... nhớ mà
- Tiên sư mà.

- Dm mày sao chửi tao.

- Tao thích.

- Mà sáng nay thằng Biên nó đá lại tao rồi đấy.

- Thế mày có bị sao không?

- Tao mò đồng đồ điện của bố thấy có cái ống nhôm khum khum. Tao cắt cho nó vừa cái của tao rồi ốp vào. Nhưng phải lấy xi lít mẹ mặc vào nó mới chịu yên một chỗ.

- =)) Thế mày không mặc sịp à?

- Không. Vướng víu lắm. Tao thích để rộng. Xong rồi ra bãi tao đứng cho nó đá. Nó dạng chân đá coong một phát. Cả lũ bò lăn ra cười. Nó bảo “Bố biết ngay mày giờ trò mà”. Nhưng sau nó cũng không đòi đá tao nữa.

- =))) Ờ.

- Chỉ tội về mẹ tao biết mẹ tao chửi tao suốt buổi trưa. Tiện thể tao nịnh mẹ mua cho tao hai cái sịp luôn. Chứ đi chơi với con Thu tao cứ thấy nó không ổn.

- =)) Ờ ờ. Cũng phải thế mày ạ.

- Ruộng ngô đang non. Có mày ở đây thì vui biết mấy.

- Hè tao về...

- Nhớ đấy. Tao sẽ cố học để lên thành phố với mày. Dạo này tao làm toán toàn được 5 với 6. Bà giáo còn phải tới nhà hỏi mẹ tao xem vừa rồi có đi cúng ở đâu không mà tao tiến bộ thế.

- Ủ mày nói thế thì tao mừng rồi.

- Thế tao đi tắm nốt nhá. Còn phải sang cho thằng Đạo mấy quả trứng gà hồi lộ không nó cứ thấy tao với con Thu ở đâu là rình chui bụi rậm ném đá.

Thằng này lại chưa để mình nói gì đã cúp máy. Nằm vút điện thoại một góc rồi nằm suy nghĩ vẩn vơ về những khung cảnh yên bình của đồng quê. Vài giây sau thì có điện thoại.

- Hưng à? Gì thế?

- Thằng chó kia buồn với ai mà bố gọi mãi không được. Lấy xe xuống đây bố bảo.

- Cái gì? Chuyện gì?

- Nhanh lên!

Chạy xuống cổng. Thấy thằng Hưng đứng dựa vào song sắt, làm bộ lay lay cửa gọi thăm thiết: “Cán bộ thả em ra! Cán bộ thả em ra”.

- Thôi đi thằng điên. Đang sầu ruột mà cứ giở trò.

- Mày sang nhà cái bác gần nhà mày hộ tao với. Chẳng hiểu sao thằng Quang đang chơi trong ý.

- Bác nào?

- Nhà 66 kia kìa.

Ủa nhà bác Tâm mà. Mình lôi xe ra rồi đi sang đó. Thấy thằng Hào nhà bác Tâm đang chơi với một thằng nữa trong sân. Thằng Hưng đứng cổng gọi

- Quang! Quang ơi! Đi học không về nhà. Bố mẹ đang cầm roi đi tìm kia kìa!

Thằng bé đang chơi vội lao vào hiên cầm cặp rồi chạy ra cổng. Hưng đón nó rồi đặt lên xe. Mình chào bác Tâm rồi chở thằng bé về. Tức tức. Tự nhiên thành ra giúp thằng Chó Có Lát. Giờ này không biết em với nó sao rồi. Chở thằng Quang về đến cổng thì thấy em với thằng đó đang đứng với hai người lớn, chắc bố mẹ thằng đó nốt. Nhìn thấy mình em ngạc nhiên chờ đợi xem chuyện gì sắp tới. Thằng Hưng đỡ bé Quang xuống rồi thưa chuyện với bố mẹ nó. Bác gái vội véo tai thằng bé rồi hỏi

- Đi đâu mà trưa không biết cả đường về?

- Thằng Hào nó rủ con về nhà nó ăn cơm cá kho!

Mình bật cười trong vô thức. Nghe câu nói của thằng bé vừa buồn cười vừa thấy tội tội. Chắc mẹ đi làm cả ngày chẳng được ăn cơm mẹ nấu bao giờ nên thèm. Bạn rủ về là về luôn. Lại thêm một đứa trẻ mang một nỗi mơ ước nhỏ bé vu vơ. Nếu buổi trưa nhà Nhật mà có những bữa cơm nóng hổi quây quần thì thằng bé chẳng phải đi ăn rình nhà bạn như thế.

Mình và Hưng chào mọi người rồi về. Mình chẳng thèm ngó ngang đến em nữa. Tự nhiên vô cảm đến lạ. Giờ em có người khác lo cho rồi. Mình thành người thừa. Rồi máy đi thẳng. Bỏ mặc em đứng đó. Trong lòng mình cảm thấy đau nhức nhưng vì quá giận nên cố xua đi. Những tổn thương em vô tình gây ra quá lớn. Tình yêu thương bây giờ không đủ để vượt qua những vết thương tích tụ dày đặc những ngày qua.

Tối đến mình ngồi thủ thỉ với bà một lúc thì lên phòng cho bà đi ngủ. Cứ nằm một mình trong góc phòng là đủ mọi cảm xúc lại ùa về. Hình ảnh em đôi khi hiện lên rõ nét. Đau đến từng góc cạnh. Ánh mắt lạnh lùng của em cắt cứa vào trái tim mình theo từng nhịp đập.

Bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa ban công. Mình ngồi bật dậy. Nhưng không chạy ra mở. Tiếng gõ cửa chờ đợi. Mình không biết có nên mở hay không. Biết Vi đứng đó. Lâu lâu tiếng động lại vang lên kiên nhẫn. Dội vào tim mình những uất ức tủi hờn. Đứng dậy mở cửa thật mạnh. Em vẫn đứng đó như vị trí ấy là của riêng em từ ngàn kiếp trước. Ánh sáng trong phòng chiếu vào em, trải dài bóng em ra đằng sau. Em ngược nhìn mình. Nước mắt đầm đìa. Em khóc. Đôi mắt đau đớn và pha chút sợ sệt. Tại sao em lại khiến mình khổ sở thế này. Buông thõng hai tay, bước nhẹ đến gần em. Em bước tới gục vào ngực mình nức nở. Mình kéo em vào phòng đóng cửa. Tay vuốt đi nước mắt trên khuôn mặt em. Tim mình như vỡ ra thành ngàn mảnh. Cúi xuống tìm lấy môi em. Nuốt trọn lấy em trong hơi thở. Em nhỏ bé và mong manh đến lạ lùng. Người mình và người em đều run lên như hai đứa đang đứng trong căn phòng lạnh đến âm 100 độ.

- Tại sao Hoàng giấu em? Tại sao Hoàng bị bố Tùng đánh mà lại giấu em? Tại sao bố Tùng hẹn gặp Hoàng mà Hoàng không nói với em. Sao Hoàng lại nói dối là bị ngã? Hoàng đưa em xem nào.

Chắc Hưng nói cho em biết rồi. Vừa khóc em vừa vạch áo mình ra bằng một lực đủ mạnh mà vẫn đủ mềm mỏng để mình không bị đau. Gạt tay em ra mà ôm em tiếp.

- Mặc kệ anh. Anh ghét Vi anh không thèm nói. Nói cho Vi chẳng được tích sự gì cả. Vi còn mãi quan tâm đến ai đó đâu quan tâm tới anh.

- Hoàng đừng nói nữa. Hoàng giết em đi còn hơn. Em đau lắm. Ở đây này. Em đau lắm Hoàng biết không?

Em đặt tay mình lên ngực em, phía trái tim. Ấm nóng và phập phồng mỗi khi em thở. Nhìn em khóc mà chân tay mình rời rã như long hắt ra khỏi cơ thể rồi. Em đưa cho mình một chiếc kèn Harkmonica và một hộp quà nhỏ. Mình mở ra, thấy trong ấy là một chiếc đồng hồ bạc khá đẹp mắt. Em đi mua đồng hồ cho mình à? Còn cái kèn thì sao?

- Em nhờ Nhật dạy em thổi Harkmonica để tặng Hoàng. Em muốn tặng Hoàng một món quà gì đó đặc biệt để cảm ơn Hoàng đã đến bên em và che chở cho em. Em xin lỗi vì để Hoàng hiểu lầm. Từ nay em không thế nữa. Hoàng đừng giận em. Đừng lạnh lùng bỏ mặc em như chiều nay.

Thôi em đừng nói gì nữa. Giờ đến lượt anh đau. Không cần biết em mắc lỗi gì hay sai lầm ra sao. Anh sẽ quên hết. Chỉ cần em đừng khóc nữa. Nước mắt em làm anh tan chảy theo rồi.

Áp đầu em vào ngực mình. Để cho em nức nở thêm một chút. Cho trôi hết đi những giận hờn trách móc. Trôi hết đi những ràn ngán cách trở. Để cho tình yêu trôi về nguyên vẹn, tinh khôi như ngày mới quen.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 19

Tình yêu của mình và em quay trở lại những ngày bình lặng như đã sắp lịch từ rất lâu. Yên ả như mặt hồ không gió. Em chuyển về nhà sống vào một buổi sáng chủ nhật. Mình, em Hoa, Hưng và Linh tụ tập giúp em chuyển về. Bà nội này lạ thật. Hôm chuyển đi thì ít đồ mà hôm về bao nhiêu thứ. Không biết em khiêng từ đâu ra.

Con Hoa nhà Hưng dạo này thích một anh chàng cùng lớp. Suốt ngày ôm cuốn Nhật ký thơ thơ thần thần. Thỉnh thoảng bị thằng Hưng gắt: “Mẹ cái con này không dọn nhà thì biến. Lởn vởn quanh bố bố đập bẹp mộng giờ”. Mà con bé này hết thuốc chữa. Người béo hơn Minh Vượng mà vẫn không chịu giảm cân. Bên hông nó còn móc một cái túi vải, trong ấy lúc nào cũng có ngô cay với nui rang. Lúc lúc nó lại thò tay vào túi bốc một nắm bỏ mồm nhai nhai. Hết biết. Thế này thì thằng nào thích được =.=”

- Con này mà có người yêu á? Tao phải gọi thằng đấy bằng cụ

- Cái anh này. Quá đáng. Hoa nó dễ thương mà.

- Thôi đi. Em có biết lần trước anh phải đặt báo thức từ 5h sáng dậy lôi nó đi chạy thể dục để nó giảm cân. Kết quả là lúc chạy về gần nhà nó rẽ vào quán ăn liền 2 bát phở. Ròng rã trong vòng nửa tháng nó tăng chục cân. (._.”)

=)) Mặt thằng Hưng lúc kể câu chuyện nhìn ngu đờng hời. Mình quay ra ngó em. Ghét em thật đấy. Chẳng bao giờ góp chuyện. Cứ

im ỉm hóng hót rồi khúc khích cười. Mà tối qua mình lấy trộm điện thoại em lưu tên thằng Chó Có Lát thành Cút trâu. Không biết em đã nhận ra chưa. Chắc chưa rồi. Nhận ra thì em đã choảng mình ngay. Còn chưa nhận ra thì mình phát hiện là em với nó dạo này không liên lạc với nhau. Hê hê.

- Hoàng cười gì thế?

- À không!

- Nói em nghe xem nào.

- Vi cho anh hỏi tại sao Vi lưu tên Nhật là Chocolate?

Em chẳng trả lời, cứ tủm tủm cười. Không hiểu ý gì. Không nói thì thôi. Đang phụng phịu thì em hất mặt sang Linh

- Anh hỏi bà nội kia kìa.

Hỏi Linh là nào? Linh liên quan gì đến vụ này?

- Thôi tao khai thật là tao nhắn tin bảo Linh đổi tên trong danh bạ Vi rồi mang xuống cho mày xem đấy.

- Thằng chó. Mày chơi tao

- Không chơi sao có phim hay để xem. Hề hề

Thế sao em không nói cho mình biết? Em định thử mình cái gì. Tự nhiên thấy tức tức.

- Này. Đừng có cười. Anh chưa tha thứ cho Vi chuyện suốt ngày dính đến Nhật đâu nha

- Ủa từ trước tới giờ em với Nhật vẫn thế. Giờ Hoàng cấm em là sao.

- Không biết. Anh cấm!

Mà cấm thật chứ đùa à. Cứ nhìn thấy người yêu mình đi với thằng đó là lại sôi máu. Nó lại còn tỏ vẻ coi thường mình trước mặt em nữa. Chỉ mong em sớm tốt nghiệp rồi thi trường nào xa xa thằng đó ra cho mình đỡ ngứa mắt. Nghĩ lung tung một lúc thì bà gọi về nghe điện thoại. Giờ này chắc lại thằng Học gọi điện cầu cứu gì rồi.

- Oí tao Hoàng đây

- Oí tao Học đây!

- =)) Ủ thì mày nói đi, tao nghe.

- Bọn thằng Đạo mất dạy quá mày ạ. Nó cứ phá tao.

- Lại sao thế?

- Hình như thằng Đạo nó thích con Thu hay sao ý. Tối qua nó lừa tao uống nước lá thị rồi cho tao ăn hạt mít luộc. Tối đi chơi với con Thu tao cứ bị vãi rắm bum bùm. Thối um cả bờ ao.

- Thế Thu có bảo gì không?

- Nó cười vào mặt tao chứ sao nữa. Cơ mà hôm qua mẹ tao kể cho tao một truyện làm tao cứ nghĩ mãi

- Chuyện gì cơ?

- Chị con Thu ý. Lấy chồng năm 15 tuổi. Lấy một ông làng bên. 15 tuổi thì bằng tuổi tao bây giờ. Thế đéo nào mà nửa đêm buồn ị

mà không dám ra ngoài vì sợ ma. Xong rồi bà túng quá ỉa luôn một bãi to tưng vào mũ cối của bố chồng. Lấy màn gió chùi đít xong rồi trèo lên giường ôm chồng ngủ tiếp

- =)))) Thế thì mày suy nghĩ cái gì?

- Tao sợ sau này lấy con Thu về, nó giống chị nó, ỉa vào mũ cối bố tao rồi chùi đít bằng màn gió thì chết tao à.

- =))))))))) Tao lạy mày. Sau này mà có thể thì đêm đến mày đưa nó đi là được chứ gì.

- Ủr nhỉ!

- Thế tỏ tình chưa?

- Tỏ tình thế nào?

- Năm tay nói “Anh yêu em” ý.

- Chưa. Cơ mà tao đéo nói đâu. Mỗi lần nó xích lại gần tao tí là tao lại sợ vãi đái ra quần.

- =)) mày cứ thế thì còn lâu mới tiến hơn được. Nó còn vút giấy trong giờ nhiều.

- Mà đêm nằm tao nghĩ mãi không hiểu nó thích tao ở điểm gì. Học thì dốt còn đòi lên lớp.

- Ai biết, chắc nó thích mày vì mày trọc đầu hoặc hôi nách chẳng hạn.

- Thằng chó.

- Ha ha. Thôi có gì cần tư vấn thì gọi xong tao gọi lại cho nhá.

- Ừ.

Cục máy rồi chạy vào chơi với bà. Để em bên nhà nói chuyện với bạn bè cho tự nhiên. Bà lúc nào cũng vuốt vuốt ngược tóc mình, chán rồi bà lại vuốt xuôi, xong rồi bà vặn đầu ra giả vờ bắt chấy. Mình cứ ngồi im dưới đất gối đầu lên đùi nghe bà kể chuyện. Bà kể từ chuyện ngày xưa mang thai bố ông vẫn hay đi soi ếch vào những đêm trời mưa về nấu cháo cho bà ăn tấm bổ. Bố sinh vào đúng lúc mưa xuân kéo dài liền 2 tháng. Ngày nào ông nội cũng phải mang tã trèo lên lò gạch hong cho khô. Bố yếu người lại phải cái dớp ốm liên miên nên phải chăm chút từng li từng tí. (Cái này mình giống bố y hệt). Buồn là khi ông mất bố ở xa không kịp về cho ông nhìn lần cuối. Nhắc đến bố, mình bật dậy

- Ở bà có muốn sang thăm bố không con đưa sang?

- Thôi bố mày bận lắm, để Tết về 1 thể con ạ. Bà biết bố mày khỏe là được rồi

- Sao lại thế được. Thế con bảo bố sang thăm bà nhé?

- Cha thẳng cu khỉ. Bà nói phải nghe chớ cứ cãi lời bà

Thì thôi vậy. Lại gục vào đầu bà cho bà vuốt tóc tiếp. Đôi khi thấy người lớn khó hiểu nhưng không muốn xâm phạm nhiều quá.

- Mai bà về Hoàng ạ!

- Ở sao lại thế? Sao bà lại về?

- Bà chỉ lên thăm mấy ngày thôi. Chứ bà không quen ở đây.

- Thế bà về thì con chơi với ai?

- Cha bố mi. Nhớ thì về thăm bà chứ.

Chui vào lòng bà ôm bà thật chặt. Buồn quá. Biết là không giữ bà ở lại lâu được. Nhưng để bà về thui thui một mình dưới quê mình thấy hẫng quá. Bà lại vuốt đầu mình rồi hát mấy bài hát của ngày xưa. ... “Ngày mai em vừa tròn hai mươi tuổi. Cô gái vùng cao xinh đẹp nhất làng. Súng vác trên vai em đi bừa dưới ruộng. Em là chiến sĩ. Em cũng là dân quân”.

...

Tối hôm ấy Hưng ngủ lại nhà mình. Linh ở lại cùng Vi cho Vi đỡ buồn. Mình với thằng Hưng chẳng chí chóc như mọi ngày. Hai thằng nằm đắp chăn rủ rủ với nhau những kỉ niệm hồi đầu mới yêu rồi cười khi khí với nhau, tâm sự những chuyện chỉ đàn ông mới hiểu. Thằng Hưng ngày xưa học lớp 12, đi dự dạ hội ở trường cùng mình, lúc đang chơi trò chơi gì mình cũng không nhớ, nó được phần thưởng nên sướng quá quay lại tính ôm mình. Ai ngờ mình lúc ấy bị kéo đi chỗ khác từ bao giờ. Thằng bé lỡ đà ôm nhầm lấy em Linh, bị em Linh đẩy ra rồi tát cho một phát. Lúc mới đầu ghét nhau bày trò quậy nhau i như mình với Vi. Sau yêu nhau lúc nào không biết. Tình yêu là một thứ khó đoán định và cũng chẳng biết nó bắt đầu từ đâu và khởi điểm từ chỗ nào.

Đến gần nửa đêm thì thấy em gọi điện. Lo lo. Không lẽ nhà em lại có trộm? Lần này con Hoa về nhà ngủ cơ mà. Nhắc máy nghe giọng em yếu ớt ở bên kia:

- Hoàng ơi bố Tùng đang bấm chuông dưới cổng

Cái gì? Chú Tùng lại định làm gì? Đã hứa là để yên cho Vi rồi mà. Mình với thằng Hưng bật dậy ra ban công ngó. Tối quá nên chỉ thấy thấp thoáng bóng ông Tùng ngồi bệt ở cổng. Em mở cửa ban công chạy ra đứng nhìn một lúc rồi vội quay vào nhà. Mình còn chưa kiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã thấy em xuống đến sân mở cổng. Hoảng hồn. Em định cống rấn vào nhà à. Thằng Hưng nhanh chân hơn mình, nhảy sang bên nhà em ngay. Nó lo cho Linh, đúng rồi. Còn mình chẳng hiểu sao vẫn đang đứng đây. Mãi đến khi thằng Hưng gọi giật cục mới tỉnh người chạy sang xem.

Chú Tùng người bê bết máu, bầm tím hết mặt mũi chân tay. Trông môi nhợt nhạt như người sắp chết. Trông thế này mà Vi dám cho vào nhà. Chịu em luôn. Em đỡ chú ngồi vào ghế rồi chạy đi lục tủ thuốc. Mình, Hưng với Linh chỉ biết đứng nhìn, không biết chuyện gì xảy ra. Thằng Hưng trải đời nhiều hơn mình có lẽ biết hơn. Nó bảo Linh đi lấy cái khăn mặt với ít nước nóng rồi đến giúp Vi băng bó mấy vết thương hở. Em vừa lau người chú Tùng vừa hỏi dồn giập.

- Làm sao thế hả bố? Bố ngã xe hay xích mích ở đâu mà ra nông nỗi này?

Một điều bố. Hai điều bố. Không hiểu em còn nhớ cái người này mới đánh đập rồi bắt cóc em không nữa. Chú Tùng thì hết hơi. Chẳng nói được cái gì. Chỉ dựa vào ghế ngửa đầu thở dốc. Không hiểu gây sự ở đâu bị đánh cho như tử. Kiểu này khéo chúng nó đập cho bầm rập xong ngắt rồi chúng nó tưởng chết mới bỏ đi. Lúc tỉnh ổng lê xác về nhà kêu cứu. Mà sao biết em ở nhà hả trời. Nhớ đâu hôm nay em vẫn ở nhà Linh thì có phải chết lạnh dưới cổng không.

- Hoàng sao mà mặt thất thần thế?

- À ờ. Anh không

- Hoàng đừng sợ. Bố thế này không đánh được đâu

- Ai thèm sợ.

Thực ra cũng hốt. Nhưng có thằng Hưng ở đây nên mình vững thế hơn một tí. Thằng Hưng kêu mình giúp nó đỡ chú vào phòng nằm. Rồi nó cởi quần áo ra kiểm tra xem bên trong còn vết thương nào nặng nữa không. Lấy khăn ẩm lau chùi hết đất với máu trên người chú mất hai thau nước. Đánh đám gì mà ác giữ.

- Nhà Vi còn cháo gói không?

- Em có. Có cả thịt băm nữa.

- Nấu một bát đi rồi bón cho chú ấy. Bụng dẹp lép này.

Vi với Linh tắt bật lao vào bếp. Mình với Hưng ngồi cạnh giường xem tình hình thế nào. Thỉnh thoảng thấy chú hé hé mắt ra nhìn. Lúc này thấy chú hiền dã man. Mà ngày xưa chú có đồ đốn thế này đâu. Hồi Vi học cấp hai vẫn thấy chú cõng Vi lên cổ rong đi chơi khắp phố. Cứ đi đâu về là lại có quà cho Vi. Càng nghĩ lại càng nhớ nhiều. Vi vốn thân với bố hơn với mẹ. Không biết nhà em xảy ra chuyện gì mà mỗi người một nơi thế này.

Vi bê bát cháo vào rồi nâng chú Tùng dậy. Em cứ khóc suốt không nín được lúc nào. Chú Tùng phẩy tay không ăn em lại năn nỉ van xin bố dậy ăn vài miếng. Nuốt được nửa bát cháo thì em cho chú nằm ngủ. Thằng Hưng cũng đứng ngồi không yên. Mình nhìn mọi người, nhìn những gì đang xảy ra trước mắt. Cứ ngỡ đi lạc giữa một bầy thiên thần vậy. Nói ra hơi sến nhưng sao ai bên cạnh mình cũng tốt vỡ ra thế. Cái người nằm kia mới cách đây một thời gian

ngắn còn là mối nguy hiểm của cả lũ. Suốt ngày phải tính kế trốn chạy đối phó. Giờ lâm vào đường cùng thì quay lại cầu cứu bọn mình. Thế mà cả bọn mướt mồ hôi tìm cách giải quyết.

Em vẫn ngồi gục ở đầu giường mà khóc. Mình biết kỉ niệm thời thơ bé lại dội về trong em. Kỉ niệm của những ngày nắm tay bố tung tăng trên từng con phố đã lên đèn. Kỉ niệm của những cái ôm, cái bế bồng của một bàn tay vững chắc khỏe mạnh. Kỉ niệm về những chữ cái, những phép tính đầu tiên bố chỉ bảo khi bắt đầu đi học. Kỉ niệm của những ngày trời mưa tầm tã vẫn lội đi đón em về nhà. Có lần em thủ thỉ cho mình nghe những kỉ niệm ấy mà mình không dám tin em đã có thời gian bình yên bên người bố hờ này đến thế.

Hưng và Linh ra ngoài phòng khách cho em được tự nhiên. Mình thì thừa thãi không biết làm gì. Đứng phân vân một lúc thì ngồi xuống cạnh em. Đặt tay lên vai em tỏ ý an ủi. Em gạt nước mắt rồi dựa vào vai mình im lặng. Mình biết em có nhiều điều muốn nói. Nhưng lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Nên thôi cứ để mặc em lạc trong những suy nghĩ vẩn vơ vẩn ấy. Mình không biết cách gỡ mà cứ liều có khi rồi tung lên thì không biết đăng nào mà lần.

Một lúc chú Tùng quờ tay tìm Vi. Em nắm tay chú hỏi gấp

- Con đây! Con ở đây!

- Con à! Bố khổ lắm con ạ. Sao đời bố lại nhục thế này...

Em không hỏi gì thêm. Chỉ nắm tay bố em mà khóc. Sao tức em thế. Thấy tình thế này phải dồn dập tra hỏi xem xảy ra chuyện gì. Làm sao. Thế nào... Để còn báo công an chứ. Cứ khóc mãi thôi.

Chú Tùng ngủ say và có vẻ yên giấc. Em bảo mình đứng dậy đi ngủ mai còn đi học. Như thế này còn đi học gì nữa. Mai nghỉ luôn ở nhà trông em. Ghê chết lên được. Ai biết ông già này khỏe lên lại có trò gì. Em nắm tay mình lên cầu thang như chị dắt thằng em. Mở cửa vào phòng thì đã thấy ông nội Hưng nằm ôm bà nội Vi í nhằm bà nội Linh ngủ ngon lành. Nhìn hai đứa ôm nhau ngủ mà phì cười vì hai cái mặt quá ngây thơ. Em giơ tay lên miệng ‘Suyt’ một tiếng rồi nhón nhén chạy về phía tủ mở tủ lấy chăn và gối ra. Em trải chăn xuống nền, đặt gối rồi kéo mình xuống nằm cùng. Em khóc nhiều quá nên mắt sưng húp lên như hai cái chén. Không hiểu sao em tôi lại khổ thế không biết. =(

Em nằm dụi vào lòng mình. Chẳng thấy em nói gì. Mình cũng không dám lên tiếng. Mình sợ con gái lúc tâm trạng hỗn loạn lắm. Cũng không có kinh nghiệm dỗ dành an ủi. Chỉ biết ôm thôi. Lâu lâu sau đang lim dim thì em cầu cho mình một phát.

- Hoàng đã ngủ chưa?
- Rồi ạ!
- Đắm cho
- Hì hì
- Không biết bố ngủ có ngon không
- Bị mệt sẽ ngủ ngon. Hôm anh bị bố đánh về ngủ ngon lắm
- Hoàng này..
- Hi hi. Anh đùa.

- Hoàng đừng giận bố.

- Ừ

- Bố thương em lắm. Xưa bố thương em nhất nhà. Chăm em lớn từng ngày một. Chỉ tại mẹ có lỗi khiến bố con em phải thế này.

Em lại sụt sịt. Mình cúi xuống thơm lên mắt em mấy cái. Đừng khóc nữa mà. Khóc nữa thì xót tim lắm.

- Anh không giận bố Vi đâu. Ai chả có nỗi khổ

- Cảm ơn Hoàng!

- Cảm ơn thế thôi á?

Em cười rồi rướn người lên thơm vào má mình. Môi em mềm mềm mát mát. À không. Nóng nóng. Ấm ấm. Mà cũng chẳng tả được nó thế nào. Chỉ biết nó rất hay. Mình thấy thương em quá. Chịu đựng bao nhiêu vụn vỡ. Những mảnh vỡ găm vào tim ngày này qua ngày khác. Thế mà em vẫn hay cười chứ chẳng tỏ vẻ bất hạnh gì.

- Vi có tủi thân không?

- Không. Vì em được đối xử rất tốt. Em được cho tiền, cho nhà, cho ăn học đầy đủ. Em tủi thân vì lí do gì mới được chứ?

- Ừ...

- Em chỉ giận là không thể yêu bố mẹ được nhiều hơn nữa...

Hic, những đứa con lúc nào cũng như những thiên thần trong gia đình. Mình lấy tay đặt lên môi em ngăn em nói tiếp. Ôm em thật

chặt. Chẳng nghe em nói nữa đâu. Em nói lời nào nghe đau đớn lời đấy. Mình không quan tâm. Mình chỉ biết là mình yêu em. Thế thôi. Mình sẽ ở bên em. Che chở em qua những cơn bão. Tình yêu nhiều khi chỉ đơn giản như thế thôi!

Sáng hôm sau mình bị tỉnh giấc sớm. Chắc do nằm đất ngủ không quen. Nằm ngấm em trong cái ánh sáng mờ mờ khi mặt trời chưa mọc. Thi thoảng lại chọc chọc ngón tay trở vào hai má phúng phính của em. Không biết có phải được mình ôm không mà khuôn mặt em lúc ngủ trông bình yên như tượng Phật. ^..^

Đắp chăn kín cổ cho em rồi trèo về nhà. Hôm nay bà về chuyển xe sáng sớm nên chắc bà dậy rồi. Chán quá. Em còn chưa được chơi với bà ngày nào. Rón rén bước xuống cầu thang xem. Mình đoán trúng phóc. Bà dậy sửa soạn quần áo rồi nấu xôi thơm lừng cả nhà. Mẹ cũng dậy cùng bà làm bữa. Ước gì có lí do gì nịnh bà ở đây với hai mẹ con nhỉ. Hai mẹ con mình cũng cô đơn lắm chứ. Từ ngày bà lặn lội xuống thăm gia đình mình, mẹ tối tối không còn phải lủi thủi ra ra vào vào, mình sáng sáng không phải chán nản nhai mấy miếng bánh mì khô như rơm mà lúc nào cũng được bà nấu cho bát xôi hay nồi cháo. Nay bà về không biết mẹ con mình sẽ thế nào. Lại quay lại cái quỹ đạo cũ à. Lại tối tối lủi thủi sáng sáng chán nản à. =(

Cả nhà ăn sáng trong im lặng. Buồn thấy mồ. Bà cứ gấp thịt cho mình đầy bát bắt mình ăn cho béo. Thi thoảng bà quay đi mình lại nhanh tay nhón miếng thịt vào bát cho bà. Mẹ có vẻ trầm. Chẳng nói chuyện như mọi ngày. Ăn xong mẹ phải đi làm luôn nên mình đưa bà ra xe. Mẹ với bà nắm tay nhau rơm rớm nước mắt làm mình ngại quá phải tránh vào trong.

Tiến mẹ ra cổng thì bà quay vào. Yêu cái lưng không không của bà thế. Bà móm mém nhìn mình cười rồi vào góc bếp lục lục vài thứ.

- Bà ơi bà tìm gì thế ạ?

- Bà tìm mấy cái túi bóng. Hôm trước bà đi xe say quá nên nôn tưng bị người ta chửi.

Ôi... Hic.... Mình thấy sống mũi cay cay. Bà không ngồi được xe máy chứ không mình đã bế bà lên xe phóng về quê rồi. Tưởng tượng ra cảnh bà ngồi mệt mỏi trên xe rồi xuống xe đi còng lưng 1km mới về đến nhà mà mình không tìm được. Quệt nước mắt ngang mặt ôm lấy bà, dụi mắt vào vai áo bà.

- Bà ơi bà ở lại chơi với Hoàng Cu Khỉ đi.

- Tiên sư mi để bà về quê rồi thỉnh thoảng về thăm bà với. Chớ bà không về thì... ông nội mi buồn lắm!

Hóa ra là vậy. Bà sợ bàn thờ ông lạnh lẽo cô đơn. Ông khổ quá. Sao ông nỡ bỏ bà đi trước để bà lủi thủi một mình bao năm qua. Bà cầm vạt áo chấm chấm nước mắt rồi nắn chân tay mình một hồi.

- Thôi đi mau không lỡ xe của bà.

Đỡ bà lên xe, mình đi thật chậm qua từng con đường. Bà thì thoảng lại cầu sườn mình một cái rồi chỉ cho mình xem những thứ hay hay bà thấy trên đường. Mình lại cười cùng bà rồi kể cho bà nghe những thứ ấy từ đâu mà có, có từ bao giờ. Giống như mình đang kể chuyện cổ tích – à không – hiện đại cho bà nghe ấy.

Bà bắt một chuyến xe sớm từ Mỹ Đình. Đắt bà lên xe, bà còn đứng đắn dò mình một hồi làm ông lái xe gắt gỏng vài câu. Mình chẳng đứng được lâu vì sợ bảo vệ bắt xe. Phóng ra ngoài đường đứng vĩa hè đợi nhìn bà lần nữa. Bà lọt thỏm trong ô cửa sổ, mồm

mém cười, tay vầy vầy mình quay về. Nhất định thi xong sẽ về thăm bà thật lâu, đền cho bà những tháng ngày lủi thủi.

Em đứng đón mình ở đầu ngõ. Trên tay em còn cầm bao nhiêu là thức ăn.

- Sao Vi biết anh về mà đón?
- Em thần giao cách cảm
- Hự. Hóm lắm nhé!
- Về đi anh. Nay bố Tùng nấu cơm cho bọn mình ăn.
- Hả?

Em cười rồi kéo mình về nhà. Ghê chết lên được. Mình vẫn hoang mang chưa tin vào những gì em nói. Dắt xe vào trong sân, thấy chú Tùng đang lúi húi rửa nồi trong bếp. Linh với Hưng thì ngồi bàn ăn nói chuyện. Em kéo mình vào nhà làm cùng mọi người. Mình hơi rụt rè vì có vẻ sợ sợ. Tốt nhất đề phòng một chút vẫn hơn. Ở đời vẫn lắm thể loại hồ báo cáo chồn lắm.

Em lôi ra đủ thứ thịt thà cá mú ra cho bố em làm. Ờ, ngày xưa cũng thấy chú này hay làm bữa. Mình vừa nhặt rau vừa ngó ngó thể thủ. Thằng Hưng thấy thế vỗ đập cái vào vai mình.

- Thả lỏng đi. Tao kiểm nghiệm rồi. Không có gì nguy hiểm đâu
- Ai biết
- Mà với Vi còn phải giải quyết nhiều chuyện đấy.
- Chuyện gì?

- Đoán thế thôi. Cứ từ từ tận hưởng
- Mà y dờ à?
- Ô thằng này. Thích đồ máu không?

Nói xong thằng chó nó thò tay xuống bóp mình luôn. Đau thấy sao thấy trắng. Mất dậy. Ngồi xuống ghế mãi mới trở lại trạng thái bình thường được. Bữa dọn ra nhanh chóng. Lạ thật. Cả 4 đứa đều bỏ học mà không có đứa nào thể hiện một tí áy náy nào. Chú Tùng ngồi đầu nôi xới cơm mới hốt. Báo hại mình vừa ăn vừa run. Cả nhà tíu tít nói chuyện, em với Linh thì nói chuyện trường lớp, thằng Hưng và chú Tùng thì nói chuyện xã hội. Cuối cùng mình bị thừa ra. Ngồi cầm cúi ăn cho xong bữa.

Trốn lên ban công ngồi một mình. Mình thấy lòng trống trải ghê gớm. Không hiểu sao gần đây hay xuất hiện những trạng thái không tên ủa về hành hạ mình. Đôi khi mình ước quay trở lại thời gian cách đây nửa năm. Khi mình chỉ biết vui đầu vào sách vở và game online. Không bạn bè chèn ép gì hết. Cuộc sống đơn giản như đã chết. Không mục đích lí tưởng. Chẳng suy nghĩ mệt đầu. Dứt vài lá tường vi vò vò trong tay. Tường vi đang chuẩn bị nở hồng rực cả giàn rồi.

Em đến bên mình nhẹ nhàng làm mình giật bắn. Em đưa mình một quả táo. Nhưng lúc này mình cũng chẳng muốn ăn. Muốn hỏi em về những gì đang xảy ra mà cứ im lặng. Để em tự tâm sự thì hơn.

- Chiều em phải đi gặp mẹ Hoàng ạ!
- Ừ...

- Mẹ em đã làm nhiều điều sai lầm rồi

- Ủ...

- Hoàng biết không? Mẹ thuê người đánh bố Tùng đấy

Mình choáng quá, nhưng vẫn cố bình thần ừ hử cho qua. Thuê đánh cái gì. Thuê giết thì có. Mình mà như ông Tùng mình đi kiện cho bả chết.

- Chỉ tại mẹ dồn bố vào chân tường nên bố mới hành động mất kiểm soát như thế. Em chưa bao giờ hiểu mẹ làm thế để làm gì. Nhưng em sẽ gặp mẹ để thương lượng một vài thứ. Mẹ từ em cũng được.

- Ủ... Vi cứ làm những gì Vi thấy đúng.

- Hoàng sẽ ở bên em nhé. Hoàng đừng bỏ rơi em.

- Sao anh lại bỏ Vi được. Nhưng mà... anh thấy em không sống với bố được đâu.

- Em đòi mẹ giấy tờ xe với nhà của bố. Rồi để bố đi chứ. Em đâu phải con gái bố mà giữ bố lại.

- Ủ. Giữ bố Tùng của Vi lại thì anh bị bệnh tim mà chết mất

- Hoàng đừng thế nữa mà. Bố Tùng rất thương em

- Ủ...

- Em cũng chẳng biết nói thế nào nữa. Thôi kệ đi Hoàng ạ. Đến đâu thì đến. Em cũng còn gì để mà mất nữa đâu.

- Vì nói gì thế? Thế còn anh?

Em cười, cầu cầu má mình. Săn đang chán nản. Em lại làm mình cảm thấy hụt hẫng khó tả. Em như một cơn gió. Mà gió thì có đứng yên một chỗ bao giờ.

Mình về nhà nằm vật xuống giường. Cố gắng chìm vào giấc ngủ, cố gắng lạc vào một giấc mơ nào đấy mà không được. Cầm điện thoại mà không biết gọi cho ai. Chả hiểu sao mình lại rơi vào trạng thái cảm xúc lẩn lộn thế này. Cuối cùng mình ấn số bố.

- Hoàng à? Bố đang định gọi cho con

- Có việc gì hả bố

- Chiều con đến chỗ bố đi. Bố muốn con gặp một người.

- Ai vậy bố?

Hỏi thế thôi chứ mình thừa biết bố định giới thiệu ai rồi. Hẹn bố xong mình nằm nghỉ một lát. Nhắn tin bảo đưa em đi gặp mẹ thì em không nói không cần. Buồn thật. Chỉ mong chóng qua những thứ rắc rối này. Để mình và em bên nhau mà không cần phải lo nghĩ buồn phiền gì cả.

Mình sang nhà bố lúc 4h chiều. Vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ. Đến nhà bố bấm chuông gọi. Nhìn qua khe cửa vào trong sân đã thấy bố nuôi thêm một con cún Nhật. Chắc người phụ nữ sống cùng nuôi chứ bố chẳng bao giờ nuôi cái con chó thất nơ ở cỏ thế kia đâu.

Bố cười tươi lắm. Khác hẳn mình. Lết vào phòng khách nhà bố. Chẳng muốn ăn uống gì. Chỉ muốn xem mặt cái người bố muốn giới thiệu thôi.

- Hoàng hôm nay không đi học à?

- Con không!

- Sao thế con? Nhìn bơ phờ thế?

- Không ạ!

Bố hỏi gì trả lời nấy. Mình không đủ bình tĩnh đợi thêm.

- Bố muốn con gặp ai?

- Đợi bố lát nhé.

Bố đi lên phòng một lúc. Mình ra sân ngồi chơi với con cún. Tưởng tượng cái hồi bố và mẹ mới quen, rồi tỏ tình, rồi cầu hôn, rồi hứa hẹn. Xong sinh ra mình, xong cãi cọ, xong bỏ đi. Tình yêu cũng có là gì đâu khi lòng tự trọng bị tổn thương và sự ích kỷ vượt xa tầm với.

Bố xuống. Mình và người phụ nữ của bố nhìn nhau trong chốc lát. Cũng đủ để trong lòng hai người phát sinh đủ thứ cảm xúc. Đời nhiều khi hài hước thật. Trời cho trò chơi. Trêu người quá đáng.

- Đây là người bố muốn con gặp!

- Con hiểu!

- Hai người làm quen đi! Đây là

- Cô Thi?

- Ơ. Sao con...?

- Khi tìm hiểu một người phụ nữ, ngoài nhan sắc ra bố không tìm hiểu gì thêm à?

- Ý con là...?

- Cũng không cần biết quá khứ của người ấy à?

- ....

Mình giận dữ đến nỗi cũng chẳng cần biết bố có tổn thương hay không. Bố khiến bao nhiêu thứ sụp đổ trong mình. Vỡ vụn không thương tiếc.

- Một người phụ nữ quan hệ bất chính rồi sinh ra một đứa con không phải của chồng

- ...

- Một người phụ nữ bỏ mặc con mình để chạy theo hạnh phúc mới

- ...

- Cướp đoạt tài sản của người khác mà không thấy xấu hổ. Khi bị đòi lại thì thuê người giết chết.

- Hoàng! Con nói gì thế?

- À không. Loại người này thì không thể gọi là phụ nữ được.

Cái loại đàn bà này còn không xứng được gọi là người thì đúng hơn. Mình không hiểu sao người mình thương yêu lại được sinh ra bởi cái thể thống này. Mà bây giờ điều khiến mình hoang mang nhất,

Vi là con gái của ai. Không thể là của bố được. Bố mới chỉ quen cô ta cách đây không lâu.

- Bố có biết con gái cô Thi là ai không? Không khéo hai người sẽ bất ngờ lắm đấy.

- Em còn có con gái à?

- Em định giới thiệu nó cho anh chiều nay.

Nhảm nhí. Vớ vẩn. Cô ta không thấy một tí gì xấu hổ cả

- Chứ không phải định dối trá đến phút cuối cùng à?

- Hoàng ơi. Hôm nay hình như con có uống rượu.

- Con chẳng uống gì cả. Bố muốn kiểm chứng thì tự bố làm đi. Con về.

- Hoàng ơi. Từ từ đã!

Mình chạy ra phòng khách. Nhận ra trong nhà từ nãy đến giờ không chỉ có ba người. Choáng váng hơn là người khách thứ tư không ai khác chính là em.

- Vi à! Em đến từ bao giờ thế?

- Hoàng đừng nói gì nữa.

- Anh...

- Đừng nói nữa!

Im lặng. Em đi qua mình vào phía trong nhà. Lạnh lùng đến trước mặt mẹ em.

- Mẹ đưa giấy tờ cho con để con về!

Tất cả mọi chuyện diễn ra trong vòng chưa đến 15 phút. Mọi hạnh phúc ảo tưởng của bố cũng tan theo nước mắt. Chẳng biết trách ai. Chỉ trách bố chọn nhầm người. Mình đợi em ở cổng. Em bước ra, lên xe về cùng mình, không nói một câu nào hết. Mình đeo em về trong im lặng, giữa hàng ngàn hàng vạn tiếng âm ỹ của thành phố lúc tan tầm.

Mình vốn không tin vào sự sắp đặt của số phận, không tin vào những câu chuyện hoang đường. Vậy mà giờ đây chẳng có cách nào để chối bỏ, khi mình trở thành nhân vật chính trong câu chuyện hoang đường ấy.

NHÀ NÀNG Ở CẠNH NHÀ TÔI

Li Ni thông minh
dtv-ebook.com

Chương 20

Em nói lời chia tay vào ngày hôm sau. Mình đã chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi một kết cục chẳng mấy tốt đẹp. Nhìn em khóc bên những nhánh tường vi, tim mình như bị cắt lằn lượt từ tâm nhĩ đến tâm thất. Máu trong tim xối ngược chảy xuôi, đau đớn đến từng tế bào. Không nói từ chối cũng không đồng ý. Mình kéo em vào lòng. Tim môi em trong nửa phần tủi hận, nửa phần giận dữ. Điều duy nhất trong lúc này mình muốn là chiếm lấy cơ thể em, làm mọi cách để em hiểu rằng mình yêu em và sợ mất em như thế nào. Môi em nóng ẩm trượt qua môi mình ướt át. Mình bị em đẩy ra, sẵn sàng chờ đợi một cái tát nảy lửa. Nhưng không gì cả. Em về phòng và đóng rầm cửa lại. Bỏ mặc mình một mình bên giàn tường vi. Gió đêm thốc lạnh đến thấu xương.

Mình trải qua những ngày tháng khủng khiếp nhất của tuổi trưởng thành. Ngôi nhà vốn đã trầm lại càng lặng hơn. Mẹ ít nói và bù đầu vào công việc. Mình đi học về cũng chỉ cố nuốt vài miếng cơm rồi gục đầu vào sách vở. Thịnh thoảng vẫn thấy Chó Có Lát chở em về nhà. Biết là bạn bè chứ chẳng phải hẹn hò gì những vẫn thấy buồn. Có hôm lên phơi quần áo nhìn thấy em ngồi đung đưa chân rồi hát. Đứng ngắm em trong im lặng mà trái tim muốn khóc một trận cho thỏa lòng. Ba con mèo cứ lớn dần trong sự chăm sóc của mình. Nghe nó ngheo ngheo vang nhà lúc đói cũng bớt hiu quạnh hơn.

Bố gọi điện khi mình vừa tan giờ học. Nghe giọng bố vẫn điềm đạm như bình thường.

- Con xin lỗi về chuyện hôm trước

- Không sao. Có gì đâu. Bố cũng hiểu ra nhiều thứ.

- Bố với cô Thi sao rồi?

- Ổn con ạ. Dù gì thì bố cũng không phải là người bị phân tâm bởi quá khứ hay tương lai.

- Dạ!

- Còn con mới Vi?

- Nếu bố lấy con Thi thì con với Vi chẳng hóa là anh em một nhà, bố còn hỏi gì nữa.

- À. Thật ra thì bố nghĩ sống ở thời này thì không nên để những quy tắc chuẩn mực đè ép mình quá đáng.

- Dạ

- Bố cũng không định kết hôn lần nữa đâu. Mọi thứ chỉ đẹp khi yêu thôi.

Nói với bố thêm vài câu rồi cúp máy. Bố vui là được rồi. Chỉ mong cô Thi đừng sinh thêm đứa trẻ nào nữa. Là con của cô ta thì chỉ khổ thôi.

- Hoàng dạo này gầy quá! Mẹ nấu cơm không ngon à?

- Không phải đâu mẹ. Chắc do tiêu hóa. Hôm nay mẹ ăn đi nhé. Đêm con ăn sau.

- Dọn ra rồi còn gì nữa.

- Mẹ ăn đi. Con mệt lắm mẹ à!

Lên phòng đóng cửa lại. Nghĩ đến cảnh mẹ ngồi ăn một mình cũng muốn ứa nước mắt. Nửa đêm mẹ gõ cửa nhẹ nhẹ. Ra mở cửa thì mẹ dúm cho bát cơm rồi chạy xuống nhà luôn. Mình nhìn bát cơm, dựa vào cửa, ngồi bệt xuống đất mà khóc. Bát cơm nóng hổi, đủ rau, thịt và trứng. Nóng thế này chắc mẹ vừa dậy nấu lại cho mình. Cầm thìa vừa xúc cơm ăn vừa nấc lên. Đã bao giờ nấu được cho mẹ bữa cơm nào đâu mà cứ hành mẹ mãi thế này. Cơm nghẹn ứ ở cổ nhưng vẫn phải nuốt khi nghĩ về lúc mẹ cặm cụi dậy hâm lại đồ ăn. Mình không muốn mọi thứ cứ nặng nề thế này mãi.

Gõ cửa phòng em một cách kiên nhẫn. Mình sẽ chờ đến lúc em ra mở cửa thì thôi. Đợi khoảng 15 phút. Cuối cùng cánh cửa cũng có tiếng động. Em đứng trong phòng, cách mình chỉ một cái nắm tay. Mà tại sao nhìn em xa thế. Em mặc bộ đồ ngủ mẹ mình đi công tác mua tặng em, trông em như một đứa trẻ chưa lớn. Không hiểu sao cứ đứng trước mặt em là mình lại bất lực như thế này. Nhìn em lạnh lùng không cảm xúc. Mình biết em giận mình đã xúc phạm mẹ em, khinh thường hoàn cảnh gia đình em. Nhưng tất cả chẳng phải do mình bị cảm xúc chi phối quá nhiều sao. Tại sao yêu mà em không thể hiểu cho mình điều đó. Em luôn bắt mình hứa đừng bỏ rơi em. Thế mà cuối cùng người bị bỏ rơi lại thay đổi vị trí.

- Anh rất nhớ em!

- ...

- Anh không níu kéo gì đâu. Chỉ là lúc này anh không điều khiển được cảm xúc.

- ...

- Anh rất yêu em!

Em không đáp lại một lời. Chỉ lặng yên đứng trong vòng tay mình. Cuối cùng thì vì lí do gì chứ? Mình và em đâu có ngăn cách gì đến mức phải chia tay thế này? Đâu phải anh em ruột, đâu phải bị ngăn cấm. Là do tự thân một trong hai người của mối quan hệ này muốn tan vỡ. Tại sao tình yêu không đủ lớn để chen chỗ cho vô vàn những lỗi lầm tầm thường và không đáng giữ?

...

Mình bắt xe về quê nội sau khi kì thi cuối kì 1 của năm Nhất kết thúc. Tết này mẹ muốn về ăn tết với bà nội nên bảo mình về trước với bà một thời gian. 28 Tết mẹ sẽ về. Gần đây do tâm trạng không tốt, lại không hay ở nhà nên mình không nghe điện thoại của thằng Học được. Không biết thằng bé có giận mình không nữa.

Đi chậm chậm trên con đường ngày xưa có em. Nhớ đến lúc em tung tăng rồi hát mấy bài hát trẻ con mà phì cười.

Nhìn thấy mình đầu tiên là thằng Giỏi. Thằng này muôn đời bị tiêu chảy nên lúc nó ngồi vớt bèo ở bờ ao mình cứ tưởng nó ngồi ỉa. Thằng bé đứng bật lên ngó mình một lúc cho chắc rồi chạy khắp đường làng gọi lũ trẻ.

- Chúng mày ơi, thằng Hoàng Thanh về này chúng mày ơi.

- Mẹ thằng kia hét to thế bà Thanh nghe thấy bây giờ

- Ừ nhĩ thôi chết lữ mồm.

Thằng Học không biết chui từ đâu phi một phát ra trước mặt mình. Thằng này từ khi biết yêu nuôi tóc hay sao ấy. Vốn quen nhìn nó đầu trọc rồi giờ thấy tóc lơ phơ trên đầu nó trông như lông mọc trên mông.

- Mà y hả Hoàng?

- Không tao thì ai?

- Dm thằng chó!

Nói xong nó sốc mình lên vai, chạy vào vườn quăng vô đồng rơm. Chẳng hiểu mình làm gì nên tội mà cả lũ lao vào hành xử. Thằng thì cầm đồ đạc mình đem đi giấu, thằng giữ chân tay, còn thằng Học với thằng Đạo thì lột quần dài mình ra treo lên cành nhãn, để mình mặc mỗi cái quần sịp. Chết mất.

- Dm chúng mày trả quần bố ngay

- Trèo lên cây nhãn mà lấy đê.

- Tao ăn mặc thế này trèo nào được.

- Thế thì cứ trốn trong đồng rơm nhá.

Nói xong mỗi đứa một ngả. Về thăm bà mà phải bẻ lá chuối quần quan hông chạy về nhà. Bà nhìn mình cười khùng khục. Lấy tạm cho mình cái quần nái đen của bà. Mặc vào như bơi trong quần. Đứng trước gương ngắm mà khóc thét. Tối ăn cơm xong mình phải lấy nịt buộc buộc hai ống quần lại cho đỡ lòi xòe rồi đi đòi đồ đạc. Cái lũ này giờ không chừa ai. Quậy cả mình.

- Học ơi.
- Cái giề
- Trả quần tao.
- Sang nhà thằng Đạo mà đòi

Chó. Bọn này giờ trò gì với mình không biết. Léch théch sang nhà thằng Đạo.

- Đạo ơi
- Cái gì thế?
- Trả quần tao.
- Bọn nó vớt đồ của mày ở sân kho ý. Ra mà lấy.

Cái bọn mất dạy này. Lại lết ra sân kho. Mặc quần nái của bà mỏng dính. Rét ngứa cả đùi. Bọn trẻ treo đồ đạc mình lên mái hiên nhà kho. Ngó qua ngó lại không thấy ghế ghềnh gì để trèo lên lấy. Dưới mái hiên còn có bãi cứt trâu to đùng. Kinh chết.

- Có cần bọn tao giúp không?
- Chúng mày không lấy cho ông ông giết bây giờ.

Cả lũ ra ngó ngó. Nhìn mặt thằng nào thằng nấy đều nguy hiểm vãi đạn. Một lúc sau tự nhiên một thằng hô chạy, cả lũ chạy biến đi chỉ còn mỗi mình mình đứng lại. Dở à? Lại ngẩng lên tìm cách lấy đồ. Đang ngu ngơ tự nhiên nghe ĐOÀNG 1 phát to đùng. Phải nói là muốn gọi lũ trẻ kia bằng cụ luôn. Nhét pháo vào giữa bãi cứt trâu

cho nó nổ. Người mình từ đầu đến chân dính toàn cát. Tiên sư chúng nó chứ. Cả bọn lao ra hét ầm lên

- Chào mừng mày quay trở lại thế giới của bọn tao.Ồ dĩa
aaaaaaaaaaaaaa

Xong cả lũ lao vào khiêng mình chạy quanh kho. Thành ra thằng nào thằng nấy ai cũng dính cát trâu.

- Sao mày lâu về thế?
- Dạo này gầy thế này?
- Con Vi đâu?
- Sao mày cho thằng Học vọt muối mà không cho tao?

Câu cuối cùng là của thằng Đạo. Hỏi mình có vẻ rất cay cú. Chắc thằng này cũng thích con Thu rồi.

- Đi ra sông tắm đi.
- Thôi xin. Đang mùa đông.
- Tao biết có chỗ nước xoáy ấm lắm
- Tao không biết bơi đâu
- Ra bọn tao đỡ.

Chẳng để mình đồng ý. Lũ trời đánh này lôi mình ra sông. Lột hết quần áo rồi du mình xuống. Khởi phải nói mình lạnh gần chết. Nhưng lúc sau vắn vò với chúng nó một lúc cũng thấy vui. Sướng

nhất là tối về lấy được đồng đồ đạc. Không từ giờ đến Tết phải mặc quần bà thì chết.

- Nay tao vào ngủ với mày nhá. Mai sang nhà tao chơi. Mày về đúng lúc anh tao cưới.

- Anh Đại đã cưới rồi á?

- 20 rồi. Chả cưới thì làm gì. Lấy vợ về còn có thêm người làm đồng giúp mẹ.

- Lấy ai thế?

- Chị thằng Đạo. Quả này mà lúc nào hai vợ chồng chửi nhau khéo hai nhà nhảy sang đâm nhau luôn. Ha ha

Thằng Học mở cửa chạy vào nhà rồi tíu tít với bà. Mình đi thay quần áo rồi chạy ra chơi cùng cho vui. Đêm đến hai thằng trải chiếu nằm dưới đất. Nó kể đủ truyện trên trời dưới bể cho mình nghe. Cứ như lâu lắm rồi không có người tâm sự.

- Hôm nọ mãi đi thuê phong bật đám cưới cho anh Cu, tao không kịp học bài cũ. Sáng đến lớp bị cô giáo bắt lên bảng. Tao nghĩ nát óc không ra. Lúc sau thấy cô giáo đi ra ngoài mừng quá. Không ngờ cô vào cửa sau, ngồi ké bàn cuối lớp. Tao vội chạy ra cửa ngó ngó. Rồi hớn hở chạy vào bảo “chúng mày ời cô đi rồi. Phô tao đi. Bài này làm thế nào”. Thế là cả lớp được trận cười đứt ruột. Tao được 1 về chỗ.

- ...

- Còn nữa, hôm nọ đi đá tập thể tao mới phát hiện ra chim thằng Đạo bị vẹo mày ạ. Cả lũ đá thẳng. Nó thế đéo nào nước đá cứ xiên

sang bên phải. Tao buồn cười quá bảo cả lũ xem. Xong tao chạy về kể cho con Thu nghe. Bị thằng Đạo xông vào đấm. Mẹ. Hai thằng đấm nhau vỡ mặt chỉ vì cái chim vẹo.

- =)))))))))) thằng vô duyên. Nó không đánh mày chỉ vì cái chim dêu. Đánh vì gái đấy.

- Hôm trước bọn tao đi chăn trâu, mãi chơi đùa để trâu ăn hết bãi đỗ của người ta. Rồi cả lũ bị mấy ông chủ ruộng ra bắt nằm hàng dài trên ruộng để quất roi vào mông. Riêng tao thằng lớn nhất vừa bị quất vừa bị búng. Hic. Giờ chim vẫn còn tím đây này

Thằng bé đứng dậy đang định móc cho mình xem thì mình kéo xuống trùm chăn lên đầu nó. =)) Cười gần chết. Giờ mà móc ra thì bà ngất mất. Mỗi lần nghe thằng này kể chuyện là mình cười tưởng như bực ruột. Mình đã bỏ quên hiện tại để về lại với cuộc sống của đồng quê. Cuộc sống của những đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Cả ngày chỉ gắn với con trâu và đồng ruộng. Đi học thì bày đủ trò quậy phá trường lớp và cô giáo. Tạm quên đi những kỉ niệm đã trải qua cùng em để đón nhận lấy những nụ cười đúng nghĩa. Nhắm mắt ngủ và vẫn còn cười vì tiếng thằng Học vẫn ồm ồm bên tai. Cái thằng này. Nếu không có con Thu thì nó yêu mình cmn mất.

Đám cưới của anh Đại làm rộn lên cả một góc làng. Vì nhà cô dâu chú rể cách nhau khoảng 5 phút đi bộ nên nhạc nhẽo hai bên cứ choảng nhau lia lịa. Chị thằng Đạo nhìn cũng xinh phết. Chỉ tiếc là lấy chồng sớm quá. Năm nữa lại con bông cháu bé cho mà xem.

Anh Đạo tiếp khách sau một ngày đã say lử đử. Cứ ra chỗ mình bắt tay lia lịa. Cảm ơn vì có cái vọt muối của chú mà anh tán được vợ xinh. Nhắc mới nhận ra lí do mình được cả nhà chào đón từ sáng. Mình thích ăn gì hai bác cũng mang ra cho. Lũ trẻ ngồi cùng

mâm mình vì thế cũng được thơm lây. Đám cưới cứ thế diễn ra êm
đạp nếu không có vụ cướp cô dâu. =))

Chẳng hiểu lúc đón dâu thế nào. Đang đi yên lành thì chú rể
(chắc bị chuốc rượu từ hôm qua với cả ăn linh tinh nhiều thứ nên
đau bụng) ôm bụng chạy thẳng vào vườn cây bên đường mãi chẳng
thấy ra. Mấy anh thanh niên làng thấy thế bày trò trêu, bịt mồm cô
dâu đem đi giấu. Lúc sau chú rể chạy ra (mà lúc này vẫn còn ngửi
thấy mùi thối thối, không biết chùi đít có sạch không) mặt hớn hở hỏi
“Vợ em đâu?”. Bọn thằng Học giả vờ hốt hoảng dọa

- Anh đi ỉa lâu quá. Thành niên làng bên sang cướp cô dâu rồi.

Ngay lập tức chàng rể chạy về nhà cầm dao đi tìm khắp nơi. Các
cụ nhìn thấy cứ bò lăn ra vì vợ chồng trẻ trâu. Đến lúc cô dâu được
đưa về nhà mà vẫn chưa dứt cơn cười. Làng quê mình từ già đến
trẻ ai cũng hồn nhiên đến lạ.

...

Những buổi sáng ở quê buồn lắm. Lũ trẻ đi học hết. Bà ra đồng
hái rau. Mình một mình ở nhà trông nhà giúp bà. Những lúc ấy lại
nhớ đến em. Nhớ những kỉ niệm hai đứa cùng nhau trải qua. Giá lúc
ấy có em ở nhà, em sẽ ngồi bậc thềm vừa ăn xôi vừa hát.

Ra mà xem con chi nó to to ghê

Trông xa lớn hơn xe hơi

Lăn lăn bánh xe đi chơi

À thì ra con voi như vậy mà nghĩ ngợi hoài

Đằng sau nó mang một cái đuôi và một cái vòi phía đầu.

Lắm nhầm lời bài hát em hay hát. Không biết có đúng nhạc không nhưng cứ hát bừa. Vừa hát vừa muốn khóc. Em giờ này không biết đang làm gì và ở bên ai. Mình tắt điện thoại một tuần rồi. Chẳng liên lạc với ai nên cũng chẳng biết tình hình ở nhà.

Được hai hôm tự kỉ thì lũ trẻ nghĩ ra trò lôi mình đi học cùng. Cứ ngồi ở cuối lớp cúi cúi là thầy cô không để ý. Hoặc có thầy nào biết thì xin phép một câu là được. Đi học với bọn trẻ mới biết thế nào là cuộc chiến giữa trẻ em người Kinh và trẻ em người Sán diu. Trường xây dưới chân núi nên có cả học sinh dân tộc trên núi xuống học. Mà cũng không hiểu bọn này ghét nhau ở chỗ nào. Cứ ra chơi là chửi nhau. Trẻ con người Kinh thì chửi tiếng Kinh, trẻ con Sán diu thì chửi tiếng Sán diu. Không nghe được câu nào. Thế mà cũng lao vào cãi nhau được. Đến lạ. Có hôm chịu đồng ngôn ngữ với nhau thì sau ba câu như thế này là lại chiến tranh nảy lửa:

- Cớ sao con gái chúng mày lại mặc váy đi học?
- Kệ mẹ bọn tao
- Chúng mày là lũ bệnh hoạn.
- Còn chúng mày là lũ có bệnh phải đi hoạn

Đánh nhau thì cứ nhảy vào vật nhau, ôm nhau, trai gái đánh đấm loạn cả lên. Mà cũng tại con gái dân tộc nông kinh khùng, cào cấu đau thấy mồ. Mình ngồi im trong lớp mà tự nhiên cũng có đứa con gái lao vào cào mặt. Mẹ chứ điên hết cả người. Hôm sau cạch không dám đi học luôn.

Sáng sáng lại cùng bà ra đồng vật đồ, hái rau. Có mình bà cười nhiều hơn, lúc nào cũng bám tay mình đi. Gặp ai bà cũng chào hỏi rồi giới thiệu cháu. Mình gặp ai cũng nhe răng ra cười. Nhưng thấy bà vui cũng vui lây.

Thằng Học khi yêu cũng chẳng thay đổi gì hết. Vẫn quậy như bình thường. Có chiều chơi đi núp đi tìm. Mình với nó chui vào bụi rậm nấu. Nấu đúng vào tổ ong. Bị ong nó châm cho vài phát vào mông. Chạy về tụt quần ra cho bà bôi vôi trắng xóa hết cả mông. Cả ngày hôm sau không được mặc quần mà phải quấn mảnh vải quanh hông. Thế mà vẫn chạy đi chơi khắp nơi.

- Mẹ hôm nay quần vải đi học bị bọn con gái Sán dùi cười gần chết.

- =)) Ai khiến núp trong bụi rậm.

- Chúng mày im đi. Ngượng thôi mũi. Mai đeo đi học nữa.

- Mày không đi thì bố mày quát lần lượt lên còn nhục hơn

- Đã thế con Thu còn đòi tối nay nằm úp mông cho nó xoa thuốc.

- Óe. Tối nay bọn tao đi rình.

Thằng ngu, đã hẹn gái rồi còn tiết lộ. Quả này tối thế nào cũng chết. Cơ mà thằng Học có người yêu mình cứ thấy buồn. Tối đến là nó tót đi chơi chứ chẳng ở nhà buôn chuyện với mình nữa.

Tối có thằng gọi ở cổng. Tưởng thằng Học, chạy ra thấy thằng Đạo đứng huýt sáo đợi mình.

- Cái gì thế mày?

- Đi phá đám thằng Học với bọn tao không?

- Thôi, sao chúng mày cứ làm khổ nó thế?

- Tại con Thu ý. Tán nó mãi. Suốt ngày đem mì tôm sống đi cho nó ăn. Cuối cùng nó thích thằng Học. Tao đòi lại mì tôm thì nó không chịu trả. Tao phá cho chúng nó không dám đi chơi thì thôi.

=)) Cười chết mất. Tò mò quá cũng đi theo xem lũ trẻ con làm gì. Mà thằng Học ngu lắm. Cứ ngồi hện hò ở bờ ao mãi. Ai chả biết. Lũ trẻ cầm pháo với bật lửa ra, ngắm chỗ đôi tình nhân ngồi mà vút pháo vào. Nổ đoàng đoàng cả góc ao. Con Thu sợ quá chạy mất dép về nhà luôn. Con thằng Học thì hằm hằm đuổi thằng Đạo quanh chuồng lợn. Cuộc chiến vì gái là cuộc chiến không tiếc sức.

Chợt nghĩ về mình và Chó Có Lát. Mình đã chiếm phần thắng chắc rồi, vậy mà giờ phải từ bỏ. Không biết giờ này ở nhà, không có mình ở bên, em như thế nào nhỉ. Em có còn lên sân thượng ngồi hát, hoặc ra ban công ngắm hoa tường vi nữa không. Mỗi khi nhớ về em, tim mình lại đập loạn nhịp. Chán nản bỏ lũ trẻ về nhà. Gục vào lòng bà. Dụi dụi mặt vào đùi bà. Bà lại nhẹ nhàng vuốt tóc rồi xoa lưng cho mình. 20 tuổi rồi mà vẫn thấy mình nhỏ bé, trẻ con đến lạ.

Sáng dậy bà đã đi chợ. Mình ngồi tần ngần mãi không biết làm gì. Lấy điện thoại bật nguồn lên. Do dự mãi mới dám bấm số em, nhưng chẳng thể nào nhấn nổi phím gọi. Có cuộc gọi đến làm mình giật mình. Thằng Hưng!

- Ủ ờ tao đây!

- Dm thằng chó chết mày đang chui rúc ở xó xỉnh nào thế?

- Sao hả mày?
- Vi ôm cả tuần nay mày có biết không? Vì mày đấy?
- Cái gì?
- Mày đang ở đâu?
- Tao về quê với bà.
- Mày chết luôn đi.

Thằng bé cụp máy. Tim mình đập thành thịch. Em làm sao? Em ôm thế nào? Run run nhấc số em. Em nghe máy chỉ trong 2 hồi chuông đầu.

- Alo
- Vi à?
- Em nghe!
- Em.... Em là Vi à? (Lúc này dở cmnr. Chả biết nói gì)
- Hoàng khỏe không?
- Anh không. Anh sắp chết rồi!
- Gì cơ? Hoàng làm sao
- Hoàng... Hoàng sắp nhớ Vi mà chết rồi.
- Hoàng hư thật. Làm em giật mình đấy!
- Vi có khỏe không?

- Em khỏe chứ.

- Ủ. Em... ổn không?

- Em không!

- Tại sao? Tại sao?

- Vì không có anh!

- Em tha lỗi cho anh được không? Thời gian xa em anh không thể sống một cách bình thường được.

- ...

- Vi!

- Hoàng đang ở đâu?

- Anh ở quê. Vi đang ở nhà à?

- Em không!

- Vi ở đâu? Vi đi đâu?

Em im lặng. Lúc này mình trở nên hốt hoảng. Người run bần.

- Vi! Vi ơi!

- Em đây!

- Em đi đâu? Em ở đâu?

- Em à? Em... ở trong tim Hoàng. Hoàng có thấy không?

Mình im lặng thật lâu. Cuối cùng em cụp máy. Mọi thứ kìm nén trong thời gian vừa qua như vỡ òa trước mắt. Đặt tay lên ngực. Trái tim đã không còn đập những nhịp sợ hãi mà đã yên vị trong quỹ đạo của nó. Cuối cùng sau bao chuyện xảy ra. Em vẫn ở đó. Ở nơi em cảm thấy bình yên nhất.

Tháo sim điện thoại ra cất vào ba lô. Có lẽ mình cần một thời gian nữa mới dám quay trở về, mới đủ dũng cảm để đứng trước mặt em. Gạt bỏ mọi khó khăn cách trở để yêu em bằng tất cả những gì mình có.

Sẽ chẳng bao giờ mình quên được buổi chiều thả diều trên đồng quê ấy. Cánh diều Hoàng Vi bà vẫn cất giữ cẩn thận cho mình đang bay trên nền trời. Em xuất hiện như nắng, đầy trôi đủ thứ xám xịt đang hiện hữu trong lòng mình. Nhìn em chạy thật nhanh trên con đường từ thị xã về mà mình không thể thở kịp nhịp tim. Vẫn đủ tỉnh táo để nhờ thằng Học cầm hộ dây diều không bay mất. Mình chạy ra đường, kệ hai chân đang còn lấm đầy bùn. Đón em bằng hai vòng tay ấm và bờ ngực rộng. Em hư thật. Tại sao bây giờ mới chịu về.

Em ngã vào lòng mình. Đồ quý. Về quê mà hình như về tay không. Không mang theo túi sách hay ba lô gì cả. Vuốt vuốt mái tóc em, từng lọn tóc mượt mồ hôi.

- Vi định về mặc tranh quần áo anh à?

- Không. Có người đem hộ em kìa Hoàng

Đằng xa sau lưng em là Hưng và Linh. Hai đứa này chắc chắn chẳng nhớ mình rồi. Đi chậm rí chậm rì. Vừa đi vừa trêu nhau. Em vẫn đứng trong lòng mình. Lâu lắm mới được nhìn thấy nụ cười hiền hiền của em.

- Mới một tháng thôi, sao Hoàng cao lên nhanh thế.
- Ừ
- Còn béo ra nữa!
- Sao Vi gầy thế này? Có bị bố Tùng bắt nạt không?
- Bố Tùng đi làm ăn ở chỗ khác rồi.
- Thế mẹ Vi thì sao?
- Thôi kệ đi Hoàng. Kệ mẹ nó đi! Hi hi
- Học ai kiểu nói hỗn đấy đấy.
- Học anh Hưng

Cái thằng mất dạy. Dám dạy người yêu mình bố lão. Lát nữa gặp nhau đâm cho vỡ mồm.

- Vi kệ được thật không?
- Thật. Kệ hết
- Thế mà đòi chia tay. Xa anh cả tháng trời.

Em ôm chặt mình. Mình cũng thế. Trên nền trời đồng quê, cánh diều Hoàng Vi vẫn thoát ần thoát hiện.

Tết Mậu Tý năm 2008, cái Tết đầu tiên bên em. Tết đầu tiên ở quê cùng bà nội. Tết đầu tiên Hưng và Linh dám bỏ nhà đi bụi.

Nếu muốn bỏ mặc, trốn tránh tất cả. Có lẽ mình sẽ mãi chọn nơi này để trở về!

HẾT